

¿Es que la història d'Espanya no demostra, pas per pas, - aquesta característica fonamental de Catalunya, que no -- pot casar-se, de cap de les maneres, amb aquestes manifes-- tacions de determinats sectors més o menys irresponsables creadors de reserva i desconfiança?

En les lluites dels segle dinovè Catalunya fou baluard de la Primera República; fou la primera unitat d'Espanya que es va refer, que va redreçar-se després de les darreres - caigudes colonials. En el nostre segle Catalunya es trobà sola en la lluita armada contra l'aventura africana i esdevingué la seu de tots els demòcrates i republicans -- l'any 17 a través de la seva Assemblea de parlamentaris. Catalunya contribuí amb la seva sang a tota renovació po-- lítica i obrera, i a Catalunya s'ha lluitat heroicament - contra tots els sicaris del jesuítisme polític espanyol - que se sentien ací dirigits per Martínez Anido. Catalu-- nya ha lluitat contra Primo de Rivera. Ha estat la prime-- ra en proclamar la República l'any 31.

I ha estat Catalunya l'any 33, quan arreu d'Espanya guanyà el lerrouxisme i el gilroblisme, que ací foren vençuts per la força esquerrana del nostre poble. I fou Catalunya que l'any 34, amb ocasió de la pandilla dels straperlistes que s'apoderà del Govern de la República, realitzà la gesta -- del 6 d'octubre. I fou Catalunya que l'any 34 i el 35, en el període més negre del bienni negre, on es reaccionà i - és feu vibrar totes les seves forces democràtiques i nacio-- nals per a arribar a la victòria més gran que hi hagi ha-- gut a la Història de cap país democràtic del món: el dia - 16 de febrer. I ha estat Catalunya la que el 19 de juliol salvà la República. Catalunya, les seves masses obreres, perquè jo us asseguro que si el 19 de juliol les tropes su-- blevades vencen els obrers i la guàrdia d'Assalt que s'opo-- saren a elles als carrers i a les places de Barcelona, i - general Goded s'instal·la a la Generalitat i s'apoderà del micròfon i parlà a Espanya com a general triomfador la guer-- ra hauria estat guanyada pel feixisme, perquè Catalunya és la frontera, té el port millor de la Mediterrània, és la - indústria transformable en guerra, és una unitat vigorosa interior i internacional, i la derrota de Catalunya hauria significat la liquidació de València i hauria potser impos-- sibilitat la gesta del poble de Madrid a la caserna de la Muntanya, el dia 20. Catalunya, amb els seus obrers i els seus guàrdies d'Assalt, salvà la República el 19 de juliol. I després del 19 de juliol, Catalunya ha lliurat tot el -- que tenia a la causa comuna. La indústria de guerra i els millors homes de Catalunya es mobilitzaren voluntàriament per a establir una barrera infranquejable al feixisme. I - simultàniament Catalunya s'organitzà econòmicament per tal de poder sostenir la nostra vida industrial de la millor -

manera, en substitució d'uns burgesos que fugiren de Catalunya. Avui és Catalunya fidel a la seva història. ¿O és que a l'Exèrcit no hi ha la prova del valor indomable anti feixista dels catalans? ¿Es que a l'Exèrcit de la República no donen proves d'abnegació, de sacrifici i de coratge els homes mobilitzats? ¿Es que a l'Exèrcit heroic, el més heroic de tots, el de l'Ebre, no hi ha avui un enorme percentatge de catalans? Catalunya tot ho dóna per a la guerra, perquè Catalunya, per tradició i per voluntat indomable dels seus fills, és un país antifeixista i antifeixista de cor, de fons, i essent i fent això el nostre país -- ningú no pot recelar mirant-lo a ell, si sap mirar la massa popular, si aparta la mirada dels intrigants a sou del feixisme internacional. Naturalment que Catalunya ha còmès els seus errors, errors que nosaltres sempre hem reconegut. L'error, per exemple, d'haver afblit el front anti feixista amb aquella onada de col·lectivitzacions, de les "tisores del sastre", forçant-les a costa del refredament de l'entusiasme combatiu de la nostra menestralia, de la nostra petita burgesia, que si en un sector determinat bastant migrat era un instrument a mans de la Lliga Catalana o un instrument a mans de Lerroux, en la seva gran majoria era base i suport dels partits republicans d'esquerra.

Cal rectificar els errors.

Són errors que caldrà rectificar, agradi o no als amics, de la Unió General de Treballadors i de la Confederació Nacional del Treball; però que caldrà rectificar perquè per damunt d'interessos especials hi ha els interessos generals, i per damunt de petits amors propis i d'economies -- confederals o d'altre tipus, hi ha la necessitat absoluta de guanyar la guerra. I per a guanyar la guerra hem d'és-- ser-hi tots! Naturalment, avançant pel camí d'aquesta revisió necessària dels errors comesos de vegades contra la nostra opinió i altres vegades amb la nostra pròpia aquiescència, enfortirem el nostre Front Popular, que no és prou sòlid. I enfortint el nostre Front Popular podrem organitzar la lluita contra els nostres capituladors, que també s'han disfressat de moltes maneres. I nosaltres hem de -- dir de manera clara i solemne que en el camp de Catalunya no tenim enemics, no som anti-Esquerra, no som anti-Acció Catalana, no som anti-C.N.T. Nosaltres volem anar amb -- aquestes organitzacions, amb totes les forces antifeixistes de la C.N.T., amb els Rabassaires, amb Estat Català, amb la Unió de Dones Antifeixistes de Catalunya amb totes les organitzacions, amb tots els partits antifeixistes, i volem marxar amb ells estretament units per a poder assegurar les millors condicions de victòria. Nosaltres sabem el que és Esquerra Republicana, i fóra una ximpleria que -- ningú de nosaltres vingués a suposar que és un partit clau

dicador. No, no hi ha partits ni organitzacions claudicadores; i no ho són ni Esquerra Republicana, ni Acció Catalana, ni C.N.T., ni Estat Català. Poden haver-hi en aquestes organitzacions, com en altres llocs, elements tèrbols suspects, però les organitzacions no ho són; i és amb elles -amb les organitzacions- amb les que cal treballar i col.laborar per ajudar-nos mútuament a fer la neteja i assolir la unitat d'acció de tot Catalunya contra els enemics nostres, que són Franco, Hitler, Mussolini i els que els segueixen.

La darrera crisi.

Els nostres amics d'Esquerra Republicana de Catalunya -- diuen: "Sí, sí. Vosaltres amb bones paraules, cometeu actes que no ens agraden". I així ho diuen referint-se a la darrera crisi, o millor dit a la darrera reorganització del Govern de la República, perquè en realitat no va haver hi crisi.

¿Què va passar amb ocasió de la darrera reorganització del Govern de la República? ¿Es que aquest episodi polític -- significa per a nosaltres una rectificació de línia política? ¿Es que aquest episodi polític significa per a nosaltres una ofensiva contra Esquerra Republicana? No; molt al contrari. Esquerra Republicana va acordar la dimissió del seu ministre sense demanar l'opinió del P.S.U. No és un retret. Esquerra Republicana és un partit lliure per a prendre lliurement les seves pròpies decisions. El que -- diem és la senzilla constatació del fet. En els seus orígens, el problema polític era molt senzill. Es limitava -- concretament a plantejar el problema de les relacions entre la Generalitat i el Govern de la República i el problema de les necessitats imperioses de delimitar aquestes relacions per establir un règim de convivència.

I el plet concret i limitat de relativa i fàcil solució -- resta al marge per complet i els altres factors volien -- anar, no a una discussió entre nosaltres per a resoldre -- harmònicament i pacíficament aquest problema de relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya, entre el Govern de la Generalitat i el de la República, sinó per aprofitar-se d'aquesta situació i plantejar el problema d'una crisi a -- fons.

Es tractava, doncs, de treure el Govern Negrín i posar-ne un altre.

La qualificació política no reposa en el fet simple de -- treure'n per a posar-ne un altre, sinó a dir quin programa és el de l'un i quin hauria estat el de l'altre.

Guanyar la guerra!

I el programa de Negrín és el de guanyar la guerra i lluitar per la victòria. Lluitar per la victòria, costi el -- que costi. Mentre que el programa dels altres era el de -- la victòria diplomàtica...

La victòria diplomàtica que havien forjat elements que varen perdre la pau el 1936 i que ara haurien perdut la guerra; només que nosaltres no ho permetrem pas.

Aquella victòria diplomàtica exigia en primer terme "depurar" el Govern de la República.

Ja sabem el que vol dir aquesta depuració. Exigia en segon terme "depurar" l'Exèrcit, i igualment sabem el que -- això significa: lliurar-lo als generals que sempre han -- perdut les batalles.

Aquesta depuració hauria deixat l'Exèrcit en condicions -- d'ésser controlat pel senyor Chamberlain.

Companys, no és una fantasia: és una veritat històrica.

¿D'on sortí la idea genial de la victòria diplomàtica sobre un Exèrcit controlat per Chamberlain? Aleshores encara no se li havia ocorregut a Hitler el pla dels sudetes.

I aquest és, camarades, el coneixement exacte del que es volia fer al marge i contra la voluntat del President de Catalunya i de l'Esquerra Republicana, en tant que Esquerra Republicana.

I quan es plantejà el problema, clar i categòric, de sumar la nostra voluntat i la nostra responsabilitat al Govern - Negrín, nosaltres, que no vàrem voler provocar dificultats diguérem que sí, i accedirem a designar un company nostre perquè s'incorporés al Govern de la República.

Però l'episodi polític ha tingut, naturalment, repercussions en la vida de relacions a Catalunya.

Jo tinc la convicció que la immensa majoria dels homes -- d'Esquerra Republicana de Catalunya han acabat per comprendre la veritable significació dels fets que donen la raó -- al nostre Partit i que no repetiran més les paraules, els adjectius i les calúmnies que ens han adreçat més o menys inconscientment.

A Catalunya no hi caben monopolis.

Han dit els primers dies que hem oblidat els problemes de Catalunya, que hem traït Catalunya. I qui pot gosar parlar d'aquesta manera, de nosaltres? ¿Perquè vàrem tallar en sec una maniobra que significava la liquidació de Catalunya, vàrem trair-la? ¿Donar força, calor i prestigi al Govern que lluita per la victòria, que és una garantia -- del manteniment i consolidació de les llibertats de Catalunya, és trair Catalunya? ¿Podíem ésser nosaltres els - traïdors, quan som nosaltres, amb la nostra política de - guerra, els que hem salvat Catalunya? No. Són maniobres passades que no seran repetides. Hi ha necessitat de con- vivència estricta. Això és el que plantegem nosaltres, - deixant de banda petites històries i petites rancúnies i reaccions temperamentals d'amor propi més o menys justificades, per tenir únicament davant dels nostres ulls la -- tragèdia de Catalunya i la seva necessitat històrica de - guanyar la guerra per afermar aquesta personalitat cal no establir monopolis. El monopoli, generalment, és cosa do- lenta. A Catalunya no hi caben monopolis, perquè a Cata- lunya hi són tots i tots som catalans i tots l'estimem, - cada un a la seva manera i segona la seva concepció ideo- lògica, però tots la representen. Seria molt petita Cata- lunya si només pogués representar-la un partit. Sols hi ha el monopoli dels catalans, i si un partit republicà, - en virtut de la seva formació catalana, vol representar - els sectors de Catalunya, en un moment determinat, per -- exemple al Govern de la República, amb el mateix dret els pot representar el Partit Socialista Unificat de Catalu- nya, perquè és un Partit genuïnament català, es el Partit de la classe obrera catalana, és el Partit de les forma- cions més conscients de la pagesia catalana, és el Partit més conseqüent en la defensa de les llibertats de Catalu- nya, és el Partit que no es deixarà arrabassar per ningú la bandera de les reivindicacions catalanes, de la seva - voluntat i del seu temperament, perquè nosaltres conside- rem que el marc del nostre Estatut és petit i que s'haurà d'ampliar. Per a garantir l'Estatut, però, cal guanyar - la guerra, i per això nosaltres avui fem la guerra, per-- què, sense la victòria tota la resta són històries.

Som un Partit català.

Nosaltres, que tenim, com a Partit català, el dret que té qualsevol altre Partit, i que representem interessos capi- tals i fonamentals de Catalunya a la política general -- d'Espanya, no ens deixarem discutir aquest dret, que per la nostra part tampoc no el discutim als altres. Atenent nos a la qüestió política d'avui, hem convigut justament una cosa, i és que ha arribat l'hora no d'eliminar o mini-

mitzar la representació catalana, sinó d'eixamplar-la. No saltres considerem que la sortida lògica, necessària per les condicions actuals de la nostra lluita, del problema cabdal de la col.laboració activa, íntima i increbantable entre la Generalitat i el Govern de la República, és re--forçar precisant la participació de Catalunya al Govern de la República i en els seus òrgans essencials, és a dir que nosaltres reivindiquem no la participació del P.S.U.-de C. al Govern de la República, sinó la participació orgànica del P.S.U. i Esquerra Republicana en el Govern de la República en la seva qualitat de partits majoritaris a Catalunya. I ho diem públicament perquè sempre hem estat clars i honestos en les nostres paraules. I per això treballem, per creure que en aquest camí trobarem allò que és necessita per a crear millors condicions de victòria ràpida per al nostre país.

Lluís Companys, la figura més preclara del nostre país.

Es l'hora. Catalunya, aïllada de la resta de la República; Catalunya, única frontera amb Europa; Catalunya, en el cor de la Mediterrània; Catalunya, base i suport de la gran indústria de guerra; Catalunya, zona de producció de divises per virtut de les seves manufactures d'exportació i de la seva producció agrària, té avui un relleu extraordinari. I podem ben assegurar que salvant-se el front de Catalunya, la guerra podrà guanyar-se sempre, però que --perduda Catalunya, la guerra ja seria per a nosaltres perduda. I és aquesta situació especial, característica de la nostra lluita, la que dona aquest relleu especial al nostre país i la que obliga que Catalunya tingui en el Govern de la República una major i orgànica representació a través dels seus partits majoritaris -P.S.U. Esquerra Republicana-, no per vanitat de Partits, ni per vanitat de catalans, sinó perquè s'han d'exigir a Catalunya el màxim de sacrificis, perquè Catalunya no haurà de regatejar res per assegurar la victòria dels pobles hispànics. I és --per a poder millor mobilitzar els recursos de Catalunya, les energies de Catalunya, que interessa envigorir-los i exaltar-los amb participació orgànica de les seves forces més nombroses i importants. Això reforça extraordinàriament la unitat interior de Catalunya, unitat simbolitzada --volem nosaltres que sigui simbolitzada-- per la figura --més preclara del nostre país. Pel President de la Generalitat, Lluís Companys. Antifeixista segur, enemic a mort de tota capitulació, de vida heroica ofrenada a l'ideal, representació bona i genuïna de Catalunya, que ha lluitat i seguirà lluitant fins assolir una Catalunya lliure dintre de la República democràtica i independent. I ben --agermanades totes les forces antifeixistes de Catalunya --entorn i sota el guiatge del nostre President, és indiscu

tible que enfortirem la política de guerra a ultrança representada pel Govern d'Unió Nacional, presidit pel camarada Negrín, i prestarem a la nostra República el millor servei que pogués esperar de nosaltres. I junts marxarem perquè així és necessari que marxem, per assolir la victòria.

La victòria ningú no ens la prendrà.

Ningú no ha de perdre la confiança en la victòria. Mentre hi hagi a Catalunya i a la resta d'Espanya voluntat ferma per a lluitar i resistir, la victòria serà nostra. En el nostre país es repetirà l'aventura napoleònica. Napoleó va apoderar-se de tot Europa, però aquí va trobar la resistència que va conduir-lo a la seva decadència i derrota. I mussolini podrà seguir la trajectòria d'apoderar-se de tot Europa, però aquí ens està ensenyant ja el seu taló d'Aquiles. Ferim i ferirem a mort!

La victòria ningú no ens la prendrà. No feu cas d'aquells que van contant per ací històries de por per a l'endemà de la victòria. ¿Por de què? ¿On és la perspectiva de misèria per a llargues generacions? ¿On és la perspectiva de sofriment inaudit per a moltes generacions, després de la victòria? ¿Qui pot parlar d'aquesta manera amb sentit de responsabilitat?

No. La perspectiva és tota una altra, perquè el període de reconstrucció no serà així sinó de molt altra manera, tota vegada que tenim la terra intacta, la terra martiritzada per la metralla feixista, però no privada de la seva fecunditat; tenim les nostres fàbriques en llur conjunt gairebé intactes; tenim les nostres mines; tenim les noves riqueses ja descobertes; i, per damunt de tot això, tenim companys generosos, heroics, abnegats, de punys fermes i braços endurits per la lluita i que en lliurar-se al treball construirà ràpidament una Espanya gloriosa.

On és aquesta visió de sofriments i de misèria? Solament podrien parlar d'aquesta manera els claudicadors.

Es amb claudicacions que aquestes visions tètriques de l'esdevenidor es barregen. Claudicació significa reconèixer el deute contret pel traïdor Franco amb l'Hitler i Mussolini...

Aleshores, sí. Els dos mil, els tres mil, o els cinc mil milions de dòlars que Franco ha manllevat a Hitler i a Mussolini per a fer la guerra, pesarien com una llosa de plom sobre unes quantes generacions d'espanyols, per pagar aquesta renda i l'amortització d'aquest deute.

Espanya fóra aleshores un país sotmès a protectorat per dues o per quatre potències; perquè a Txecoslovàquia són quatre els que l'han sacrificada, i això ho podrien fer amb nosaltres.

Però, a nosaltres, no ens ho faran!

Aleshores sí que tota la vibració interior o exterior del nostre poble seria morta. Perquè la claudicació, què significa? Per a la pagesia el retorn de Sant Isidre; per als obrers, la tornada de Cambó i de Martínez Anido; per als menestrals, el deute a Hitler i Mussolini; per als catalans, la liquidació de Catalunya en tant que entitat històrica; per als espanyols, la liquidació de la República, el seu possible esquarterament i, després, el sotmetiment al deute exterior de Franco. I, per a tots, l'esterilització dels immensos sacrificis fins ara realitzats.

La mare, el pare que han perdut algun fill, els que han perdut els seus companys i que sofreixen fam i misèria, podran donar-ho tot per ben succeït si a l'endemà de la victòria troben la recompensa d'un país lliure, amb ple domini dels seus destins. Però quina no fóra la situació de tragèdia íntima i terrible dels homes, de les mares, dels companys i companyes que ho haguessin perdut tot en aquesta guerra, i que tinguessin com a premi Martínez Anido, Hitler, Mussolini i l'esclavatge i el dolor sense conhort?

No! Sense capitulació no hi ha visió tèntrica i sense capitulació arriharem a guanyar aquesta guerra i a crear, pesi a qui pesi i costi el que costi, l'Espanya somniada, l'Espanya suma, símbol i síntesi de pobles lliures i pròs pers i feliços.

Salut!

L'HORA DEL SUPREM ESFORÇ

Informe pronunciat per Joan Comorera a l'Assemblea dels Acti--vistes del P.S.U. 6 de gener del 1939.

Companyes, companys: Com altres vegades, el Comitè Executiu del Partit ha considerat necessari donada la situació políti--co-militar del nostre poble, reunir l'actiu del Partit per --tal d'explicar com nosaltres la veiem i quina es la sortida --que aquesta ha de tenir.

Ja fa bastants mesos que en una assemblea semblant, per a fer front a una situació més perillosa que la d'avui el nostre --Partit va assenyalar, no solament la gravetat d'aquella situa--ció militar a conseqüència de l'esfondrament del front de --l'Est, sinó que va dir també quines eren les solucions imme--diates que s'havien de prendre per a restablir-la i crear les condicions d'una resistència victoriosa. Aquella vegada la --posició del Partit com sempre clara i enèrgica, va ésser com--presa no solament pels treballadors, per la pagesia, per tots els antifeixistes de Catalunya, sinó per tots els que tenien en les seves mans funcions precises per a poder realitzar --aquell programa d'actuació urgent amb ritme de guerra. Va és ser restablerta la situació militar i política del nostre --país; es crearen les condicions de la resistència victoriosa i es van poder fer fracassar els plans internacionals, per --tots coneguts, de Mussolini. En l'hora d'avui, amb caracte--rístiques distintes, la situació és semblant a aquella; i tam--bé avui ha d'ésser el nostre Partit el que d'una manera clara i enèrgica, defineixi i caracteritzi el moment actual i doni també les sortides necessàries per a provocar un nou restabli--ment dels fronts i la creació de noves condicions que ens por--tin, no ja a una resistència victoriosa, sinó a la victòria --definitiva.

La Realitat està definida per l'ofensiva més violenta que ha--gi pogut preparar el feixisme.

En primer terme és totalment necessari que els activistes del nostre Partit, de tot el poble de Catalunya, acceptin la rea--litat tal com ella és. Aquesta realitat és definida per l'o--fensiva més violenta, més massissa, més perseverant, que hagi pogut preparar en terres espanyoles el feixisme internacional i per la resistència heroica, abnegada, sense defallences, --del nostre gloriós Exèrcit Popular.

Aquesta ofensiva del feixisme internacional no és una ofensi--va més és una ofensiva a fons, de la qual els nostres enemics volen extreure conseqüències definitives. Diverses vegades --hem sostingut que el feixisme té pressa. Mai aquesta afirma--

ció no ha estat tan justa com ara. El feixisme té pressa per a tallar el procés que s'ha anat creant en el curs de la nostra guerra, procés que arriba a la maduració tant a la zona -facciosa com al camp internacional. I preveient els nostres enemics que aquest procés de maduració està tocant la seva fi, volen provocar situacions irreparables per a poder reeixir en la seva comesa. Dificultats d'ordre interior que tots coneixem; oposicions irreductibles a la zona sotmesa als facciosos contradiccions de falangistes i requetes; contradiccions en la gran massa pagesa i treballadora que no vol viure a la tirania en què està avui, i, sobretot, la contradicció fonamental d'uns elements que volen aparèixer com els envigoridors, els salvadors de la gran Pàtria espanyola, i que s'han posat al servei dels invasors estrangers. Aquest munt de contradiccions que no tenen a la zona facciosa solució possible, està precipitant la descomposició d'aquella reraguarda. I els que dirigeixen els exèrcits enemics els que secunden en terres espanyoles els plans de cobejança del feixisme internacional ho saben i ho tenen present. I preveuen que una durada major de la guerra acabaria per liquidar el seu poder material l'únic que els aguanta al Poder.

Contradiccions de tipus internacional. Tots podem seguir, de dia en dia, com s'ha anat formant el corrent poderós d'oposició activa als plans de domini imperialista dels feixismes -- alemany i italià. Tots podem seguir, de dia en dia, com els pobles francès, anglès, nordamericà i el conjunt de pobles europeus no sotmesos a dictadures feixistes o filofeixistes, cada dia veuen amb més claredat quin és el perill que els amenaça, quin és el camí que han de seguir, quin és el risc que -- han d'acceptar per a poder, no solament afirmar el règim democràtic en el qual viuen, sinó la pau efectiva entre els pobles.

I aquest corrent, cada dia més fort en les masses populars -- dels països que viuen una vida democràtica, ha de topar forçosament amb el corrent contrari dels totalitaris. Heus ací la condició que obliga el feixisme internacional a precipitar -- els esdeveniments.

Hitler tingué el seu Munic. Mussolini vol també el seu.

Hitler tingué el seu Munic. Mussolini vol també el seu. Fins ara, els guanys han estat per a Hitler i les despeses a càrrec de Mussolini. Mussolini que està al savant d'un país depauperat per la seva política imperial i carnissera, necessita, ràpidament, un guany visible, positiu, que pugui equiparar-se al de Hitler per a poder consolidar el seu poder personal damunt el poble italià i portar més endavant encara els seus somnis de dominació mediterrània.

Estem en vigílies del que pot ésser el Munic que està cercant

delitosament Mussolini: la visita de Chamberlain a Roma, en la qual Mussolini s'esforçarà per a arrencar de Chamberlain les mateixes concessions que Hitler li arrencà al Munic anterior, al Munic autèntic. Però, per tal de poder realitzar -- aquest pla bàsic, Mussolini necessita, forçosament, un èxit: crear una veritable situació de fet que posi el senyor Chamberlain davant d'una realitat en la qual ell no pugui remeiar res; i, per consegüent, que serveixi de base o suport a la nova concessió -- a la nova traïció que es pugui cometre en el curs de les converses.

Tant és aquesta la realitat que tenint-ho present, nosaltres comprendrem la intenció, la maniobra de la darrera reacció antifrancesa del feixisme italià. Reacció contra França, parlant de reivindicacions sobre França, sobre Còrsega, sobre Tunís, sobre Algeria, sobre Djibuti i on sigui; però és, més -- que res, maniobra, diversió, un altre aspecte del pla de conjunt, la peça capital del qual és l'ofensiva a fons contra Catalunya.

Volent crear situacions de fet aquí, crear un clima especial a França que envolti Chamberlain i, per consegüent, que l'obligui o li doni la justificació que precisa per a cometre la nova traïció.

Hem d'acceptar la realitat tal com ella és.

Per tant, nosaltres hem d'acceptar aquesta realitat tal com ella és, és a dir, que ens trobem davant d'una ofensiva, la més forta que mai no hagi hagut en aquesta guerra, i davant la voluntat del feixisme internacional i dels seus servidors d'Espanya de crear, costi el que costi, amb l'esforç que calgui, la situació de fet que ells necessiten per a reeixir en llurs plans.

Si nosaltres cometessim l'error de subestimar aquesta realitat, no podríem vèncer-la, no podríem crear les condicions -- per a poder sortir victoriosos d'aquesta nova prova. En acceptar aquesta realitat, estem en condicions de poder combatre -- aquelles que avui són perilloses. Combatre els alarmistes; -- és a dir, la gent que va per arreu i sobrestima la força dels nostres enemics, que subestima la força del nostre Exèrcit. Nosaltres no subestimem la força dels nostres enemics: sabem que són molt forts; nosaltres, però, sabem que davant la seva potència material hi ha un Exèrcit autèntic ple d'heroisme i d'abnegació, amb bons comandaments i amb bona disciplina, en condicions de poder, per la seva resistència heroica, derrotar l'exèrcit millor util·lat d'ells.

Cal combatre els falsos optimistes

Combatre els falsos optimistes. A aquells que ens diuen que no cal que nosaltres ens esforcem massa perquè França i Anglaterra no permetran el triomf de Franco i Mussolini sobre Espanya, argument que aquests dies corre, hem de dir-los que França i Anglaterra no permetran el triomf de Franco si nosaltres esclafem Franco; que França i Anglaterra no permetran la consolidació del domini italià sobre Espanya, si nosaltres tenim coratge i la força suficient per a expulsar -- del nostre territori els italians invasors. D'altra manera, no.

Combatre els il.lusionistes: aquells que no miren dintre -- d'ells mateixos, que no miren país endins, per tal de saber quines són les possibilitats del nostre país per fer front a l'enemic, cridant totes les seves reserves; que distreuen -- els nostres combatents i distreuen la nostra reraguarda portant la seva mirada, no a la línia de foc, sinó a la política internacional. Il.lusionisme perillós.

No oblidem l'exemple de Txecoslovàquia

La política internacional ens importa moltíssim. Tots sabem que el nostre Partit ha estat el més conseqüent en aquesta matèria. Sabem que la simpatia activa de les masses populars dels països democràtics cada dia és més ferma i unànime, però sabem que als països democràtics principalment França i Anglaterra, aquesta simpatia activa de les masses populars -- està en contradicció amb la voluntat personal i l'actuació -- constant dels homes que contra el voler de les masses populars, segueixen dirigint els destins d'aquells pobles.

No podem, perquè altra cosa fóra un suïcidi, oblidar l'exemple de Txecoslovàquia. No ens és possible oblidar-lo. Aquests il.lusionistes que tenen a la seva disposició bona part -- de la premsa d'aquest país, ens diuen: "¿Veieu com l'oposició a les pretensions de Mussolini va prenent cada dia figura més forta? Tropes franceses a Djibuti: viatge de Deladier a Còrsega. Tunis, Algèria grans manifestacions patriòtiques d'oposició a les pretensions mussolinesques, preludi ferm d'una oposició irreductible que, en últim extrem, haurà de resoldre, encara que sigui d'una manera indirecta, el nostre problema espanyol." La tesi és falsa, és perillosa. Cal recordar-los l'exemple de Txecoslovàquia. Hem vist altres -- mobilitzacions patriòtiques que acabaren en transacció. Abans de Munic. Daladier mobilitzà les lleves franceses; semblava imminent la guerra mundial i després de tota aquella faramalla patriòtica hi hagué l'entrevista de Munic, el sacrifici de Txecoslovàquia, en què quatre senyors resolgueren proble-

mes interiors fent pagar les despeses de la reunió a un poble indefens. ¿Qui ens garanteix a nosaltres, que amb l'entrevista de Roma, que malgrat la nova mobilització patriòtica que cada dia estem veient, no es tracta de repetir la mateixa maniobra, però essent aquesta vegada, no la pobra Txecoslovàquia la víctima propiciatòria, que està ja perduda, sotmesa al feixisme alemany, sinó la nostra República Espanyola? Ningú no ens ho garanteix. Naturalment, contra aquesta possible solució d'allò que avui està plantejat en el terreny internacional, hi ha allò que no hi hagué a Txecoslovàquia: la nostra voluntat increbantable de lluita de victòria.

Hem de rebutjar, per consegüent, d'una manera categòrica totes aquestes veus d'alarmistes i derrotistes de falsos optimistes dels il·lusionistes, que volen minvar el nostre propi esforç confiant en l'esforç dels altres, perquè van semblar la desmoralització, la confusió, el desconcert de les masses lluitadores, perquè acabarien per crear una mena de resignació fatalista que seria fer inevitable la nostra derrota.

La victòria està a les nostres mans i el món ens ajudarà en la mesura que nosaltres sapiguem lluitar

Hem de fer aplicació, el més enèrgica possible a nosaltres mateixos. La victòria està en les nostres mans i el món ens ajudarà en la mesura que nosaltres sapiguem lluitar. Si nosaltres no sabem lluitar, nosaltres serem els sacrificats. Per consegüent, nosaltres, tots els nostres camarades, han de dir al poble de Catalunya que ha arribat l'hora de l'esforç suprem. Estem segurs que Catalunya ho comprén. Que Catalunya sabrà respondre a les seves responsabilitats, perquè sobre nosaltres no hi ha únicament la responsabilitat de defensar l'existència física del nostre país; hi ha també la responsabilitat de no enfonsar, amb la nostra derrota, la República Espanyola.

Catalunya és el baluard substantiu de la República

En les condicions de la nostra guerra, Catalunya és el baluard substantiu de la República Espanyola. Ho és per la frontera, ho és pel litoral mediterrani, ho és per la seva indústria de guerra, ho és per les seves possibilitats extraordinàries i encara poc explotades de producció de divises; per la voluntat ferma de la immensa majoria dels catalans; per la nostra tradició d'homes liberals, d'homes antifeixistes. La caiguda d'aquest baluard de la República podria significar la inevitable liquidació de la República Espanyola. I Catalunya, que s'adona de la seva responsabilitat, sabrà complir amb el seu deure. No és vanitat, no és lleugeresa fer aquesta categòrica afirmació. Es una resultant de l'experiència d'aquesta mateixa guerra. ¿Es què no fa ja més d'un any que el pes més

feixuc de la guerra pesa sobre Catalunya? ¿Què les accions més cruentes d'aquesta guerra ha hagut de resistir-les Catalunya?.

Mireu una mica endarrera. Catalunya respongué el 19 de juliol; Catalunya respongué al primer període d'aquesta guerra, portant el seu front a Aragó; Catalunya respongué en el període d'organització sistemàtica de l'Exèrcit Popular, en la gloriosa acció de Belchite, i des d'aleshores Catalunya no ha reposat ni un sol dia. Gran part de les forces de Catalunya lluitaren en l'acció de Terol; gran part de les forces de Catalunya lluitaren en la segona batalla de Terol que acaba amb la pèrdua de Castelló, i amb l'esfondrament del front de l'Est. I fou Catalunya, aixecant-se sobre les pròpies misèries, sobre les runes d'aquella derrota terrible, qui trobà energies suficients per a refer el seu Exèrcit, ràpidament es tablínt linies de fortificació desfermant amb una rapidesa fulminant l'ofensiva del Segre un mes després de la caiguda de l'Est; l'ofensiva gloriosa de l'Ebre de solidaritat amb els germans de Llevant que va permetre, segurament, salvar tota aquella zona; l'ofensiva del Segre que ajudà els companys de l'Ebre que havien posat totes les seves forces per a esclafar el feixisme; l'última ofensiva del Segre a les acaballes de la batalla de l'Ebre, i ara resistint l'ofensiva més forta del feixisme internacional sobre la nostra terra contra la República.

Mentre hi hagi un català, Catalunya no serà vençuda

Fa un any i mig que Catalunya compleix el seu deure, que ha donat el seu ajut per a salvar la independència i la llibertat del nostre país, tot el que té de generositat, abnegació, heroisme en les hores d'avui; quan sobre ella ataca el millor feixisme internacional, el més perillós i més implacable, Catalunya no faltará al seu deure; no renegarà de la seva Història i els soldats d'avui sabran ésser igual que foren els soldats de Terol, els soldats de Belchite, els soldats de l'Ebre els de l'ofensiva del nostre Segre. Perquè és cosa certa que un poble lliure, quan està segur de lluitar per les seves llibertats, no acaba les seves reserves d'abnegació, de sacrifici, d'heroisme; perquè un poble lliure que lluita per les seves llibertats, que lluita per la seva vida mateixa, transforma en herois, no solament els soldats combatents sinó tota la població de la reraguarda, les dones, els vells i els infants.

Nosaltres podem afirmar, companys del P.S.U., que mentre hi hagi un català un tros de terra catalana, Catalunya no serà vençuda pels traïdors a la seva pàtria, els venuts al feixisme internacional.

Es, doncs amb serenitat, amb plena serenitat, amb ple coneixement de la realitat que estem vivint, que Catalunya es mobilitza. I Catalunya vencerà aquesta crisi! La sort nostra serà així jugada en el curs d'aquest mes, i Catalunya vencerà. Vencerà, fent apel·lació a totes les seves energies i no admetent ni en broma paraules que puguin distreure-la -- d'aquest esforç suprem.

L'ofensiva feixista no ha fracassat. Però fracassarà

Hem de refusar de la manera més categòrica les afirmacions -- d'aquells que diuen que l'ofensiva feixista ja ha fracassat. No, companys: l'ofensiva feixista no ha fracassat. Els feixistes no han aconseguit allò que pretenen en el temps que -- ho pretenien; però l'ofensiva continua. I hem d'admetre-ho així: l'ofensiva continua; l'ofensiva fracassarà. Es in-- discutible! Però aquest fracàs de l'ofensiva feixista, més pròxim o més llunya, va lligat, no a paraules il·lusionistes no a conceptes de desviació sinó a l'esforç que nosaltres hà-- gim fet, a l'apel·lació que nosaltres sapiguem fer al màxim de les nostres energies.

Fracassarà l'ofensiva, perquè el nostre poble accepta per en-- davant allò que se li demana i està preparat per a compren-- dre l'abast de la consigna d'avui.

Ha arribat l'hora de la mobilització general del nostre país

Ha arribat l'hora, companys, no de mirar a Roma, no de se-- guir les petjades de M. Daladier, no d'analitzar els gestos de Mr. Chamberlain. Ha arribat l'hora de la mobilització ge-- neral del nostre país; mobilització de tots els homes útils per a la lluita; mobilització de totes les dones útils per -- al treball. És aquesta la nostra consigna; és aquesta la -- nostra consigna fonamental.

S'ha de trencar el ritme poruc que encara hi ha avui, no obs-- tant la gravetat indiscutible de la situació. Cal una major energia en la direcció dels nostres destins, més rapidesa, -- més implacabilitat. I si hi ha camarilles que estorben, ai-- xafar-les.

Mobilització general vol dir també neteja general!

La mobilització general també vol dir neteja general. Al -- front no hi ha els homes que hi fan falta; i a la reraguarda hi ha els homes que hi fan nosa. I en això ha de consistir la neteja general.

Hi ha, no obstant l'esforç d'aquests darrers dies, molts em--

boscats, molts enxufats, molts senyorets. Sí, molts senyorets, molt macos...

Lluita implacable contra els emboscats

Els emboscats es disfressen de moltes maneres. Hi ha "l'emboscats de serveis auxiliars", que diu que sense ell la guerra fóra perduda. Hi ha l'emboscats "d'indústries de guerra" com el peó i el porter d'indústries de guerra, que no poden ésser substituïts per cap companya. I hi ha a indústries de guerra un emboscats encara pitjor: "l'emboscats d'indústries de guerra que no treballa en cap indústria de guerra" I aquests, són molts! Hi ha els emboscats "d'indústries -- que de vegades s'han fet incorporar a guerra per no anar a la guerra. I hi ha un emboscats molt curiós: "l'emboscats -- que no acaba de curar mai una ferida que mai no ha rebut". Hi ha els emboscats d'una burocràcia excessiva. Sí, excessiva! La burocràcia del nostre Exèrcit ve a ésser una còpia de la burocràcia servil que hi havia en el vell Exèrcit. Hi ha una llista inacabable d'oficines i serveis, la majoria dels quals no serveixen més que per atendre recomanats. Hi ha un emboscats encara més curiós: és un animal molt rar: - "l'emboscats de les presons". Són individus -i no són pas - pocs, sinó molts- que lluiten, que treballen, no pas per a servir la nostra causa, sinó per a faltar a les lleis del - país i perquè un policia els porti a Montjuïc, perquè saben que amb els procediments extraordinaris i d'avant-guerra de la nostra trista justícia militar o civil, un procés dura - cinc mesos, sis mesos o un any, i prefereixen el procés i - l'empresonament, amb l'esperança que mentrestant la guerra s'acabarà i ells se'n salvaran.

Volem dir que aquesta lluita contra l'emboscats i els pseudo imprescindibles ha d'ésser una lluita implacable i a fons - que no en deixi ni un de sol a la nostra reraguarda. Aques ta neteja de la reraguarda és condició precisa perquè la mo bilització general del nostre país, en homes, en dones que treballen per a la guerra, i en recursos, doni el màxim ren diment.

D'un altre ordre és el problema de les forces armades. Tam bé les forces armades han d'ésser portades al front. Carabiners, guàrdies d'Assalt, Mossos d'Esquadra, tots ells han d'anar al front; estem segurs que aquesta afirmació els pri mers que la reben satisfets són els propis guàrdies d'As salt, els propis carabiners i els propis mossos d'Esquadra. Sabem nosaltres d'una manera positiva que si hi ha a la re raguarda encara avui milers d'homes joves que han rebut una educació militar, hi estan contra la seva voluntat.

Però és que aquest problema de la incorporació dels homes -

d'Ordre Públic al front de lluita, no serà ben resolt mentre no es vagi a liquidar un problema de fons que està encara -- pendent i que té relacions íntimes amb la unificació orgànica del nostre Exèrcit.

La unificació de l'Exèrcit

El nostre Exèrcit encara no estat unificat, perquè encara -- avui, hi ha dues classes de militars: el militar professio-- nal i el militar milicià. No està unificat, perquè al front es troba l'Exèrcit de la República i, a més, hi ha formacions autònomes de carabiners o guàrdies d'Assalt que no estan fo-- ses amb l'Exèrcit de la República i que constitueixen sovint poders independents i de pertorbació.

Per tant, s'ha d'anar en aquest cas concret d'incorporació -- de forces armades a la lluita del front, a la unificació ve-- ritable del nostre Exèrcit. El problema ja ha estat resolt teòricament pel Govern de la República, en aprovar un Decret que ha sortit, però, a la "Gaceta".

¿En què consisteix? Diu el Decret que han d'incorporar-se -- als fronts, sense excepció, tots els homes d'Assalt i carabi-- ners compresos en les lleves mobilitzades; i aquests homes, una vegada al front, dependran únicament i exclusiva de l'au-- toritat militar: que una vegada al front, els comandants se-- ran intercanviables, i que en aquestes unitats d'Assalt i Ca-- rabiners penetraran els Comissaris del nostre gloriós Exèr-- cit Popular.

Aquesta és la solució orgànica que s'ha donat al problema, -- solució que hem de demanar que sigui immediata. No és possi-- ble que mentre passa el que passa als nostres fronts, petits nuclis de camarilles que actuen d'esquena a la guerra, puguin ralentir, ajornar la solució d'un problema de tanta gravetat i nosaltres hem de treballar públicament i dintre les esfe-- res on correspongui, a fi que aquesta situació anòmala, inad-- missible, s'acabi: la liquidació dels emboscats; la solució d'aquest problema d'incorporació de les forces d'Ordre Públic al front, donarà al nostre país l'impuls que li cal per a po-- der llançar-se en massa a la lluita: assegurarà les condi-- cions indispensables perquè reixi la consigna de mobilitza-- ció general.

Mai no hi ha hagut reraguarda més sana que la reraguarda ca-- talana

Naturalment que dintre d'aquesta incorporació en massa de -- les forces armades al front de lluita hi ha l'argument de la reraguarda. ¿Què passarà a la reraguarda si els milers de -- fusells que ara hi ha desapareixen? I nosaltres podem dir -- que mai no hi ha hagut reraguarda més sana que la reraguarda

catalana: que mai no hi ha hagut manifestació tan clara, tan categòrica d'abnegació, d'adhesió als ideals que caracteritzen aquesta lluita, com a la reraguarda catalana.

I hem de dir més: que per tal de prevenir no cal posar al -- costat de cada ciutadà un fusell que és més útil al front; - n'hi ha prou tenint plena confiança en l'esforç i en la vigi-- lância sistemàtica del Front Popular i en les petites uni--- tats que podrien respondre a qualsevulla reacció sufcida -- d'allò que queda a Catalunya de "cinquena columna" i de trots-- quisme. Tota la resta, sobra.

Mobilització general impulsada popularment

Aquesta mobilització general, però, ha de tenir aquesta vega-- da una característica: la d'ésser impulsada popularment; és a dir, que nosaltres no hem de pretendre que aquest problema el resolgui en fred el Govern de la República com una mesura precisa de salvació pública; i perquè aquesta pressió popu-- lar per a la mobilització general sigui un fet, cal avui, -- més que mai, reprendre una campanya pro voluntariat. No en la forma d'abans de les mobilitzacions, quan la República es-- tava plena de joventut no cridada a les armes. No la mobi-- lització de grans masses. Aquest impuls ha d'ésser produït per la construcció voluntària d'unitats qualificades de com-- batents.

Hem de crear batallons especialitzats de metralladores

Hem de crear -P.S.U.-U.G.T.-J.S.U.- batallons especialitzats de metralladores; no divisions, no cossos d'exèrcit: unitats de combatents qualificats que podran servir a la realització dels plans que tingui o pugui tenir la direcció responsable militar de la nostra guerra.

Estem segurs que el nostre Partit comprendrà l'abast que té aquesta iniciativa, la seva transcendència històrica i les - conseqüències immediates de la seva realització.

Aquests batallons de metralladores especialitzats que estem obligats a crear, i que crearem, han d'estar nodrits per ho-- mes compresos en lleves no mobilitzades i per companys que - estiguin avui a la reraguarda consagrats a les indústries de guerra, i per aquells que d'una manera conscient comprenguin que poden ésser substituïts per companyes o per vells.

En l'esforç, el nostre Partit ha d'ésser sempre el primer

Es un esforç; però en l'esforç el nostre Partit ha d'ésser - sempre el primer: ho ha estat des del començament. Es l'or-

gull que sentim tots nosaltres mirant al darrera, i aquesta tradició gloriosa del nostre Partit, no serà pas renegada.

Dos anys i mig de guerra: dos anys i mig de lluita, i en el seu curs anem seguint els esforços gegantins que el Partit ha anat realitzant. I ara, en millors condicions que mai, per tal com és el Partit el que comprèn més que mai i més de pressa que mai quina és la gravetat del moment i quins són els remeis que han de donar la solució. I compresa la realitat i comprès el remei el Partit respondrà en massa al seu deure.

El Partit està obligat a realitzar aquesta consigna. La República, Catalunya, necessiten avui urgentment crear unitats especialitzades, nodrides per homes que no dubtin en cap moment, que sàpiguen respondre, siguin quines siguin les condicions de lluita, a llur deure, a llur obligació de militants proletaris.

Naturalment que la realització d'aquest pla exigeix a tots els companys una activitat incansable. No ha d'ésser un moviment artificial. Ha d'ésser un moviment de fons. Hem d'anar a les fàbriques, a les mines, a totes les ciutats industrials de Catalunya, per a poder extreure de la massa treballadora els homes que són necessaris per tal de constituir aquestes unitats de xoc que seran l'exemple i que seran l'estímul per a poder arribar aviat a la mobilització general, sense la qual, camarades, no hi haurà solució.

Hem de treballar incansables en ajut dels combatents

No és suficient comprendre el caràcter de l'ofensiva actual del feixisme no és suficient, caracteritzar els nostres enemics interiors, els pertorbadors d'aquesta mobilització integral de totes les energies catalanes; no és suficient tampoc resoldre el problema dels emboscats, de la incorporació de forces armades a l'Exèrcit, de la mobilització general. Els nostres soldats, al front, necessiten armes, necessiten municions, i això vol dir que aquí, a la rera, la nostra indústria de guerra ha de posar-se en condicions de produir el màxim. En cap cas no es pot admetre la possibilitat que en el curs de la lluita manqui als nostres homes, que tot ho donen per la causa comuna, allò que ells precisen -- per a poder fer front a la màquina de força extraordinària del feixisme internacional.

Estem obligats, companys del P.S.U., a intensificar la producció de guerra

Estem obligats, companys del P.S.U., a intensificar la producció de guerra, a aprofitar el màxim els recursos de cada

fàbrica, a accelerar la política de recuperació, a establir una vigilància estricta i implacable a cada fàbrica contra el sabotatge interior, contra el sabotatge tècnic que disminueix la producció i que destrou alguna unitat de la indústria. Paral·lelament, és també indispensable, i ara més -- que mai, de resoldre el problema del sabotatge tècnic, no -- de la petita fàbrica, sinó de l'aparell de direcció de les indústries de guerra. Hi ha sabotatge tècnic, i cal també resoldre'l; molt sovint la disminució de producció de la indústria de guerra no és imputable als treballadors, sinó -- als organismes i direccions, molts dels quals estan podrits i que cal netejar a fons.

La lluita és a mort i bo és que sigui a mort per a tots

Se'ns planteja el problema d'una renovació autèntica i ràpida dels aparells que dirigeixen les activitats fonamentals del país, perquè estan lligats a les necessitats del nostre front. I aquest problema del sabotatge econòmic i del sabotatge tècnic, ha d'ésser per a nosaltres una preocupació, -- una gran preocupació. Perquè aquest sabotatge existeix en la direcció econòmica de la República, existeix en els organismes que dirigeixen les indústries de guerra, existeix en els organismes que dirigeixen les indústries elèctriques i existeix en molts camps de les activitats del nostre país. I cal descobrir, i no és difícil, els sabotejadors, els encobridors de tota mena, perquè l'esforç que puguin realitzar les masses treballadores per intensificar la producció no -- pugui ésser destruït amb el sabotatge tècnic de la producció.

Problema d'alt valor i d'alta gravetat, però és hora ja de plantejar-lo perquè s'ho val.

La lluita és a mort, i bo és que sigui a mort per a tots. Quan el poble tot ho dóna per assegurar la victòria, quan -- el poble no regateja cap sacrifici que li sigui demanat, el menys que es pot fer és liquidar els sabotejadors i llurs -- encobridors, i que tothom tingui la seva responsabilitat, i que tothom respongui dels seus actes a la reraguarda i als fronts.

Siguem implacables amb els sabotejadors

Als fronts ja es respon dels actes de cadascú. Als soldats que deserten se'ls afusella. Als oficials que no compleixen amb el seu deure, se'ls afusella també. Per tant, aquí també cal aplicar la llei a tots aquells que tinguin responsabilitat de direcció, perquè aquesta llei, com més dura sigui, serà millor.

fàbrica, a accelerar la política de recuperació, a establir una vigilància estricta i implacable a cada fàbrica contra el sabotatge interior, contra el sabotatge tècnic que dismi^u n^ueix la producció i que destroça alguna unitat de la indús^u tria. Paral·lelament, és també indispensable, i ara més -- que mai, de resoldre el problema del sabotatge tècnic, no -- de la petita fàbrica, sinó de l'aparell de direcció de les indústries de guerra. Hi ha sabotatge tècnic, i cal també resoldre'l; molt sovint la disminució de producció de la in^u dústria de guerra no és imputable als treballadors, sinó -- als organismes i direccions, molts dels quals estan podrits i que cal netejar a fons.

La lluita és a mort i bo és que sigui a mort per a tots

Se'ns planteja el problema d'una renovació autèntica i ràpi^u da dels aparells que dirigeixen les activitats fonamentals del país, perquè estan lligats a les necessitats del nostre front. I aquest problema del sabotatge econòmic i del sabo^u tatge tècnic, ha d'ésser per a nosaltres una preocupació, -- una gran preocupació. Perquè aquest sabotatge existeix en la direcció econòmica de la República, existeix en els orga^u nismes que dirigeixen les indústries de guerra, existeix en els organismes que dirigeixen les indústries elèctriques i existeix en molts camps de les activitats del nostre país. I cal descobrir, i no és difícil, els sabotejadors, els encobridors de tota mena, perquè l'esforç que puguin realitzar les masses treballadores per intensificar la producció no -- pugui ésser destruït amb el sabotatge tècnic de la produc^u ció.

Problema d'alt valor i d'alta gravetat, però és hora ja de plantejar-lo perquè s'ho val.

La lluita és a mort, i bo és que sigui a mort per a tots. Quan el poble tot ho dóna per assegurar la victòria, quan -- el poble no regateja cap sacrifici que li sigui demanat, el menys que es pot fer és liquidar els sabotejadors i llurs -- encobridors, i que tothom tingui la seva responsabilitat, i que tothom respongui dels seus actes a la reraguarda i als fronts.

Siguem implacables amb els sabotejadors

Als fronts ja es respon dels actes de cadascú. Als soldats que deserten se'ls afusella. Als oficials que no complei^u xen amb el seu deure, se'ls afusella també. Per tant, aquí també cal aplicar la llei a tots aquells que tinguin respon^u sabilitat de direcció, perquè aquesta llei, com més dura si^u gui, serà millor.

Cal crear el clima que l'hora exigeix. En primer terme, que les relacions dels Governes de la República i de la Generalitat siguin més íntimes i més cordials; que s'acabin les actituds de tots aquells que pretenen aprofitar les angoixes de la Generalitat per a mediatitzar-la. Que comprenguin -- tots que en l'hora d'avui, com més sòlid sigui el prestigi de la Generalitat, que és la representació genuïna de Catalunya, més forta serà la seva reacció enfront dels seus enemics, veritat fonamental que ningú no podrà desconèixer.

Es necessari que Catalunya tingui una major intervenció en la defensa de Catalunya: a Catalunya es defensa la causa comuna. I és aquesta defensa del territori català, amb l'immens amor que els catalans senten per la seva terra, allò -- que dóna fonament a aquesta necessitat històrica d'avui, que vol que Catalunya intervingui en la seva pròpia defensa.

Mobilitzem tots els fronts

Cal mobilitzar en tots els fronts. Que el Front Popular surti d'aquesta mena d'atonía en la qual està des de la seva -- creació. Envigorar-lo fins al màxim i que sigui l'avantguarda del moviment civil per aixecar la nostra reraguarda i per a posar-la íntegrament a disposició del Govern de la República, en la lluita contra el feixisme invasor. Cal vitalitzar els nostres Ajuntaments; els Ajuntaments de Catalunya han de tenir una participació més directa i més dinàmica en aquesta política de vitalització del sentiment de lluita del nostre poble.

No és possible admetre que hi hagi únicament direcció des de dalt, sense una plena col.laboració dels organismes populars els partits i els òrgans i les organitzacions de Catalunya, que representen la substància viva i vital, tan estimada del nostre poble, com són els seus Ajuntaments.

I en aquesta acció conjunta i sistemàtica d'envigoriment del Front Popular i dels Ajuntaments, és indispensable comprendre que el paper directiu que la funció essencial ha de correspondre i correspon a la classe treballadora a través de les seves pròpies organitzacions. Els treballadors, els Sindicats han de comprendre que ha arribat l'hora de donar el -- màxim de rendiment en l'esforç comú. Ells han de portar la bandera de la mobilització; ells han de portar la bandera -- del màxim sacrifici, la bandera del màxim esforç. Ells han d'acceptar per endavant la màxima abnegació que pugui imposar el combat decisiu que lliurem contra el feixisme internacional.

El Partit ha de sentir-se, més que mai, representant genuí de la classe treballadora

I el Partit? El Partit, en aquests moments, ha de sentir-se més que mai el genuí representant de la classe treballadora i ha d'ésser en aquest moviment la veritable avantguarda, el veritable guia. En el curs de la guerra el nostre Partit ha estat llum per a les masses treballadores, pagesia i petita burgesia. I la nostra llum ara cal que sigui més forta i radiant, perquè arribi a tots els antifeixistes. Els nostres militants, tots sense excepció han de complir íntegrament - llurs deures.

El Partit no pot vacil·lar: el Partit no pot tenir defallences de cap mena; el Partit ha d'imposar als seus militants - una disciplina inflexible. El Partit considera que tots els seus militants estan mobilitzats de manera permanent; que -- tots els militants han de complir les ordres indiscutibles -- del Comitè Central: que tots els militants estan obligats a realitzar els treballs que els òrgans de direcció del Partit creguin que han de realitzar, en el ben entès que, en refusar la disciplina, la vacil·lació, la indiferència o la covardia han d'ésser sancionades de la manera més severa pel - propi Partit.

El Partit ha d'ésser exemple

El Partit ha d'ésser exemple: i per ésser exemple, en primer terme cal que accepti en conjunt, i que acceptin un a un -- tots els militants, aquest principi de disciplina implacable que es el que manté la seva unitat, el que manté la seva ferma i el que ens permetrà de continuar essent l'avantguarda el guia de la classe treballadora en lluita per la seva emancipació. I no en dubtem, companys, que si el Partit correspon a la seva gloriosa tradició, si realitza sense vacil·lacions, sense negligències ni covardies tot el seu deure. Aquestes hores greus que estem vivint seran superades; i podrem arrencar tot Catalunya i podrem portar-la tota ella al front de lluita, al camp de batalla colze a colze contra el feixisme i també podrem portar-la al front del treball per poder proporcionar als nostres combatents allò que es necessita per a poder lluitar i vèncer que es força material i -- força moral. I amb l'esforç de tots i amb l'exemple del Partit, vencerem definitivament l'ofensiva darrera, l'ofensiva desesperada del feixisme internacional. I haurem iniciat el camí, la marxa cap a la victòria definitiva, darrera de la qual hi ha la Catalunya lliure que tots volem en el si d'una República, d'una Espanya lliure, pròspera i feliç.

Salut!

PRESENCIA DE CATALUNYA EN LA GUERRA PER LA INDEPENDENCIA D'ES
PANYA (0)

Extracte oficial de l'informe del Secretari General al C.C. -
reunit a Paris els dies 2 i 3 de març del 1939.

Quina ha d'ésser la característica d'aquest C.C. companys?. Escatir el passat, enfonsant-nos en ell, per a definir i repartir responsabilitats pel que s'ha esdevingut?. O analitzar junts com és el present i veure junts el que hem de fer per a crear, en íntima col.laboració amb el P.C., noves condicions de victòria?. Els bolxevics tenim una norma d'actuació i ens hi hem de refermar: mentre es lluita no es discuteix el passat. La lluita no ha acabat en terres espanyoles ni en la mateixa Catalunya envaïda pels italians. Que hem de fer, com hem de treballar, per lluitar bé?. Vet ací el que ha d'ésser la nostra preocupació essencial d'avui.

El P.S.U. de C. no defuig, ni tem la discussió del passat. Creu fermament que s'haurà de discutir a fons, no empès per un afany morbós d'espectacularitat eixorcament bizantí, sinó per extreure fortitud dels propis errors i febleses, per en vigorir amb l'anàlisi de la nostra tràgica experiència el moviment obrer internacional. El C.C. del P.S.U. afirma que avui no té altra preocupació que la de realitzar una increbantable política de resistència que forçà noves condicions de victòria i la d'establir les característiques fonamentals d'aquesta política de resistència. El C.C. del P.S.U. de C. afirma, també, la seva voluntat vehement de discutir, arribada l'hora, conjuntament amb la Direcció del P.C. i davant la nostra gloriosa I.C., la política seguida a Espanya i a Catalunya i les causes i factors que hagin pogut determinar la derrota de Catalunya.

Indiscutiblement, el C.C. del P.S.U.C. pot tractar sense temença de les conseqüències de la discussió del que s'ha fet a Catalunya fins el moment de passar la frontera. El P.S.U.C. , ha tingut, no hem d'ocultar-ho, moltes febleses, degudes en part, a l'heterogeneïtat originària de la seva i a la seva juvenesa i, en part, als errors que hagin pogut tenir els seus dirigents en prendre acords i assenyalar directius, però sobretot, en llur control d'execució. Però podem arribar a la conclusió que, en conjunt i en la perspectiva històrica, la política del P.S.U.C. , ha estat encertada, les seves consignes que han estat justes, les seves previssions han estat exactes i podem afirmar que no s'hauria perdut Catalunya i la sort de la República no estaria en tan greu perill com es troba ara, si la força de convicció i d'acció del P.S.U.C. hagués estat com nosaltres propugnàvem. No s'ha d'entendre, per això, que aquests acords i previssions

(0) Donada la importància d'algunes correccions de contingut, no ortogràfiques, fetes per Comorera sobre el text mecanografiat, he cregut convenient reproduir l'original, a continuació.

exigien els plens poders per al P.S. U.C., sinó simplement un millor tracte i una més justa comprensió per part del govern de la República i de certs Partits i organitzacions anarquistes espanyoles.

En el curs de la nostra guerra, el P.S. U.C. ha anat fixant la seva posició d'una manera clara, resolta i publicament. Els nostres informes i manifestos i les resolucions dels nostres Plens, Conferències i Comitès Centrals celebrats en són una prova decisiva. Aquesta claredat i decisió caracteritzen les consignes generals que ens han agermanat i unit tan fervorosament al P.C. d'Espanya i aquelles altres específiques que ens corresponien en la nostra funció de partit guia, de partit únic del Proletariat de Catalunya.

Cal, però prevenir-se des d'ara contra una maniobra sumament perillosa i que no ha d'ésser compresa en el capítol general de les causes de la derrota i de les responsabilitats de cadacú. La maniobra és més perillosa per tal com hi han caigut determinats nuclis de companys i en la pròpia direcció de la Joventut Socialista Unificada Catalana. (1). Consisteix a afirmar que Catalunya i el P.S.U.C. són els majors culpables de la derrota, per no haver volgut lluitar els catalans i perquè el P.S. U.C. no ha sabut mobilitzar les masses i altres coses per l'estil. El propòsit de la maniobra és clar: emmetzinar les relacions de catalans i castellans, entre el P.S.U.C. i el P.C. portar aquest emmetzinament a la zona Centre-Sud, en tants milers de catalans lluiten, i accelerar, per tant, la derrota completa de la República. La nostra reacció contra aquesta bruta maniobra ha d'ésser fulminant.

Catalunya ha complert amb escreix el seu deure, ho ha donat tot sense regateig, a la causa comuna. Es poden establir dos períodes en la lluita de Catalunya. El primer va del 19 de juliol al "putx" contrarevolucionari de maig i, el segon, de maig al moment de passar la frontera. El 19 de juliol, Catalunya, els seus obrers i pagesos, la seva menestreria, colze a colze, amb la força pública comandada únicament per la Generalitat, va vèncer amb rapidesa fulminant l'Exèrcit que va sortir tot ell de les casernes, cas únic a Espanya. Què era Catalunya després del 19 de juliol? El carrer en poder d'incontrolats i trotsquistes i el Govern en mans de partits republicans nacionalistes terroritzats, sense esma ni perspectiva, Catalunya sofrí una profunda crisi interior.

Malgrat la lluita aferrissada contra els elements interiors

(1) Afegiment escrit a mà, sobre el text mecanografiat.

de disgregació, de contrarevolució i de derrota, Catalunya - va portar el front ben endins de terra aragonesa, va organitzar l'expedició a Mallorca, va forjar les forces noves de -- construcció i de victòria. El P.S.U.C. , la U.G.T. i la -- J.S.U., varen canalitzar i codificar les reivindicacions -- obreres i pageses i consolidar la legalitat d'amplis sectors petit-burgesos. I Catalunya, amb el seu sol esforç, no gens compresa pel Gover Largo Caballero, sovint estorbada per ell amb el P.S. de U. a l'avantguarda, va superar la crisi interior i va vèncer i arreconar incontrolats i trotsquistes, -- aliats en el "putx" contrarevolucionari de maig -esforç i -- victòria que Largo Caballero va subestimar a prendre l'ordre públic a la Generalitat, iniciant amb aquesta mesura una política de rezel i d'incomprensió que havia de tenir greus -- conseqüències- lliurant-se tota ella sense reserves ni mal-- fiances, a la República amb la seva veritable fesomia: severa i constructiva, sòbria en l'expressió i infatigable en -- l'esforç i el sacrifici.

En el segon període la lluita de Catalunya ha estat d'un heroisme i d'una continuïtat en el sacrifici sense parió. Des de Belchite a la pèrdua del nostre territori, és Catalunya - la que ha portat, exclusivament, el pes de la guerra. En -- els altres fronts, després de les jornades heroiques de Madrid, de les tristes jornades malaguenyes dels dies gloriosos de Guadalajara i Brunete -anterior a Belchite la quietud ha estat la norma. En els fronts catalans, després de Belchite perdut ja el Nord, va començar una batalla ininterrompuda. Conquesta i pèrdua de Terol, Singra i Alfambra. Ruptura i - esfondrament del front de l'Est. Trencament de la continuïtat territorial amb la resta de la República. Reconstrucció del front i de l'Exèrcit i als dos mesos, ofensiva sobre Balaguer, ofensiva de l'Ebre, ofensiva del Segre i de Tremp, - segona ofensiva del Segre i, finalment, l'ofensiva enemiga. Fes d'un any d'heroisme al front i a la reraguarda, de mobilitzacions i de pèrdues doloroses, de fam i de dol. Sense - un aldarull, sense una protesta, amb proves fefaents, no de resignació, sinó d'estoïcisme davant la terrible duresa de - la prova, de serenitat i de plena confiança en la victòria!... En els primers 25 dies de l'ofensiva enemiga es repteix en - terres de Lleida l'epopeia de l'Ebre: un exèrcit afeblit, -- mal armat, resisteix estoïcament, a força d'heroisme individual i col·lectiu, a un exèrcit d'italians, de moros, d'alemanys i de mobilitzats enquadrats entre fanàtics del traïdor Franco, enormement superior en nombre, immensament superior en armament. L'Exèrcit de Catalunya, abandonat a les seves pròpies forces, no podent aprofitar un armament que va arribar tard, no podent nodrir-se amb sang nova, conseqüent pel sabotatge i per la traïció exercits en l'alta direcció tècnica i militar, víctima propiciatòria d'aquells que preparaven el

pla d'abandonament i de pèrdua del nostre país, en jornades de duresa i d'angoixa indescriptibles, va acostar-se a la frontera i va entrar a França encara en perfecta formació i amb l'armament vell i el nou acabat d'emmagatzemar als dipòsits de distribució. Catalunya ha complert amb escreix el seu deure. Les llars catalanes, totes elles endolades i -- moltes anihilades, les terres ermes, les fàbriques cremades les ciutats destrossades, Barcelona en llaga viva, i els centenars de milers de catalans que han preferit la misèria i la tristesa de l'emigració a una vida d'esclavatge, en són testimonis dramàtics. Potser sí que Catalunya va tenir una feblesa: la feblesa de la confiança excessiva. Confiava en el Govern de la República, confiava en la direcció militar de l'Exèrcit, i d'aquesta confiança naixia la serena fermeza amb què va seguir el desenvolupament de l'ofensiva. La primera sorpresa per la derrota ha estat Catalunya; no la temia, ni l'esperava i d'haver-hi hagut una política de més confiança en ella, l'esforç que hagués calgut per a impedir la derrota ella mateixa l'hauria exigit. L'atac contra Catalunya és una maniobra de provocació i com a provocadors i agents de Mussolini han d'ésser tractats tots els que se'n facin ressò.

El P.S. U.C. , amb els seus errors i febleses, ha complert el seu deure. L'ha complert fins al darrer moment. No ha defugit cap responsabilitat. Ha estat el darrer a retirar-se de Barcelona i de Catalunya. De tots els llocs ha sortit sempre amb els darrers soldats. Amb tot el seu actiu - mobilitzat permanentment i distribuït arreu, ha sostingut - la moral a l'exèrcit i a la reraguarda, fou un col.laborador abnegat de caps i comissaris en les tasques polítiques, de recuperació, de fortificació sobre línies tèdriques, assenyalades per un Estat Major Central derrotista. Com oblidar els darrers dies de Barcelona?. Com ignorar que quan tothom fugia sense vergonya, ni dignitat, Governos, aparells estatals, dirigents de Partits i organitzacions i, esporuguida per l'espectacle indigne dels que havien d'ésser un exemple heroic, la massa ciutadana, només el P.S.U.C. i el P.C., la J.S.U. i la U.G.T. varen quedar-se a Barcelona, editant manifestos, organitzant mítings i manifestacions i equips de fortificadors?. Com no recordar els nostres joves i les nostres dones que palesaren en aquells dies tràgics un tremp d'acer?. Per què no dir ja que les direccions del P.S.U. i del P.C., de la J.S.U. i de la U.G.T., varen sortir del Gran Hotel quan les tropes feixistes desfilaven ja per la Rambla?. Cal parlar alt i fort, car els provocadors a seu del traïdor Franco, ultra el propòsit general -- que abans hem esmentat, pretenen amb llur maniobra, dissonar la massa de militants del P.S.U.C. , de la seva Direcció del P.S.U.C. , perdi la confiança en ella mateixa.

La Direcció del P.S.U.C. ha de conservar la seva alta moral la confiança en ella mateixa. Per què, a més de la seva conducta els darrers dies de Barcelona i de Catalunya, ha sabut ensenyar al nostre poble el camí de victòria a seguir.

L'acció del P.S.U. en la guerra.

I arribats ací, val la pena que fem un balanç esquemàtic dels treballs del P.S.U.C. en la política general i en la peculiar de Catalunya. En la política general el P.S.U.C. s'ha caracteritzat pels fets i criteris següents, i no són tots:

Organització de l'expedició a Mallorca, contra la voluntat -- del Comitè de Milícies i l'oposició del Govern de la República, amb la intuïció genial del que havien d'esdevenir les Balears en mans feixistes en la política internacional:

Organització de les tres columnes: "Llibertat", "Graells", i "Engels", que varen participar heroicament en la defensa de Madrid:

Organització de la Divisió "Carles Marx" que ha tingut a Catalunya la mateixa figura històrica que la del cinquè Regiment a Madrid:

Mobilització dels obrers i pagesos de tot Catalunya pro-Exèrcit Popular Regular que va culminar en l'enorme manifestació de Barcelona un mes després de perduda Màlaga:

Lluita implacable i victoriosa contra els incontrolats, els trotsquistes i tota altra mena d'agents del feixisme:

Intervenció decisiva en la derrota del moviment contrarevolucionari de maig:

Centralització de les indústries de guerra:

Mobilització de la indústria general de cara a la guerra i a les necessitats de la guerra i del nostre Exèrcit:

Constitució del primer Comitè d'Enllaç U.G.T.-C.N.T.-P.S.U. - F.A.I. i celebració del primer míting monstre d'unitat obrera:

Acció infatigable per la formació de reserves, de quadres militars, per l'enfortiment del Comissariat, per la Unificació de l'Exèrcit en una sola Escala Militar i supressió, per tant, de "professionals" i "milicians", qualificació i rivalitat -- que tan fatals han estat per la integració a l'Exèrcit de les unitats d'Assalt i Carabiners que en el front foren elements

de profunda disgregació i desmoralització; per la depuració - sistemàtica dels quadres militars i tècnics, contra la funesta proporcionalitat en els comandaments i en el Comissariat; per la simplificació de l'aparell militar, contra el parasitisme burocràtic i els centres d'emboscament; per una política de recompenses i ascensos; per a crear l'obsessió de les - fortificacions, de veritables camps atrinxerats; per l'aprofitament dels tècnics professionals sense confiar-los, però, -- salvades raríssimes excepcions, funcions de direcció;

Denúncia infatigable dels emboscats de tot ordre i categoria, l'eliminació dels quals era condició indispensable per a la - constitució d'un exèrcit fort, disciplinat i amb reserves suficients:

Reivindicació d'un criteri humà en les mobilitzacions, mitjançant la utilització de les lleves velles en els serveis de reraguarda. Tots els homes joves al front i complementàriament acció resoluda i sistematitzada per incorporar la dona al treball:

Denúncia dura i constant del sabotatge i dels sabotejadors en els camps econòmic, tècnic i militar:

Lluita franca contra l'impunisme i per la imposició d'una justícia que castigues en proporció a la categoria del delinqüent:

Incrementació extraordinària del moviment cooperatiu:

Organització en vasta escala del consum col·lectiu:

Consolidació, pel camí de la nacionalització, de les conquestes econòmiques dels treballadors:

Reacció profunda i decisiva arran del desastre de l'Est, de-- terminant la caiguda de Prieto, i de la seva funesta política:

Visió clara de les projeccions que havia de tenir la darrera ofensiva, amb l'afirmació categòrica -als sis dies de comença- da- que calia un fort revulsiu moral que exaltés tots els catalans, els posés en peu de guerra, els advertís de la gravetat extrema del moment, per poder deturar la catàstrofe que - preveiem imminent:

Reiteració d'aquesta afirmació a Girona, completada amb una - reiteració categòrica de la nostra profunda desconfiança en-- vers l'Estat Major Central i els professionals militars que - tenien a llurs mans la direcció superior i immediata de l'Exèrcit:

Lluita contra l'optimisme injustificat dels primers dies d'o-

fensiva i petició reiterada que es cobrissin sense vacil·lacions ni pèrdua de temps les línies succesives de defensa, - que es procedís immediatament a fortificar la defensa de Barcelona:

Afirmació que la defensa de Barcelona era un problema fonamentalment militar i no polític, de mobilització de les masses - que estaven ja incorporades a l'Exèrcit, éssent per tant contrària a establir i acceptar el paral·lelisme amb el Madrid - del 1936 i,

Petició de mobilització general, que el Govern de la República acabà per decretar, encara que tard, i que portà a la pràctica burocràticament.

Cap Partit no va comprendre tan justament com el P.S.U. de C. la missió fonamental de Catalunya en la guerra i cap altre no ha lluitat amb tanta fermesa i continuïtat per fer de Catalunya el baluard de la resistència i de la victòria. La línia general del Partit ha estat:

Instal·lat el Govern de la República a Catalunya, caigut el - front de l'Est, traçades les comunicacions i la continuïtat - territorial amb la resta de la República, vàrem afirmar que - Catalunya era la força substantiva de la República, que la se - va pèrdua provocaria l'ofensiva darrera de la diplomàcia impe - rialista internacional que vol la victòria de Franco i que ca - lia, per consegüent, conservar-la costés el que costés, sacri - ficant el que calgués sacrificar, administrant intel·ligent - ment les seves reserves humanes i materials, fent concordar - la política de guerra, econòmica, de convivència dels pobles hispànics i de relació dels poders constitucionals, amb el - respecte i l'estima a les característiques especials de Cata - lunya, tradicionals o forjades arran de la sublevació militar. Aquesta posició va traçar la nostra línia política:

L'oposició a una política de recel contra Catalunya i contra els catalans que es caracteritza per la minimització a extrems innecessaris i injustos de la Generalitat, per l'eliminació - premeditada dels catalans de la direcció de la indústria de - guerra i de la política general, per l'afebliment del propi - P.S.U. de C. davant d'amplis sectors de pagesia i de petita - burgesia simpatitzants del nostre Partit en el primer període de la guerra, per l'anul·lació del fet dels òrgans naturals - del país al camp per tal d'imposar una absurda política de - -preus, de requisites, d'una pseudo-recuperació i, a les ciutats industrials, per una prevenció i animositats injustes, contra els òrgans representatius econòmics dels treballadors: Consells d'Empresa i Comitès de Control:

Afirmació que instal·lat el Govern de la República a Catalu--

nya havia d'aconseguir-se una coordinació cordial i constant, lleial i vigilant contra els maneigs dels elements derrotistes incrustats en els aparells de l'Estat i de la Generalitat que facilités i esperonés la mobilització a fons de tots els recursos del nostre país, el manteniment d'un increbantable - moral de guerra i de victòria i el nodriment d'una convivència fecunda entre catalans i castellans, Estat i Generalitat, d'enorme transcendència històrica, experiència única en la vida de la nostra República que la guerra ens oferí i que no -- fou compresa pels que en feren una experiència negativa.

Denúncia enèrgica dels elements tèrbols del catalanisme intran-sigent que, recolzant en les dificultats de convivència esmen-tades, maniobraven contra la unitat i per la més fàcil victò-ria del feixisme:

Neutralització reiterada de conxorxes polítiques, que en el - pla general dels claudicadors de la República realitzaven els partits nacionalistes petit-burgesos;
petició pública d'una major participació dels partits catalans en el Govern de la República i dels catalans de més solvència antifeixista i de major prestigi popular en els càrrecs polí-tics i militars;

popularització fins al darrer moment del President Companys, amb la finalitat múltiple de lligar-lo a Negrín, d'apartar-lo dels rengles dels claudicadors, d'immunitzar-lo contra les ma-niobres i les intrigues constants dels elements més tèrbols - d'Esquerra Republicana que ocupaven alts càrrecs polítics i - governamentals;

esforços continuats, amb poca fortuna, però per a envigorir - el Front Popular de Catalunya, i
amul.lació política dels grups més incontrolats i més secta--ris de la F.A.I. que varen pretendre molt reiteradament con--vertir el Govern de la Generalitat en instrument de lluita -- contra el Govern de la República.

Catalunya i el P.S.U., forts per un passat d'heroisme, d'abne-gació, de sacrificis fecunds, poden esguardar l'esdevenidor -- amb confiança. Catalunya no ha estat vençuda. Catalunya no serà mai vençuda, car mai no serà feixista. Serrano Suñer, - el cunyat del traïdor Franco, ja ho ha dit: "Barcelona, com-pletament bolxevitzada és una ciutat malalta i com a tal l'hau-rem de tractar". Catalunya ha estat derrotada per les forces invasores de Hitler i Mussolini, per la política de no inter-venció dels muniquesos Chamberlain i Daladier, per la fam i - l'aviació. No hem de sobreestimar els nostres propis errors o febleses i hem d'afirmar, ben categòricament i orgullosa, - que a un traïdor Franco orfe i rebel ja fa temps que l'hauríem vençut encara que els errors comesos haguessin estat més nom-brosos.

Continuació i organització de la Resistència.

Catalunya lluita encara. La guerra continua, encara, a la zona Centre-Sud de la República. Aquests són els fets essencials que han de merèixer l'atenció del C.C. Què hem de fer?. Aquesta és la pregunta que ha de contestar el C.C. Sense altra preocupació, segurs que el P.S.U. de C., pel seu gloriós passat per la seva força actual, ha de jugar un paper de primer ordre en la nova situació.

Existeixen possibilitats de resistència. Comptem amb recursos suficients per alimentar aquesta resistència. Existeixen internacionalment factors positius capaços de desenvolupar-se i donar el seu fruit en el curs de la nostra resistència?. Hem de mirar honradament la realitat, en formular la resposta. I jo, honradament us he de dir que sí, que existeixen aquestes possibilitats, aquests recursos i aquests factors internacionals favorables de prou vigoria per a crear noves condicions de victòria, si sabem tenir una política justa de resistència. Com ha d'ésser aquesta política de resistència i com ha de treballar el Partit?.

Tenim un territori amb vuit milions d'habitants, amb un Exèrcit de 860.000 homes. Tenim l'odi de les masses populars al feixisme invasor i indígena. Tenim l'experiència tràgica dels pobles que, en començar la guerra o després d'una acarnissada resistència, han caigut sota la grapa de l'invasor i dels traïdors. Tenim mar oberta de cara a la gran Pàtria del Proletariat: la U.R.S.S. Tenim la simpatia activa de la classe obrera internacional, de les masses democràtiques del món sencer i l'ajut efectiu, constant, que mai no ens ha mancat i no ens mancarà, de la U.R.S.S. Tenim la voluntat increbantable de lluita per la llibertat i per la independència d'un poble que encara no ha estat vençut. Ens tenim a nosaltres mateixos, P.C. d'Espanya i P.S.U. de Catalunya, amb la U.G.T. i la J.S.U. que hem estat els capdavanters de la resistència mitjançant l'organització del país i per la caracterització justa de la nostra lluita, i que som més que mai ara, després de la tràgica pèrdua de Catalunya, la columna vertebral de la República.

Les possibilitats de resistència suposen un mínim de recursos i els tenim. Una zona agrària que pot alimentar Exèrcit i reserva. Una producció especialista per alimentar amb divises el tresor de la República. Una marina de guerra per a impossibilitar el bloqueig de les nostres costes o la seva pèrdua, i una marina mercant suficient en tonatge per a portar al nostre país allò que ell necessita en queviures, en matèries primeres i en manufactura de guerra. Una indústria de guerra que pot desenvolupar-se considerablement recolzant en Puerto Llano i Sagunto i que pot arribar, no a compensar la irremeia-

ble pèrdua de la indústria catalana, però sí a assegurar el proveïment del nostre Exèrcit en determinats tipus de producció. Un tresor en efectiu de quantia no menyspreable, no obstant les pèrdues que hem sofert darrerament, com a conseqüència del pànic indescriptible i imperdonable que sofriren gairebé tots els elements oficials. Uns quadres militars i polítics de provada experiència, de coratge inexhaurible, capaços d'acceptar totes les responsabilitats per feixugues que siguin i també de prendre-les, si cal. Una massa ardent que comprèn el caràcter de vida o mort que la nostra lluita té i que és capaç de tots els sacrificis i de tots els heroïsmes i que no demana altra cosa que la d'ésser dirigida sense contemplacions i timideses, sense por i malfiances, cremades les naus darrera l'esquena de dirigents i dirigits. Una desesperació i una angoixa profunda de les dones, dels vells, i dels infants del nostre país que poden transformar-se en acció invencible davant les hosts de mercenaris i traïdors. I un P.C. d'Espanya un P.S.U. de Catalunya, una U.G.T. i una J.S.U. que sabran respondre a les exigències extremes de l'ira present.

En el camp internacional, la inestabilitat és la llei. És inestable la relació de país a país. És inestable la situació en la vida interior de cada país. Les contradiccions insolubles del món capitalista es sumen a les contradiccions interiors també insolubles dels països que ens envolten. El procés iniciat de violència entre països i en cada país, està obert i en marxa accelerada. Els mateixos factors que aparentment consoliden el poder dels gàngsters internacionals, acceleren, en veritat, la maduresa d'aquest procés.

A mesura que el pla de l'eix Berlín-Roma-Tòquio avança s'accentuen les contradiccions del capitalisme internacional, augmenten les causes determinatives d'un inevitable i immens conflicte. La identitat de propòsits, de fins i d'actuació dels països democràtics i totalitaris d'Europa, Amèrica i Àsia és tan realitzable com la quadratura del cercle. L'aglutinant dels països totalitaris és la mateixa fam de nous territoris i de nous mercats. L'aglutinant dels països democràtics-burgesos és la voluntat vehement de conservar en llurs mans els enormes territoris i mercats i reserves de matèries primeres que constitueixen llurs imperis o la reserva d'un futur imperi econòmic a crear damunt els països de l'Amèrica Llatina. Els Chamberlain-Daladier pretenen que l'eix Berlín-Roma-Tòquio centri l'atenció i les seves ambicions sobre la U.R.S.S., com si aquesta estigués predestinada a ésser l'immens tresor a repartir, la nova i meravellosa Polònia del segle XXé. Aquest és el significat veritable de l'anticomunisme de Hitler i Mussolini, la causa autèntica del pacte anti-Komintern i del Comitè de No Intervenció. No reeixiran, car la U.R.S.S. és un poder efectiu en mans fermes, un extraordinari

país en progressió inigualable, contra el qual s'han d'estave-
llar els seus més acarnissats enemics. Tard o d'hora, els --
països "insatisfets" -totalitaris- i els "satisfets" -democrà-
tics"-passaran els límits del brut joc diplomàtic actual, i --
es trobaran de cara al conflicte sense misericòrdia: La guer-
ra interimperialista.

Les masses populars democràtiques de França i de la Gran Bre-
tanya no es senten interpretades i, per tant, representades --
pels Govern Chamberlain i Daladier, els herois de Munic, els
carnissers de Txecoslovàquia, els filo-feixistes de la no in-
tervenció, els que han ofegat la nostra República, els que --
han assistit indiferents a l'assassinat de la nostra Catalu-
nya. L'oposició de sentiment i d'interessos augmenta. La im-
possible convivència dels règims democràtics i feixistes s'ac-
centua. I no és llunyà el dia de la reivindicació popular.
Serà més o menys llunyà, segons sigui la nostra capacitat de
resistència... Car són dos processos que es desenvolupen pa-
ral·lelament i que es complementen. Nosaltres necessitem --
l'ajut de les masses populars internacionals i aquestes neces-
siten el nostre. Si per a renunciar a una possible política
de resistència, lliuréssim la República al traïdor Franco, la
marxa ascendent i de fort ritme que avui porten les masses po-
pulars internacionals s'aturaria. Si som capaços de realit-
zar una increbantable política de resistència, aquesta marxa
serà accelerada i precipitarà l'ofegament dels Govern de --
claudicació que, lluitant aparentment contra la guerra, la --
preparen en les pitjors condicions per a llurs països. Noves
condicions internacionals seran creades, favorables a la nos-
tra causa i, amb elles canviaran també, i a fons, les perspec-
tives immediates de la nostra lluita. El reconeixement del --
traïdor Franco pels Govern de claudicació i derrota, ens per-
judica, però no canvia amb la mateixa intensitat el fons i la
substància d'un procés que es recolza en nosaltres mateixos --
en la nostra voluntat, en la nostra capacitat de resistència.

L'estat d'opinió i de correlació de forces en els països capi-
talistes democràtics, determina reaccions paral·leles en els
països totalitaris. Hitler i Mussolini són gegants amb peus
de fang. L'ur força és el terror i l'ur política la del pres-
tigi espectacular, forjat sobre victòries diplomàtiques con-
sentides. No poden deturar-se. No poden ensopegar. A la --
primera ensopegada, a la primera deturada, haurà començat per
a ells el principi del fi. Un canvi favorable en la correla-
ció de forces en els països democràtics capitalistes, serà la
seva derrota a curt termini. Orfes de recursos propis per a
continuar una política de rearmament a ultrança, d'aparells --
coercitius en creixença sense fre, privats de tota esperança
d'ajut exterior, de cara a uns Govern decidits a defensar --
els drets, els interessos, la llibertat i la democràcia de --

llurs pobles, Hitler i Mussolini veuran arribada llur fi a mans d'uns pobles que han deshonrat, oprimit, empobrit, torturat, amb una crueltat inimaginable. La nostra resistència és ja la primera detenció, la primera ensopogada de Hitler i Mussolini. Reforcem la nostra resistència, mantenim-la fins als extrems últims de la nostra capacitat d'abnegació i sacrifici, i la conclusió raonada serà un fet inevitable, gloriós i joïós.

Els febles, els vacil·lants gemeguen que ja fa més de dos anys i mig que es parla del caràcter internacional de la nostra lluita, de l'ajut de les masses populars democràtiques d'arreu del món i que els resultats han estat ben minços. Compte, companys, amb aquesta desviació. La situació internacional no és la mateixa que hi havia en començar la nostra guerra. Ha canviat profundament i en sentit favorable. A part els raonaments generals ja fets, ho palesa, si més no, la incrementació de l'ajut, de la simpatia activa que s'ha produït a tots els països europeus en resposta a la nostra desgràcia i al cinisme progressiu de Mussolini i Hitler, i a Nordamèrica i Repúbliques de l'Amèrica Llatina. La pèrdua de Catalunya, el reconeixement de Franco, han exaltat les masses populars. Prova eloqüent i corprenedora, del profund canvi que s'ha operat en la política internacional, car a la fi, són les masses populars les que diran la darrera paraula.

En el curs de la nostra resistència es produiran, doncs, situacions especials, noves, que transformaran la nostra zona lleial, el nostre Exèrcit, per petita que fos el territori per fatigat que estés l'Exèrcit en factors decisius per a uns i altres, però especialment per a les potències democràtiques. Aquestes no podrien defugir la necessitat històrica de liquidar el feixisme espanyol i les forces estrangeres que el sostenen i dirigeixen, d'assegurar amb mà forta els camins mediterranis, la ràpida i garantir la comunicació de França amb el seu imperi africà i de la Gran Bretanya amb el seu imperi asiàtic. La nostra guerra, mantinguda fins a l'últim límit de la nostra capacitat de lluita i de resistència, adquireix per, consegüent, categoria de tipus universal.

La resistència, però, cal organitzar-la. Ha d'haver-hi una veritable política de resistència. Amb quines característiques? Per al Comitè Central del P.S.U. de C. la voluntat de lluita del qual mai no ha minvat, aquesta és la qüestió fonamental i ha d'estudiar-la a fons.

Una justa política de resistència exigeix una rectificació completa de la política seguida fins ara, que faci impossible la repetició dels errors comesos, que retorni a la nostra lluita, el tremp, l'entusiasme, l'escalf popular, el dinamisme del començament. Sense aquesta rectificació no es podria assegurar el mínim de factors que val en les condicions actuals de la guerra per a poder-la continuar. la si-

tuació ha arribat a tal grau de crisi i de perill que única--ment podrem superar-la, amb una política de màxima decisió, - energia i rapidesa, que possibiliti l'autèntica mobilització de tots els recursos humans i materials i de totes les reserves morals i espirituals del nostre poble.

Aquesta política justa de resistència ens imposa, en primer - terme, una Direcció que la compregui i la realitzi. Cal un Govern fort, depurat d'elements febles, vacil.lants o traïdors. Un Govern de màxim Front Popular, si és possible, dels Partits o organitzacions, o de les persones de partits i organitzacions que, junt amb nosaltres, vulguin continuar resoludament la -- lluita. Un Govern que confiï els llocs d'acció decisius a - homes segurs que no tinguin altra preocupació que la de lluitar i vèncer. Un Govern capaç de dominar les característi---ques vacil.lacions, febleses i misèries de les organitzacions i partits que s'han caracteritzat d'aquesta manera en els períodes anteriors. Un Govern que no s'aturi davant les conseqüències complexes provocades per la dimissió, la traïció, - d'Azaña i pel suport a Azaña de velles figures republicanes - que tenen ja damunt de llur consciència la responsabilitat de la sublevació militar, de certs socialistes i anarquistes, i davant el difícil estat jurídic que ens serà imposat pel fet de que tots els països, exceptuant Estats Units, Mèxic, la -- U.R.S.S. i alguns altres de l'Amèrica Llatina, reconeixen el traïdor Franco. Un Govern que tingui un programa de resistèn--cia i l'executi sense contemplacions ni pauses ni burocratis--me. Un Govern que per la seva constitució i els seus actes - exalti la moral del país, li retorni la confiança en la victòria. Un Govern dirigit per una mà de ferro: la de Negrín o la d'un altre.

Liquidació de l'impunisme que ens ha portat a la política cor--rosiva de premiar i confiar nous càrrecs de responsabilitat a coneguts i comprovats delinqüents.

Liquidació del sabotatge tècnic que s'ha anat realitzant en - vastes proporcions en la direcció política, tècnica, econòmica i militar del nostre país.

Depuració implacable de tots els organismes de l'Estat.

Organització d'un aparell d'ordre públic que asseguri al Go--vern l'extermini de la cinquena columna, dels trotsquistes, - de tots els elements de pertorbació i de confusió que possessin en perill la nostra capacitat de resistència.

Revisió integral de la política militar. Les consignes que - s'han anat formulant des del començament de la guerra i que - s'han anat realitzant de manera molt parcial, a batzegades, i

gairebé sempre fora de temps, cal aplicar-les sense més dubtes ni vacil·lacions, considerant-les normes de salvació pública. Unificació efectiva de l'Exèrcit per la supressió de "professionals" i "miliciana" i formació d'una sola Escala, per la supressió de l'autonomia administrativa, tècnica i política dels carabiners, marins i guàrdies d'assalt posant-los sota el control rigorós de Comissaris especials i a les ordres de militars insubornables i sorgits de les entranyes populars i forjats en les trinxeres. Reforçament efectiu -- del Comissariat i depuració dels elements infiltrats, "enxufistes", arribistes i senyorets, a conseqüència de la proporcionalitat. Poders efectius i responsabilitat plena a caps i comissaris. Simplificació tècnica de l'aparell militar -- amb l'objectiu d'obtenir un Exèrcit àgil, tot ell de combatents, tot ell de xoc. Creació de l'Exèrcit de fortificadors nodrit per les lleves velles i els combatents afeblits per la llarga permanència en les trinxeres. Audaç política de fortificacions. Transformació dels fronts i les costes -- en veritable camps atrinxerats. Assegurar zones atrinxerades de replegaments possibles, imposats per la major força -- enemiga, concebudes amb un criteri inflexible de defensa de -- les més mínimes parcel·les del territori lleial. La construcció de camps atrinxerats, el comandament de l'Exèrcit de fortificadors no pot ésser confiat als anquilosats, burocràtics i sabotejadors cossos tècnics de l'Exèrcit antic, sinó a homes decidits a fer-ho, lluitadors, sense altra preocupació -- que la lluita i la victòria, a homes que no regategin esforç ni sacrifici per a respondre a aquesta exigència imperiosa -- de la nostra guerra, la no realització de la qual implicaria la reincidència en els passats errors i traïcions. Reorganització implacable de la marina de guerra. Els quadres tècnics i polítics de la marina de guerra actuals no poden mereixer la confiança de la República. Llor indecisió, llur -- indisciplina, llur tendència manifesta a la deserció o a la traïció, han produït a la República danys irreparables. No han estat suficients per a impedir-los o minimitzar-los, l'esforç i l'abnegació de les tripulacions i d'aquells quadres -- tècnics i polítics minoritaris que hagin pogut complir amb -- llur deure. La rectificació ha d'ésser fulminant i radical, car la marina de guerra, important sempre, esdevé avui, en -- les noves condicions, un dels factors decisius en la nostra lluita. Ella és la que ha d'assegurar la lliure comunicació de la República amb el món. Ella és la que ha de conservar per a la República, el litoral que ens resta, la nova i única frontera.

Hem de crear una nova psicologia del comandament tècnic i polític. La que exigeix la gravetat de la crisi: la psicologia de la responsabilitat plena, efectiva, dels propis actes positius o negatius. En les hores supremes de la Revolució francesa, de la Revolució russa, els militars pagaven amb --

llur cap la derrota, la pèrdua de territori. A Espanya hem arribat a la nostra hora suprema. Hem començat un nou període: el de la severitat implacable i ràpida. Però per a crear aquesta nova psicologia, per a fer-la acceptar sense resistència inútil, amb voluntat i entusiasme, cal que les responsabilitats de la pèrdua de Catalunya es facin efectives. Han incorregut en greu responsabilitat els militars que varen premeditar la tàctica d'abandonament i lliurament de Barcelona i del Nord de Catalunya, que no varen saber o no varen voler organitzar la resistència abans d'iniciar-se l'ofensiva, que en ganyaren l'Exèrcit i el país amb retirades sistematitzades sobre línies inexistents, que precipitaren la descomposició última en l'Exèrcit amb plans contradictoris i simultanis, que feren inevitable la derrota ordenant -quan encara era possible l'establiment i consolidació d'un front-, la retirada a la frontera. Aquests delictes han d'ésser sancionats. La terrible tragèdia de Catalunya no pot restar impune. La no exigència de responsabilitats per la pèrdua de Castella, de Màlaga, del Nord, d'Aragó i bona part de València ha preparat la pèrdua de Catalunya, impossibilitant la formació d'una nova direcció militar audaç i coratjosa, depurada de vacil·lants de sabotejadors i de traïdors, d'uns quadres de comandament, d'un Comissariat, d'una base de combatents decidits a perdre-ho tot abans de cedir un pam més del nostre territori.

Reorganització de la indústria de guerra. La seva decretada nacionalització ha d'aplicar-se sense més tràmits, posant punt final a les característiques, preeminències i ingerències de tipus sindical. L'Estat ha d'ésser l'únic dirigent de la indústria de guerra. La direcció de cada unitat industrial ha d'ésser unipersonal, amb plens poders i plena responsabilitat.

Reorganització del conreu per tal d'obtenir de cada pam de terra els articles fonamentals per la subsistència de la rera guarda i dels combatents.

Reorganització de la marina mercant, completant-la amb petites unitats útils per a serveis especials, i militaritzant-la efectivament.

Unió ferma, sense reserves, de tots els Partits i organitzacions entorn del Govern. Adhesió, no literària, sinó plena i efectiva.

Posar fora de la llei els partits, les organitzacions, les persones, sigui quina sigui llur categoria, que no responguin degudament a la crida suprema de la República.

Reenvigorament del Front Popular, instrument de lluita en mans del Govern, eina de treball a disposició i a les ordres

úniques de Govern. No "petit Parlament", amb les seves misèries parlamentaries de consuetud sense la contrapartida de -- les seves positives virtuts legislatives, sinó òrgan operatiu en el de la massa popular. El Front Popular no ha de tenir -- altra preocupació ni desig que contribuir al sosteniment de la moral pública, que creara el clima per a l'acceptació entusiasta -no positiva ó resignada- per tothom, de les mesures governamentals, per dures que siguin. No un Front Popular de direccions acadèmiques que, sovint, no responen a la voluntat als sentiments, a les idees de la massa militant, sinó un -- Front Popular efectiu, viu, en la base combatent. Obtingut -- aquest, l'altre, el de dalt, existirà també.

Ritme; El Problema dels Problemes.

Aquestes característiques substantives d'una justa política de resistència, no passaran d'ésser inoperants afirmacions si no es resol d'una vegada el problema dels problemes, una veritable qüestió prèvia: el ritme. A força de treball, de perseverança, de pressió popular, els Governos han aplicat algunes consignes del Partit. Però sempre tard, quan els esdeveniments exigien l'aplicació d'altres ordres o quan les seves virtuts no podien operar sobre uns fets massa avançats. Malauradament els exemples sobren. Citem els darrers. El mes -- d'agost, en el curs de l'ofensiva de l'Ebre, vàrem demanar la mobilització general. No es va decretar. En començar l'ofensiva italiana, vàrem insistir. Aquesta vegada el Govern va escoltar la veu del Partit, va decretar-la, però en forma tan burocràtica, tan freda, tan contrària a la ràpida marxa dels esdeveniments que la primera lleva de fortificadors -i les -- fortificacions havien de resoldre-ho gairebé tot-, havia d'incorporar-se el 26 de gener, el mateix dia que va caure Barcelona en poder dels invasors. Aquesta qüestió prèvia ha d'ésser resolta si és que veritablement es vol impedir la derrota completa i fulminant de la República.

No és la primera vegada que el Partit planteja aquests problemes, gairebé tot el que caracteritza avui una justa política militar. Els companys poden sentir la raonable inquietud de la sort que correrà ara. Què cal fer per impedir una repetició de la vella història?

No podem caure en la desviació d'imposar un Govern comunista, una més o menys dissimulada dictadura del proletariat, car -- per aquest camí la ruïna seria inevitable i a termini breu. Aquesta política justa de resistència ha de portar-la a cap un Govern de Front Popular, ampli o restringit, un Govern constitucional. Com obligar-los?. Mitjançant una pressió incontenible de les masses populars. Davant les masses hem de plantejar la necessitat urgent d'una política justa de resistèn--

cia, caracteritzant-la sense vacil·lacions ni eufemismes. Davant les masses populars hem de parlar alt i oportunament contra els febles, els vacil·lants els derrotistes que, cobrint-se o no amb la bandera de partits i organitzacions antifeixistes, l'estorbessin o sabotegessin. El remei està a les nostres mans. I els seus efectes bons, mitjans o dolents, ràpida o lenta o inoperants, segons sigui la nostra capacitat d'acció i de convicció.

Car, en tot moment, el Partit decideix. Molt més ha de decidir arribada l'hora suprema de la República.

La responsabilitat històrica del nostre Partit s'accentua en la mesura que la situació esdevé més precària. Les circumstàncies actuals de la nostra lluita li imposen l'acceptació i també l'exigència de noves funcions. Avui hem d'estar disposats a acceptar-les totes per feixugues que siguin i, si cal, a prendre-les. Perquè el P.C. i el P.S.U. en l'ambient general de vacil·lació i de derrota, de resignació i de complicitat davant la traïció, són les úniques forces que reaccionen en sentit positiu i que treballen incansablement, aferrissadament, per organitzar el nou període de resistència.

El Partit ha d'estar en condicions de poder acceptar o exigir les noves responsabilitats i de respondre degudament a les esperances populars.

El Partit

En primer terme i, per damunt de tot, cal mantenir i enfortir la nostra unitat. La nostra unitat sempre ha estat preciosa, necessària. Avui és el nus del problema. Solament amb la unitat cada dia més sòlida i més assegurada el nostre Partit podrà coparticipar en la lluita a la zona Centre-Sud i dirigir amb la màxima eficàcia i amb completa llibertat d'acció la lluita de Catalunya contra els invasors.

Aquesta unitat, que ha d'ésser cuidada com la nineta dels nostres ulls, passarà moments de prova. La derrota no és bona con sellera. Els dolors i misèries que segueixen la derrota no procreen fruits de ponderació, de serenitat, de discussió cordial. Contra el nostre Partit es conjugaran les forces d'opressió. El blanc preferit, o millor, el blanc únic del feixisme internacional i del traïdor Franco, serà el nostre Partit. Qui poden témer més, efectivament?. Quina serà, sinó, la força popular veritable que organitzi la lluita efectiva a Catalunya, i que arrossegarà vers ells les altres formacions populars catalanes, avui en els llims de la protesta platònica? Contra el nostre Partit, contra els nostres homes, seran nobilitzats tota mena d'injúries i d'agents provocadors. Trotsquistes i ca-

balleristes, faistes i catalanistes que han traït Catalunya, tots els que per llurs febleses, per llurs errors i per llurs traïcions tenen una greu responsabilitat en la pèrdua del nostre país, s'esforçaran a afeblir i, si els és possible, a dividir el nostre P.S.U. Enfront dels perills actuals i futurs, un sol i vehement mot d'ordre: defensar a ultrança la nostra unitat.

Unitat i emigració s'oposen. L'emigració descompon la unitat. En l'emigració les males passions, les ambicions mesquines, les maniobres tèrboles, les lluites personals, la permanent i agra disputa per les responsabilitats de la derrota, suren i es conjuren contra la unitat i la destrocen. Els exemples corpredors de les emigracions italiana i alemanya són eloqüents i suficients. No hem d'ésser nosaltres el tercer exemple. El P.S.U. no serà mai un Partit d'emigració. Seguirà essent un Partit de lluitadors. A França o allí on sigui, només hi han de viure els companys necessaris per al treball de direcció que calgui realitzar. Els quadres del Partit, l'actiu del Partit, en la mesura possible, hauran de tornar a Catalunya per reforçar l'exèrcit de companys, els catalans honrats que ja treballen contra els invasors i la resta haurà d'ésser distribuïda per Amèrica, en el si de les dinàmiques colònies catalanes i per a mobilitzar les masses, i per la zona Centre-Sud. El treball fecund, la mobilització permanent dels companys en la lluita per l'alliberament de Catalunya, no solament conservarà, sinó que fort i unit el P.S.U., sinó que ens portarà en un termini relativament curt a la victòria.

Unitat en el si del P.S.U. de C. i unitat amb el P.C. d'Espanya. Aquesta unitat no és ni ha d'ésser formal, sinó codial i efectiva. Unitat que no s'aflebeixi ni es trenqui. Hem d'afirmar que la pitjor desgràcia que ens podria aclaparar seria un refredament de les relacions amb el P.C. d'Espanya, pròleg d'una possible ruptura de la unitat en el si de la nostra gloriosa I.C. La unitat amb el P.C. que ens porta el discutir i a establir conjuntament la mateixa línia política no disminueix ni desdibuixa la cada dia més vigorosa i lliure personalitat del P.S.U. en la política de Catalunya

Després de la derrota soferta a Catalunya no hi haurà al nostre país més força organitzada i amb voluntat de respondre heroicament a les esperances i a la confiança del poble esclavitzat, que la nostra. La nostra responsabilitat augmenta, creix, per tant, enormement. Per a ésser-ne dignes, el P.S.U. ha de treballar de cara a Catalunya d'una manera justa, com a veritable partit dirigent de la reconquesta. A Catalunya, com a reacció històrica contra la tirania del feixisme, a les vexacions sistematitzades als sentiments nacionals

més arrelats al cor dels catalans, es produirà un profund moviment d'exaltació catalanista, de separatisme actiu en determinades circumstàncies. En el si de les masses obreres i pageses de Catalunya, les quals han viscut dos anys i mig d'emancipació econòmica, de dignitat i llibertat política, que han tingut en llurs mans i han sabut dirigir bé l'aparell de producció i que han retornat ara, en virtut de la victòria feixista, al règim més vil d'explotació econòmica, de vilipèndi polític, madurarà amb rapidesa un poderós procés de radicalització revolucionària. L'explotació econòmica no serà la normal en règim capitalista, una simple tornada al 18 de juliol, sinó la vella, la tradicional explotació semifeudal del castellanisme agrari i parasitari en país colonitzat, agreujada per les cobejances del feixisme italià sobre l'economia catalana, antiga i molesta competidora, i aquesta característica especial d'explotació econòmica catalanitzarà en alt grau la radicalització revolucionària dels obrers i pagesos de Catalunya. En amplis sectors de la petita burgesia, de tradició liberal, de provats sentiments catalanistes, de forta personalitat històrica, les mesures d'inevitable abús econòmic i financer, de greuge a tot el que sigui o vulgui continuar essent català originarà reaccions de revolta o, almenys, de resistència. Reaccions que influenciaran certs sectors de mitjana i gran (2) burgesia nacional que aviat se sentiran incompatibles amb el castellanisme agrari i el colonialisme italià. En aquesta topada de passions, de rebel·lia, de voluntat vehement per retornar a un règim de llibertat, de dignitat, d'una Catalunya recobrada en conjunt i d'emancipació econòmica, no teòrica, sinó viscuda en un període relativament llarg per obrers i pagesos, ha de treballar el nostre Partit. La seva línia és forjada per la fesomia actual de Catalunya. El P.S.U. ha d'ésser el Partit únic de la classe obrera i de la pagesia catalana, i també, el Partit dels catalans patriotes que lluiten contra la tirania feixista. Partit nacional, de les masses catalanes que estimen Catalunya i la volen "rica i plena", haurà d'esforçar-se, però, per fer reviure les forces tradicionals, carcar contacte amb elles i esdevenir, per consegüent, el Partit motor, dirigent d'un veritable Front Popular Català, contra els invasors. El P.S.U. ha estat el partit proletari autènticament català, el que ha incorporat la massa obrera catalana al moviment obrer internacional, el defensor més actiu i més sensible de les llibertats catalanes, i aquesta característica l'hem d'accentuar perquè pugui respondre sense vacil·lacions, sense contradiccions, a la seva missió històrica. L'hem d'accentuar essent més fermament soldats de l'internacionalisme proletari, remei únic per a no caure en les febleses, innocentades i claudicacions del nacionalisme petit-burgès.

(2) Paraula tatzada posteriorment per Comorera, tal com es pot comprovar en l'original que reproduïx a continuació.

Sobre la divisió dels pobles hispànics és com el feixisme invasor pretindrà consolidar el seu poder. S'esforçarà, doncs, per devetllar els vells odis, les velles rivalitats, i recol·lant en uns contra els altres, afeblir-los a tots i completar l'obra de destrucció i de colonització d'Espanya. Cal aise--car ben alta la bandera de la unitat dels pobles hispànics -- contra l'enemic comú. Només la unitat ens ha permès de plan--tar cara a l'enemic durant dos anys. i mig. Només per la uni--tat hem pogut demostrar al món com sap lluitar in poble que --estima la seva llibertat. Ara, perduda momentàniament. Catalu--nya, solament amb la unitat refermada, podrem reconquerir-la. Amb l'esforç de tots, cordialment agermanats, no hem pogut --vèncer el feixisme invasor. Mai no podríem foragitar-lo si --la unitat fos trencada quan és més necessària. El feixisme --accentuarà els seus mètodes terroristes sobre Catalunya, mul--tiplicarà intencionadament les ferides als sentiments més pre--gions dels catalans, intentarà desplaçaments de poblacions ca--talanès a zones de misèria i d'incomprensió, provocarà les --agressions de nuclis d'espanyols mercenaris o equivocats a Ca--talunya, per tal d'oposar el nostre poble als altres pobles --hispànics i, amb el pretext de combatre un separatisme fomen--tat expressament, accentuarà encara més la repressió i esdeve--nir arborant la bandera de la unitat espanyola l'aglutinant -- dels castellans. Catalunya no renuncia ni renunciarà mai a --la seva personalitat històrica, als seus drets nacionals, a --la seva llibertat, Catalunya, però, tornarà a ésser lliure a --l'hora i al moment que Espanya foragiti invasors i traïdors.

L'alliberament de Catalunya no serà l'obra d'un sol Partit ni d'uns quants catalans més clarividents o més decidits a conti--nuar la lluita. Serà l'obra de tots els partits i organitza--cions antifeixistes, de tots els catalans patriotes. El P.S. U. de C. s'ha d'esforçar per refer el Fornt Popular i ha de --declarar que pel camí de la unitat obrera, de la unitat anti--feixista, de la unitat en la lluita dels pobles hispànics, --guanyarem la victòria. Catalunya no ha perdut la confiança -- en els seus Partits, i en les seves organitzacions sindicals i confia en què sabran comprendre el seu immens dolor i que, per a posar-hi ràpidament terme, sabran eliminar mesquineses. Catalunya no sabrà oblidar ni perdonar mai els homes, partits o organitzacions que en aquesta hora suprema regategin el com--pliment de llur deure envers ella i tota la humanitat avança--da i progressiva.

El símbol de la unitat catalana en la sort i en la dissort és el Govern de Catalunya. Perduda circumstancialment Catalunya seria un error històric no mantenir el Govern de la Generali--tat presidit per Companys. En la seva constitució actual o -- en una més restringida el Govern de Catalunya ha de continuar i ha d'ésser per a tots els catalans l'afirmació de la conti--nuïtat i de confiança en el demà.

En els camps de França, prop de 200.000 homes esperen llur reincorporació a l'Exèrcit combatent de la zona Centre-Sud. No és pot admetre que l'Exèrcit internat a França pugui ésser tractat com un Exèrcit presoner en país bel.ligerant. Els nostres soldats tenen el dret d'opinar sobre llur sort. Hem de propugnar per l'organització d'un plebiscit i perquè el Govern francès col.labori amb el nostre en la tasca de traslladar a la zona Centre-Sud tots els que lliurement ho desitgin i mentrestant el nostre Exèrcit s'ha de mantenir organitzat amb els seus caps, oficials, i comissaris naturals.

La provocació treballa als camps de concentració. La matèria explotable no és poca. El P.S.U. de C. ha d'organitzar la lluita contra la provocació en la qual excel.liran els trotsquistes, mantenint en els camps llurs quadres, exceptuant únicament els que siguin sol.licitats per la direcció del Partit p pel Govern de la República.

El Partit s'ha de preparar, ha d'estar en condicions de portar a bon terme la tasca enorme que té davant seu, d'ésser digns de la seva responsabilitat històrica. No podria ésser-ne si no s'imposés una depuració severa. Hem passat hores terribles i els militants s'han presentat com són. Cal, doncs, apartar de la direcció els companys que, en el curs dels esdeveniments últims, no han correspost a la confiança que es tenia en ells, expulsar del Partit els membres de direcció o de base, però especialment de direcció, que hagin comès actes contraris a la disciplina i a la moral del Partit. Cal organitzar una direcció reduïda amb plens poders i composta pels companys que hagin donat més proves de combativitat i de confiança en la victòria. La nova direcció s'ha de traslladar a la zona Centre-Sud. Allí on quedi un pam de terra i un soldat per a defensar-la, aallí ha d'estar el P.S.U. de C. Es un compromís per a nosaltres estar amb els que defensen el que resta de territori lleial i, amb ell, Catalunya.

El P.S.U. de C. manté la seva personalitat, la seva indiscutible unitat, la seva disciplina bolxevic en el si de la I.C., cada dia més compresa pels treballadors de Catalunya, cada dia més estimada per tots els nostres militants.

Anvers, 2 i 3 de març del 1939.

PRESENCIA DE CATALUNYA EN LA GUERRA PER LA INDEPENDENCIA d'España

(~~Extrac~~ oficial de l'Informe del Secretari General al C.C. reunit a Anvers el dia 2 i 3 de març del 1939)

quina ha d'ésser la característica d'aquest C.C, companys?. Escatir el passat, enfonsant-nos en ell, per a definir i repartir responsabilitats pel que s'ha esdevingut?. O analitzar junts com és el present i veure junts el que hem de fer, per a crear, en íntima col·laboració amb el P.C, noves condicions de victòria?. Els bolxevics tenim una norma d'actuació i ~~en ella~~ ^{hi} ens hem de refermar: mentre es lluita no es discuteix el passat. La lluita no ha acabat en terres espanyoles ni en la mateixa Catalunya envaïda pels italians. Que hem de fer, com hem de treballar, per a lluitar bé?. Vet ací el que ha d'ésser la nostra preocupació essencial d'avui.

El P.S.U. ^{de C.} no defuig, ni tem la discussió del passat. Creu fermament que s'haurà de discutir a fons, no empès per un afany morbós d'espectacularitat eixorcament bizantí, sinó per a extreure fortitud dels propis errors i febleses, per a ~~revisitar~~ ^{en vigorir} amb l'anàlisi de la nostra tràgica experiència el moviment obrer internacional. El C.C. del P.S.U. ^{de} afirma que avui no té altra preocupació que la de realitzar una increbantable política de resistència que forgi noves condicions de victòria i la d'establir les característiques fonamentals d'aquesta política de resistència. El C.C. del P.S.U. ^{de} afirma, també, la seva voluntat vehement de discutir, arribada l'hora, conjuntament amb la Direcció del P.C. i davant la nostra gloriosa I.C., la política seguida a Espanya i a Catalunya i les causes i factors que hagin pogut determinar la derrota de Catalunya.

Indiscutiblement, el C.C. del P.S.U. ^{de} pot tractar sense temer les conseqüències de la discussió del que s'ha fet a Catalunya fins al moment de passar la frontera. El P.S.U. ^{de} ha tingut, no ~~de~~ ^{hem} ocultar-ho, moltes febleses, degudes en part, a l'heterogeneïtat originària de la seva constitució i a la seva juvenesa i, en part,

als errors que hagin pogut tenir als seus dirigents en prendre acords i assenyalar directius, però sobretot, en ^{el} control d'execució ~~de~~. Però, podem arribar a la conclusió ~~de~~ que, en conjunt i en la perspectiva històrica, la política del P.S.U. ^{de} ha estat encertada, les seves consignes han estat justes, les seves previsions han estat exactes i podem afirmar que no s'hauria perdut Catalunya i la sort de la República no estaria en tan greu perill com es troba ara, si la força de convicció i d'acció d'el P.S.U. ^{de} hagués estat com nosaltres propugnàvem. No s'ha d'entendre, per això, que aquests acords i previsions exigien els plens poders per al P.S.U. ^{de}, sinó simplement un millor tracte i una més justa comprensió per part del Govern de la República i de certs Partits i organitzacions antifeixistes espanyols.

En el curs de la nostra guerra, el P.S.U. ^{de} ha anat fixant la seva posició d'una manera clara, resolta i públicament. Els nostres informes i manifestos i les resolucions dels nostres Plens, Conferències i Comitès Central, celebrats, en són una prova decisiva. Aquesta claredat i ~~resolució~~ ^{decisió} caracteritzen les consignes generals que ens han agermanat i unit tan fervorosament al P.C. d'Espanya i aquelles altres específiques que ens corresponien en la nostra funció de partit guia, de partit únic del proletariat de Catalunya.

Cal, però, prevenir-se des d'ara contra una maniobra sumament perillosa i que no ha d'ésser compresa en el capítol general de les causes de la derrota i de les responsabilitats de cadascú. Consisteix ~~en~~ ^{de} afirmar que Catalunya i el P.S.U. són els majors culpables de la derrota, per no haver volgut lluitar els catalans i perquè el P.S.U. ^{de} no ha sabut mobilitzar les masses i altres coses per l'estil.

El propòsit de la maniobra és clar: emmetzinar les relacions de causa i efecte. La maniobra és ~~tant~~ ^{per} més perillosa ^{per} cal com ~~si~~ ^{si} ~~la~~ ^{la} ~~manipulació~~ ^{manipulació} dels nuclis de ~~la~~ ^{la} ~~propia~~ ^{propia} direcció ~~de~~ ^{de} la P.S.U. catalana.

talans i castellans, entre el P.S.U. i el P.C., portar aquest ~~comet-~~^{de)} zament a la zona Centre-Sud, on tants milers de catalans lluiten i accelerar, per tant, la derrota completa de la República. La nostra reacció contra aquesta bruta maniobra ha d'ésser fulminant, ~~amb~~
~~amb~~

Catalunya ha complert amb ~~escreix~~ el seu deure, ho ha donat tot sense resateig, a la causa ~~comu.~~^{una} Es poden establir dos períodes en la lluita de Catalunya. El primer va del 19 de juliol al "putx" contrarevolucionari de ^{m)}Maig 1, el segon, de ^{m)}Maig al moment de passar la frontera. El 19 de juliol, Catalunya, els seus obrers i pagesos, la seva menestralia, colze a colze, amb la força pública ^{da}comanada únicament per la Generalitat, va vencer amb rapidesa fulminant un Exèrcit que va sortir tot ella de les casernes, cas únic a Espanya. Què era Catalunya després del 19 de juliol? El carrer en poder d'incontrolats i trotsquistes i el Govern en mans de partits republicans nacionalistes terroritzats, sense esma ni perspectiva, Catalunya sofrí una profunda crisi interior.

Malgrat la lluita aferrissada contra els elements interiors de disgregació, de contrarevolució i de derrota, Catalunya va portar el front ben endins de terra aragonesa, va organitzar l'expedició a Mallorca, va forjar les forces noves de construcció i de victòria. El P.S.U., la U.C.T., i la J.S.U., varen canalitzar i codificar les reivindicacions obreres i pageses i consolidar la legalitat d'amplis sectors petit-burgesos. I Catalunya, amb el seu dol esforç, ^{no}gens compresa pel Govern Largo Caballero, sovint estorbada per ell, amb el P.S.U., a l'avantguarda, va superar la crisi interior i va vencer i arrecoriar incontrolats i trotsquistes, aliats en el "putx" contrarevolucionari de Maig -esforç i victòria que Largo Caballero va subestimar ~~ca~~ prendre l'ordre públic a la Generalitat, iniciant amb

aquesta mesura una política de rezel i d'incomprensió que havia de tenir greus conseqüències- lliurant-se tota ella sense reserves ni malfiances, a la República amb la seva veritable fisonomia: severa i constructiva, sobria en l'expressió i infatigable en l'esforç i el sacrifici.

En el segon període la lluita de Catalunya ha estat d'un heroisme i d'una continuïtat en el sacrifici sense parió. Des de Belxite a ^(ch) la pèrdua del nostre territori, és Catalunya la que ha portat, exclusivament, el pes de la guerra. En els altres fronts, després de les jornades heroïques de Madrid, de les tristes jornades malaguenyas dels dies gloriosos de Guadalajara i Brunete -anterior a Belxite^(ch)- la quietud ha estat la norma. En els fronts catalans, després de Belxite, perdut ja el Nord, va començar una batalla ininterrompuda. Conquesta i pèrdua de Terol, Singra i Alfambra. Ruptura i esfondrament del front de l'Est. Trencament de la continuïtat territorial amb la resta de la República. Reconstrucció del front i de l'Exèrcit i als dos mesos, ofensiva sobre Balaguer, ofensiva de l'Ebre, ofensiva del Segre i de Tremp, segona ofensiva del Segre i, finalment, l'ofensiva enemiga. Més d'un any d'heroisme al front i a la reraguarda, de mobilitzacions i de pèrdues doloroses, de fam i de dol! Sense un aldarull, sense una protesta, amb proves fefaents, no de resignació, sinó d'estoïcisme davant la terribile duresa de la prova, de serenitat i de plena confiança en la victòria!... En els primers 25 dies de l'ofensiva enemiga es repeteix en terres de Lleida l'epopeia de l'Ebre: un exèrcit afeblit, desorganat, mal armat, resisteix estoïcament, a força d'heroisme individual i col·lectiu, a un Exèrcit d'italians, de moros, d'alemanys i de mobilitzats enquadrats entre fanàtics del traïdor Franco, enormement superior en Nombre, immensament superior en armament. L'Exèrcit de Catalunya, abandonat a les seves

propies forces, no podent aprofitar un armament que va arribar tard, no podent nodrir-se amb sang nova, corsecat pel sabotatge i per la traïció exercits en l'alta direcció tècnica i militar, víctima propiciatòria d'aquells que preparaven el pla d'abandonament i de pèrdua del nostre país, en jornades de duresa i d'angoixa indescriptibles, va acostar-se a la frontera i va entrar a França encara en perfecta formació i amb l'armament vell i el nou acabat d'emmagatzemar als disposites de ~~distribució~~ distribució! Catalunya ha complert amb escreix el seu deure. Les llars catalanes, totes elles endolades i moltes anihilades, les terres ermes, les fàbriques cremades, les ciutats destruïdes, Barcelona en llaga viva, i els centenars de milers de catalans que han preferit la misèria i la tristesa de l'emigració a una vida d'esclavatge, en són testimonis dramàtics. Potser sí que Catalunya va tenir una feblesa: la feblesa de la confiança excessiva. Confiava en el Govern de la República, confiava en la direcció militar de l'Exèrcit, i d'aquesta confiança naixia la serepa fermesa amb què va seguir el desenvolupament de l'ofensiva. La primera sorpresa per la derrota ha estat Catalunya; no la temia, ni l'esperava i d'haver-hi hagut una política de més confiança en ella, l'esforç que hagués calgut per a impedir la derrota ella mateixa l'hauria exigit. L'atac contra Catalunya és una maniobra de provocació i com a provocadors i agents de Mussolini han d'ésser tractats tots els que se'n facin ressò.

El P.S.U., amb els seus errors i febleses, ha complert el seu deure. L'ha complert fins al darrer moment. No ha defugit cap responsabilitat. Ha estat el darrer a retirar-se de Barcelona i de Catalunya. De tots els llocs ha sortit sempre amb els darrers soldats. Amb tot el seu actiu mobilitzat permanentment i distribuït arreu, ha sostingut la moral ^{a l'extrem de la} de reraguarda, fou un col.laborador abnegat de

caps i comissaris en les tasques polítiques, de recuperació, de fortificació sobre línies teòriques, assenyalades per un Estat Major Central derrotista. Com oblidar els darrers dies de Barcelona?. Com ignorar que quan tothom fugia sense vergonya, ni dignitat, Governos, aparells estatals, dirigents de Partits i organitzacions i, esporuguida per l'espectacle indigne dels que ^{haviem d'} ~~convien~~ ésser un exemple heroic, la massa ciutadana, només el P.S.U., i el P.C., la J.S.U., i la U.G.T., varen quedar-se a Barcelona, editant manifestos, organitzant mítings i manifestacions i equips de fortificadors?. Com no recordar els nostres joves i les nostres dones que palesaren en aquells dies tràgics un tremp d'acer?. Per què no dir ja que les direccions del P.S.U., i del P.C., de la J.S.U., i de la U.G.T., varen sortir del Gran Hotel# quan les tropes feixistes desfilaven ja per la Rambla?. Cal parlar alt i fort, car els provocadors a sou del traïdor Franco, ultra el propòsit general que abans hem esmentat, pretenen amb ^{lleur} ~~la seva~~ maniobra, dissociar la massa de militants del P.S.U., de la seva ^{de} Direcció i, el que és pitjor, aconseguir que la mateixa Direcció del P.S.U., ^{de} perdi la confiança en ella mateixa.

La ^{de} Direcció del P.S.U., ha de conservar la seva alta moral, la confiança en ella mateixa. Per què, ^{a més} ~~ad més~~ de la seva conducta els darrers dies de Barcelona i de Catalunya, ha sabut ensenyar al nostre poble el camí de victòria a seguir.

L'ACCIO DEL P.S.U. EN LA GUERRA -

I arribats ací, val la pena que fem un balanç esquemàtic dels treballs del P.S.U., en la política ^{de} general i en la peculiar de Catalunya. En la política general el P.S.U., ^{de} s'ha caracteritzat pels fets i criteris següents, i no són tots:

Organització de l'expedició a Mallorca, contra la voluntat del Comitè de Milícies i l'oposició del Govern de la República, amb la

intuïció genial del que havien d'esdevenir les Balears en mans feixistes en la política internacional;

Organització de les tres columnes: "Llibertat", "Graells", i "Engels", que varen participar heroicament en la defensa de Madrid;

Organització de la Divisió "Carles Marx" que ha tingut a Catalunya la mateixa figura històrica que la del Cinquè Regiment a Madrid;

Mobilització dels obrers i pagesos de tot Catalunya pro-Exèrcit Popular Regular que va culminar en l'enorme manifestació de Barcelona un mes després de perduda Màlaga;

Lluita implacable i victoriosa contra els incontrolats, els trotsquistes i tota altra mena d'agents del feixisme;

Intervenció decisiva en la derrota del moviment contrarevolucionari de maig;

Centralització de les indústries de guerra;

Mobilització de la indústria general de cara a la ^{guerra} ~~guerra~~ i a les necessitats de la guerra i del nostre Exèrcit;

Constitució del primer Comitè d'enllaç U.G.T.-C.N.T.-P.S.U.-F.A.I i celebració del primer míting monstre d'unitat obrera;

Acció infatigable per la formació de reserves, de ~~quadres~~ quadres militars, per l'enfortiment del Comissariat, per l'unificació de l'Exèrcit en una sola Escala militar i supressió, per tant, de "professionals" i "milicians", qualificació i rivalitat que tan fatals han estat; per ^{la indignació} ~~l'absorció~~ per l'Exèrcit de les unitats d'Assalt i Carrabiners que en el front foren elements de profunda disgregació i demoralització; per la depuració sistemàtica dels quadres militars i tècnics, contra la funesta proporcionalitat en els comandaments i en el Comissariat; per la simplificació de l'aparell militar, ~~contra~~ ^{la} ~~contra~~ ~~el~~ ~~parassitisme~~ ~~burocràtic~~ i els centres d'embosca-

ment; per una política de recompenses i ascensos; per a crear l'obsessió de les fortificacions, de veritables camps atrinxerats; per l'aprofitament dels tècnics professionals sense confiar-los, però, salvades raríssimes excepcions, funcions de direcció;

Denúncia infatigable dels emboscats de tot ordre i categoria, la l'eliminació dels quals era condició indispensable per a la constitució d'un Exèrcit fort, disciplinat i amb reserves suficients;

Reivindicació d'un criteri humà en les mobilitzacions, mitjançant la utilització de les lleves velles en els serveis de reraguarda. Tots els homes joves al front i complementàriament acció resolutiva i sistematitzada per incorporar la dona al treball;

Denúncia dura i constant del sabotatge i dels sabotejadors en els camps econòmic, tècnic i militar;

Lluita franca contra l'impunisme i per la imposició d'una justícia que castigues en proporció a la categoria del delinqüent;

Incrementació extraordinària del moviment cooperatiu;

Organització en vasta escala del consum col·lectiu;

Consolidació, pel camí de la nacionalització, de les conquestes econòmiques dels treballadors;

Reacció profunda i decisiva arran del desastre de l'Est, determinant la caiguda de Prieto, i de la seva funesta política;

Visió clara de les projeccions que ^{haurà de} ~~devia~~ tenir la carrera ofensiva, amb l'afirmació categòrica -als sis dies de començada- ~~és~~ que calia un fort revulsiu moral que exaltés x tots els catalans, els posés en peu de guerra, els advertís de la gravetat extrema del moment, per la poder deturar la catàstrofe que preveiem imminent;

Reiteració d'aquesta afirmació a Girona, completada amb una reiteració categòrica de la nostra profunda desconfiança envers l'Estad Major Central i els professionals militars que tenien a ^{seus} ~~les seues~~

mans la direcció superior i immediata de l'Exèrcit;

Lluita contra l'optimisme injustificat dels primers dies d'ofensiva i petició reiterada ~~que~~ que es cobrissin sense vacil·lacions ni pèrdua de temps les línies successives de defensa, que es procedís immediatament a fortificar les defenses de Barcelona;

Afirmació ~~de~~ que la defensa de Barcelona era un problema fonamentalment militar i no polític, de mobilització de les masses que estaven ja incorporades a l'Exèrcit, ~~essent~~ per tant contraris a establir i acceptar el paral·lelisme amb el Madrid del 1936 i,

Petició de mobilització general, que el Govern de la República acabà per decretar, encara que tard, i que portà a la pràctica burocràticament.

Cap ^(no)partit ^(de)va comprendre tan justament com el P.S.U. la missió ^(no)fonamental de Catalunya en la guerra i cap altre ha lluitat amb tanta fermesa i continuïtat per ~~fer~~ fer de Catalunya el baluard de la resistència i de la victòria. La línia general del Partit ha estat:

Instal·lat el Govern de la República a Catalunya, caigut el front de l'Est, trencades les comunicacions i la continuïtat territorial amb la resta de la República, varem afirmar que Catalunya era la força substantiva de la República, que la seva pèrdua ^{provocaria l'extinció darrera} ~~suposaria~~ ^{que vol la victòria de Franco} ~~suposaria~~ ^{la nostra guerra i que} diplomàcia internacional a ~~donar per perduda~~ ^{conservar-la costés el que costés, sacrificant el que calgués sacrificar, administrant intel·ligentment les seves reserves humanes i materials, fent concordar la política de guerra, econòmica, de convivència dels pobles hispànics i de relació dels poders constitucionals, amb el respecte i l'estima a les característiques especials de Catalunya, tradicionals o forjades arran de la sublevació militar. Aquesta posició va traçar la nostra línia política;} oposició a una política de rezel contra Catalunya i contra els

catalans que es caracteritza per la minimització a extrems innecessaris i injustos de la Generalitat, per l'eliminació premeditada dels catalans de la direcció de la indústria de guerra i de la política general, per l'afebliment del propi P.S.U. ^{de C.O.} davant d'amplis sectors de pagesia i de petita burgesia simpatitzants del nostre Partit en el primer període de la guerra, per l'anul·lació de fet dels òrgans naturals del país al camp per tal d'imposar una absurda política de preus, de requisos, d'una pseudo-recuperació i, a les ciutats industrials, per una prevenció i animositats injustes, contra els òrgans representatius econòmics dels treballadors: Consells d'Empresa i Comitès de Control;

Afirmació ~~de~~ que instal·lat el Govern de la República a Catalunya havia d'aconseguir-se una coordinació cordial i constant, lleial i vigilant contra els maneigs dels elements derrotistes ^{incrustats} ~~enquistats~~ en els aparells de l'Estat i de la Generalitat, que facilités i esperonés la mobilització a fons de tots els recursos del nostre país, el manteniment d'una increbantable moral de guerra i de victòria i el recíprocament d'una convivència fecunda entre catalans i castellans, Estat i Generalitat, d'enorme ^(ms) transcendència històrica, experiència única en la vida de la nostra República que la guerra ens oferí i que no fou compresa pels que ~~no acceptaven~~ ^{en ferer una} ~~per convertir-la en~~ experiència negativa.

Denúncia enèrgica dels elements tèrbols dels catalanisme intransigent que, recolzant ~~en~~ en les dificultats de convivència esmentades, maniobraven contra la unitat i per la més fàcil victòria del feixisme:

neutralització reiterada de conxorxes polítiques, que en el pla general dels claudicadors de la República realitzaven els partits nacionalistes petit-burgesos;

petició pública d'una major participació dels partits catalans en el Govern de la República i dels catalans de més solvència antifeixista i de major prestigi popular en els alts càrrecs política i militars;

popularització fins al darrer moment del President Companys, amb la finalitat múltiple de lligar-lo a Megrín, d'apartar-lo dels rengles dels claudicadors, d'immunitzar-lo contra les maniobres i les intrigues constants dels elements més tèrbols d'Esquerra Republicana que ocupaven alts càrrecs polítics i governamentals;

esforços continuats, amb poca fortuna, però, per a ^{en vigorir} ~~reorganitzar~~ el Front Popular de Catalunya, i

anul·lació política dels grups més incontrolats i més sectaris de la F.A.I., que varen pretendre molt reiteradament convertir el Govern de la Generalitat en instrument de lluita contra el Govern de la República.

Catalunya i el P.S.U., forts per un passat d'heroisme, d'abnegació, de sacrificis fecunds, poden esgairar l'esdevenidor amb confiança. Catalunya no ha estat vençuda. Catalunya no serà mai vençuda, car ^{no} mai serà feixista. Serrano Suñer, el cunyat del traïdor Franco, ja ho ha dit: "Barcelona, completament bolxevitzada és una ciutat malalta i com a tal l'haurem de tractar". Catalunya ha estat ^{demostrada} ~~unificada~~ ^{de} per les forces invasores d'Hitler i Mussolini, ~~el seu~~ ^{la seva} trágica sort, per la política de no intervenció dels muniquesos Chamberlain i Daladier, per la fam i l'aviació. No hem de sobreestimar els nostres propis errors o febleses i hem d'afirmar, ben categòricament i orgullosa, que a un traïdor Franco orfe i rebel ja fa temps que l'hauríem vençut encara que els errors comesos haguessin estat més nombrosos.

CONTINUACIÓ I ORGANITZACIÓ DE LA RESISTÈNCIA

Catalunya lluita/encara. La guerra continua, encara, a la zona Centre-Sud de la República. Aquests són els fets essencials que han de mereixer l'atenció del C.C. que hem de fer?. Aquesta és la pregunta que ha de contestar el C.C. Sense altra preocupació, segurs ^{de} que el P.S.U. ^{de C.} pel seu gloriós passat, per la seva força actual, ha

de jugar un paper de primer ordre en la nova situació.

Existeixen possibilitats de resistència?. Comptem amb recursos suficients per alimentar aquesta resistència?. Existeixen internacionalment factors positius capaços de desenvolupar-se i donar el seu fruit en el curs de la nostra resistència?. Hem de mirar honradament la realitat, en formular la resposta. I jo, honradament, us he de dir que sí, que existeixen aquestes possibilitats, aquests recursos i aquests factors internacionals favorables de prou vigoria per a crear noves condicions de victòria, si sabem tenir una política justa de resistència. Com ha d'ésser aquesta política de resistència i com ha de treballar el Partit?.

Tenim un territori amb vuit milions d'habitants, amb un Exèrcit de 860.000 homes. Tenim l'odi de les masses populars al feixisme invasor i indígna. Tenim l'experiència trágica dels pobles que, en començar la guerra o després d'una acarnissada resistència, han caigut sota la grapa de l'invasor i dels traïdors. Tenim mar oberta de cara a la gran Patria del Proletariat: la U.R.S.S. Tenim la simpatia activa ^{de la classe obrera internacional,} de les masses democràtiques del món sencer i l'ajut efectiu, constant, que mai ^(no) ens ha mancat i mai ^(no) ens mancara, de la U.R.S.S. Tenim la voluntat inarribantable de lluita per la llibertat i per la independència d'un poble que encara no ha estat vençut. Ens tenim els nostres mateixos, P.C. d'Espanya i P.S.U. de Catalunya, amb la U.G.T. i la J.S.U., que han estat els capdavanters de la resistència mitjançant l'organització del país i per la caracterització justa de la nostra lluita, i que ^{són més que mai} ~~han estat~~ ara, després de la trágica pèrdua de Catalunya, la columna vertebral de la República.

Les possibilitats de resistència suposen un mínim de recursos i els tenim. Una zona agrària que pot alimentar Exèrcit i retaguarda. Una producció especialitzada per alimentar amb divissos el treballador.

de la República. Una marina de guerra per a impossibilitar el bloqueig de les nostres costes o la seva pèrdua, i una marina mercant suficient en ^{tonatge} ~~nombre~~ per a portar al nostre país allò que ell necessita en queviures, en matèries primeres ^{res} i en manufactura de guerra. Una indústria de guerra que pot desenvolupar-se considerablement recolzant-se en Puertollano i Saguntó i que pot arribar, no a compensar la irremediabile pèrdua de la indústria catalana, però sí a assegurar el proveïment del nostre Exèrcit en determinats tipus de producció. Un tresor en efectiu de quantia no menyspreable, no obstant les pèrdues que hem sofert darrerament, com a conseqüència del panic indescriptible i imperdonable que sofriren gairebé tots els elements oficials. Uns quadres militars i polítics de provada experiència, de coratge inexhaurible, capaços d'acceptar totes les responsabilitats per feixugues que siguin i també de prendre-les, si ^{cal} ~~és~~ precis. Una massa ardent que comprèn el caràcter de vida o mort que ~~és~~ la nostra lluita ^{te} que és capaç de tots els sacrificis i de tots els heroïsmes i que no demana altra cosa que la d'ésser dirigida sense contemplacions i timideses, sense por i malfiances, cremades les naus darrera ^{l'esquena} ~~l'espatlla~~ de dirigents i dirigits. Una desesperació i una angúnia profunda de les dones, dels vells i dels infants del nostre país que poden transformar-se en acció invencible davant les hosts de mercenaris i traïdors. I un P.C. d'Espanya, un P.S.U. de Catalunya, una U.G.T. i una J.S.U., que sabran respondre a les exigències extremes de l'hora present.

En el camp internacional, la inestabilitat és la llei. És inestable la relació de país a país. És inestable la situació en la vida interior de cada país. Les contradiccions insolubles del món capitalista es sumen a les contradiccions interiors també insolubles dels països que ens envolten. El procés iniciat de violència entre països i en cada país, està obert i en marxa accelerada. Els mateixos factors

que aparentment consoliden el poder dels gangsters internacionals, acceleren, en veritat, la maduresa d'aquest procés.

A mesura que el pla de l'eix ~~Europa~~ Berlín-Roma-Tòquio avança
s'accentuen les contradiccions del capitalisme internacional, augmen-
tan les causes determinatives d'un inevitable i immens conflicte. La
 identitat de propòsits, de fins i d'actuació dels països democràtics
 i totalitaris d'Europa, Amèrica i Àsia és tan realitzable com la qua-
 dratura del ^{cerle} ~~carreu~~. L'aglutinant dels països totalitaris és la netoi-
 xa fam de nous territoris i de nous mercats. L'aglutinant dels paï-
 sos democràtico-burgesos és la voluntat vehement de conservar en
 llurs mans els enormes territoris i mercats i reserves de matèries
 primeres ^{res} que constitueixen llurs imperis o la reserva d'un futur impe-
 ri econòmic a crear davant els països de l'Amèrica Llatina. Els Chan-
 berlain-Daladier pretenen que l'eix Berlín-Roma-Tòquio concentri l'a-
 tendió i les seves ambicions sobre la U.R.S.S., com si aquesta esti-
 gués predestinada a ésser l'immens tresor a repartir, la nova i re-
 maravillosa Polònia del segle XIX. Aquest és el significat veritable
 de l'anticomunisme de Hitler i Mussolini, la causa autèntica del pas-
 te anti-Komintern i del Comitè de No-Intervenció. No reeixiran, car
 la U.R.S.S. és un poder efectiu en mans fermes, un extraordinari país
 en progressió inigualable, contra el qual s'han d'estavellar els seus
 més acarnissats enemics. Tard o d'hora, els països "insatisfets" - to-
 talitaris - i els "satisfets" - democràtics - passaran els límits del
 brut joc diplomàtic actual, i es trobaran de cara al conflicte sense
 misericòrdia. La guerra imperialista.

Les masses populars democràtiques de França i ^{de la Gran Bretanya} ~~Anglaterra~~ no
 es senten interpretades i, per tant, representades pels Governos Chan-
 berlain i Daladier, els herois de Múnic, els emissaris de Tzvetkova-
 quia, els filo-feixistes de la no-intervenció, els que han cregut la

nostra República, els que han assistit indiferents a l'assassinat de la nostra Catalunya. L'oposició de sentiment i d'interessos augmenta. La impossible convivència dels règims democràtics i feixistes s'accentua. I no ~~es~~^{es} llunyà el dia de la reivindicació popular. Serà més o menys llunyà, segons sigui la nostra capacitat de resistència... Cal són dos processos que es desenvolupen paral·lelament i que es complementen. Nosaltres necessitem l'ajut de les masses populars internacionals i aquestes necessiten el nostre. Si per a renunciar a una possible política de resistència, lliurèssim la República al traïdor Franco, la marxa ascendent i de fort ritme que avui porten les masses populars internacionals s'aturaria. Si som capaços de realitzar una increbantable política de resistència, aquesta marxa serà accelerada i precipitarà l'ofegament dels Governos de claudicació que, lluitant aparentment contra la guerra, la preparen en les pitjors condicions per a llurs països. Noves condicions internacionals seran creades, favorables a la nostra causa i, amb elles, canviaran també, i a fons, les perspectives immediates de la nostra lluita. El reconeixement del traïdor Franco pels Governos de claudicació i derrota, ens perjudica, però no canvia amb la mateixa intensitat el fons i la substància d'un procés que es recolza en nosaltres mateixos: en la nostra voluntat, en la nostra capacitat de resistència.

L'estat d'opinió i de correlació de forces en els països capitalistes democràtics, determina reaccions paral·leles en els països totalitaris. Hitler i Mussolini són gegants amb peus de fang. ^{Seu} ~~La seva~~ força és el terror i ~~la~~^{seu} política la del prestigi espectacular, forjat sobre victòries diplomàtiques consentides. No poden deturar-se. No poden ensopegar. A la primera ensopegada, a la primera deturada, haurà començat per a ells el principi del fi. Un canvi favorable en la correlació de forces en els països democràtics capitalistes, serà la seva derrota a curt termini. Crecs de recursos propis per a con-

timar una política de rearmament a ultrança, d'aparells coercitius en creixença sense frè, privats de tota esperança d'ajut exterior, de cara a uns Governos decidits a defensar els drets, els interessos, la llibertat i la democràcia de llurs pobles, Hitler i Mussolini veuran arribada ^{llur} la seva fi a mans d'un poble que han deshonrat, oprimat, empobrit, torturat amb una crueltat inimaginable. La nostra resistència és ja la primera detenció, la primera ensopogada de Hitler i Mussolini. Reforcem la nostra resistència, mantenim-la fins als extrems últims de la nostra capacitat d'abnegació i sacrifici, i la conclusió raonada sera un fet inevitable, gloriós i joïós.

Els febles, els vacil.lants gemeguen que ja fa més de dos anys i mig que es parla del caràcter internacional de la nostra lluita, de l'ajut de les masses populars democràtiques d'arreu del món i que els resultats han estat ben minyos. Compte, companys, amb aquesta desviació!. La situació internacional no és la mateixa que hi havia en començar la nostra guerra. Ha canviat profundament i en sentit favorable. A part els raonaments generals ja fets, ho palesa, si més no, la incrementació de l'ajut, de la simpatia activa que s'ha produït a tots els països europeus en resposta a la nostra desgràcia i al cinisme progressiu de Mussolini i Hitler, i a Nordamèrica i Repúbliques de l'Amèrica Llatina. La pèrdua de Catalunya, el reconeixement de Franco, han exaltat les masses populars. Prova eloqüent i corprenedora, del profund canvi que s'ha operat en la política internacional, car a la fi, són les masses populars les que diran la darrera paraula!

En el curs de la nostra resistència es produiran, doncs, situacions especials, noves, que transformaran la nostra zona llicial, el nostre Exèrcit, per petita que ^{el territori} fos aquesta, per fatigat que estés l'Exèrcit, ~~acabat~~ en factors decisius per a uns i altres, però especialment per a les potències democràtiques. Aquestes no podrien defugir la

la necessitat històrica de liquidar el feixisme espanyol i les forces estrangeres que el sostenen i dirigeixen, d'assegurar amb mà forta els camins mediterranis, la ràpida i garantitzada comunicació de França amb el seu imperi africà i ^{de la Gran Bretanya} d'Anglaterra amb el seu imperi asiàtic. La nostra guerra, mantinguda fins al ~~límit~~ ^{a l'últim límit} de la nostra capacitat de lluita i de resistència, adquireix per, consegüent, categoria de tipus universal.

La resistència, però, cal organitzar-la. Ha d'haver-hi una veritable política de resistència. Amb quines característiques? ^{Per al} ~~el~~ Comitè Central del P.S.U. ^{de C.} la voluntat de lluita del qual mai no ha minvat, aquesta és la qüestió fonamental i ha d'estudiar-la a fons.

Una justa política de resistència exigeix una rectificació completa de la política fins ara seguida que faci impossible la repetició dels errors comesos, que retorni a la nostra lluita / el temps, l'entusiasme, l'escalf popular, el dinamisme del començament. Sense aquesta rectificació no es podria assegurar el mínim de factors que ^{cal} en les condicions actuals de la guerra ~~es puguin~~ per a poder-la continuar. La situació ha arribat a tal grau de crisi i de perill que únicament amb una política de màxima decisió, energia i rapidesa, que possibiliti l'autèntica mobilització de tots els recursos humans i materials i de totes les reserves morals i espirituals del nostre poble podrem superar-la.

Aquesta política justa de resistència ens imposa, en primer terme, una Direcció que la compregui i la realitzi. Cal un Govern fort, depurat d'elements febles, vacil·lants o traïdors. Un Govern de màxim Front Popular, si és possible, de dels Partits o organitzacions, o de les persones de partits i organitzacions que, junt amb nosaltres, vulguin ~~resolentment~~ ^{resoludament} continuar la lluita. Un Govern que confii els llocs d'acció decisius a homes segurs que no tinguin altra preocupació que la de lluitar i vèncer. Un Govern capaç de de-

minar les característiques vacil·lacions, febleses i misèries de les organitzacions i partits que s'han caracteritzat d'aquesta manera en els períodes anteriors. Un Govern que no s'aturi davant les conseqüències complexes ^{provocades per} ~~que provocara~~ la dimissió, la traïció, d'Azana, i pel suport a Azana de velles figures republicanes que tenen ja damunt ^{de llur} ~~la seva~~ consciència la responsabilitat de la sublevació militar, de certs socialistes i anarquistes, i davant el difícil estat jurídic que ens serà imposat pel fet ~~de~~ que tots els països, exceptuant Estats Units, Mèxic, la U.R.S.S. i alguns altres de l'Amèrica Llatina, reconeixeran el traïdor Franco. Un Govern que tingui un programa de resistència i l'executi sense contemplacions ni pauses ni burocratisme. Un Govern que per la seva constitució i els seus actes exalti la moral del país, li retorni la confiança en la victòria. Un Govern dirigit per una mà de ferro: la de Negrín o la d'un altre.

Liquidació de l'impunisme que ens ha portat a la política corrosiva de premiar i confiar nous càrrecs de responsabilitat a coneguts i comprovats delinqüents.

Liquidació del sabotatge tècnic que s'ha anat realitzant en vastes proporcions en la direcció política, tècnica, econòmica i militar del nostre país.

Depuració implacable de tots els organismes de l'Estat.

Organització d'un aparell d'ordre públic que assegurí al Govern l'extermini de la cinquena columna, dels trotsquistes, de tots els elements de pertorbació i de confusió que possessin en perill la nostra capacitat de resistència.

Revisió integral de la política militar. Les consignes que s'han anat formulant des del començament de la guerra i que s'han anat realitzant de manera molt parcial, a batzegades, i gairebé sempre ^{fora} ~~a~~ ~~de~~ temps, cal aplicar-les sense més dubtes ni vacil·lacions, considerant.

les normes de ^{salvació} pública. Unificació efectiva de l'Exèrcit per la supressió de "professionals" i "milicians" i formació d'una sola Es-cala, per la supressió de l'autonomia administrativa, tècnica i po-lítica dels carrabiners, marins i guàrdies d'assalt posant-los sota el control rigorós de Comissaris especials i a les ordres de militars insubornables i sorgits de les entranyes populars i forjats en les trinxeres. Reforçament efectiu del Comissariat i depuració dels ele-ments infiltrats, "enxufiats", arribistes i senyorets, a conseqüència de la proporcionalitat. Poders efectius i responsabilitat plena a caps i comissaris. Simplificació tècnica de l'aparell militar amb l'objectiu d'obtenir un Exèrcit àgil, tot ell de combatents, tot ell de xoc. Creació de l'Exèrcit de fortificadors nodrit per les llever velles i els combatents afeblits per la llarga permanència ~~en~~ les trinxeres. Audaç política de fortificacions. Transformació dels fronts i les costes en veritable camps atrinxerats. Assagurar zones atrinxerades de replejaments possibles, imposats per la major força enemiga, concebudes amb un criteri inflexible de defensa de les més mínimes parcel·les del territori lleial. La construcció de camps atrinxerats, el comandament ^{de} de l'Exèrcit de fortificadors no pot ésser confiat als anquilosats, burocràtics i sabotejadors cossos tèc-nics de l'Exèrcit antic, sino a homes ^{decidits} ~~capacitats~~ a fer-ho, lluitadors, sense altra preocupació que la lluita i la victòria, a homes que no regategin esforç ni sacrifici per a respondre a aquesta exigència imperiosa de la nostra guerra, la no realització de la qual implica-ria la reincidència en els passats errors i traïcions. Reorganitza-ció innegociable de la marina de guerra. Els quadres tècnics i polí-tics de la marina de guerra actuals no poden mereixer la confian-ça de la República. ^{Elur} ~~La~~ indecisió, ^{elur} ~~la~~ indisciplina, ^{elur} ~~la~~ tendència manifesta a la desertió o a la traïció, han produït a la República danys irreparables. No han estat suficients per a impedir-

los- o minimitzar-los, l'esforç i l'abnegació de les tripulacions i d'aquells quadres tècnics i polítics minoritaris que hagin pogut complir amb ~~el~~ ^{llur} deure. La rectificació ha d'ésser fulminant i radical, car la marina de guerra, important sempre, esdevé avui, en les noves condicions, un dels factors decisius en la nostra lluita. ~~És~~ ^{és} ~~la~~ ^{la} que ha d'assegurar la lliure comunicació de la República amb el món. ~~És~~ ^{és} ~~la~~ ^{la} que ha de conservar per a la República, el litoral que ens resta, la nova i única frontera.

Hem de crear una nova psicologia del comandament ^{da} tècnic i polític. La que exigeix la gravetat de la crisi: la psicologia de la responsabilitat plena, efectiva, dels propis actes positius o negatius. En les hores supremes de la Revolució francesa, de la Revolució russa, els militars pagaven amb llur cap la derrota, la pèrdua de territori. A Espanya hem arribat a la nostra hora suprema. Hem començat un nou període: el de la severitat implacable i ràpida. Però per a crear aquesta nova psicologia, per a fer-la acceptar sense resistència inútil, amb voluntat i entusiasme, cal que les responsabilitats de la pèrdua de Catalunya es facin efectives. Han incorregut en greu responsabilitat/ els militars que varen premeditar la tàctica d'abandonament i lliurament de Barcelona i del Nord de Catalunya, que no varen saber o no varen voler organitzar la resistència abans d'iniciar-se l'ofensiva, que enganyaren l'Exèrcit i el país amb retirades sistematitzades sobre línies inexistents, que precipitaren la descomposició última en l'Exèrcit amb plans contradictoris i ~~simultanis~~ ^{simultanis}, que feren inevitable la derrota imminent -quan encara era possible l'establiment i consolidació d'un front-, la retirada a la frontera. Aquests delictes han d'ésser cançons. La terrible tragèdia de Catalunya no pot restar impuna, no existència de responsabilitats per la pèrdua de Castella, de Lara, del Nord, d'Aragó i bona part de València ha preparat la

pèrdua de Catalunya, impossibilitant la formació d'una nova direcció militar audaç i coratjosa, depurada de vacil·lants, de sabotejadors i de traïdors, d'uns quadres de comandament, ^(de) d'un Comissariat, d'una base de combatents ^{decidits} ~~resolts~~ a perdre-ho tot abans ^{de} ~~que~~ cedir un pam més del nostre territori.

Reorganització de la indústria de guerra. La seva ^{decretada} nacionalització ~~desapetada~~, ha d'aplicar-se sense més tràmits, posant punt final a les característiques, preeminències i ingerències de tipus sindical. L'Estat ha d'ésser l'únic dirigent de la indústria de guerra. La direcció de cada unitat industrial ha d'ésser unipersonal, amb plens poders i plena responsabilitat.

Reorganització dels conreus per tal d'obtenir de cada pam de terra els articles fonamentals per la subsistència de la reraguarda i dels combatents.

Reorganització de la marina mercant, completant-la amb petites unitats útils per a serveis especials, i militaritzant-la efectivament.

Unió ferma, sense reserves, de tots els partits i organitzacions entorn del Govern. Adhesió, no literària, sinó plena i efectiva.

Posar fora de la llei els partits, les organitzacions, les persones, sigui quina sigui ^{seu} la seva categoria, que no responguin degudament a la crítica suprema de la República.

^{Reen vigorament}
~~Reorganització~~ del Front Popular, instrument de lluita en mans del Govern, eina de treball a disposició i a les ordres úniques del Govern. No "petit Parlament", amb les seves ~~misèries~~ misèries parlamentàries de consuetud sense la contrapartida de les seves positives virtuts legislatives, sinó organ operatiu en el si de la massa popular. El Front Popular no ha de tenir altra preocupació ni desig que contribuir al sosteniment de la moral pública, que crear el

clima per a l'acceptació entusiasta -no passiva o resignada- per tothom, de les mesures governamentals, per dures que ~~seu~~ siguin. No un Front Popular de direccions acadèmiques que, sovint, no responen a la voluntat, als sentiments, a les idees de la massa militant, sinó un Front Popular efectiu, viu, en la base combatent. Obtingut aquest, l'altre, el de dalt, existirà també.

RITME: EL PROBLEMA DELS PROBLEMES

Aquestes característiques substantives d'una justa política de resistència, no passaran d'ésser inoperants afirmacions si no es resol d'una vegada el problema dels problemes, una veritable qüestió prèvia: el ritme. A força de treball, de perseverança, de pressió popular, els Governos han aplicat algunes consignes del Partit. Però, sempre tard, quan els esdeveniments exigien l'aplicació ~~substancial~~ d'altres ordres o quan les seves virtuts no podien operar sobre una fets massa ovarçats. Malauradament els exemples sobren. Citem els darrers. ² El mes d'agost, en el curs de l'ofensiva de l'Ebre, varem començar la mobilització general. No es va decretar. En començar l'ofensiva italiana, varem insistir. Aquesta vegada el Govern va escoltar la veu del Partit, va decretar-la, però en forma tan burocràtica, tan freda, tan contrària a la ràpida marxa dels ^{esdeveniments} ~~accidents~~, que la primera llouca de fortificacions -i les fortificacions havien de resoldre-ho gairebé tot-, ^{d'} havia incorporat-se el 26 de gener, el mateix dia que va caure Barcelona en poder dels invasors!. Aquesta qüestió prèvia ha d'ésser resolta si és que veritablement es vol impedir la derrota completa i fulminant de la República.

No és la primera vegada que el Partit planteja aquests problemes, gairebé tot el que caracteritza avui una justa política militar. Els companys poden sentir la raonable inquietud de la sort que correrà ara. ^{cal} Fer per impedir una repetició de la vella història.

cal

No podem caure en la desviació d'imposar un Govern comunista, una més o menys dissimulada dictadura del proletariat, car per aquest camí la ruïna seria inevitable i a ~~plac~~ ^{termini} molt breu. Aquesta política justa de resistència ha de portar-la a cap un Govern de Front Popular, ampli o restringit, un Govern constitucional. Com obligar-lo? Mitjançant una pressió incontenible de les masses populars. Davant les masses hem de plantejar la necessitat urgent d'una política justa de resistència, caracteritzant-la sense vacil·lacions ni eufemismes. Davant les masses populars hem de parlar alt i oportunament contra els febles, els vacil·lants, els derrotistes, que, cobrint-se o no amb la bandera de partits i organitzacions antifeixistes, l'estorbessin o sabotegessin. El remei està a les nostres mans. I els seus efectes seran bons, mitjans o dolents, ràpids o lents o inoperants, segons sigui la nostra capacitat d'acció i de convicció.

Car, en tot moment, el Partit decideix. Molt més ha de decidir arribada l'hora suprema de la República.

La responsabilitat històrica del nostre Partit s'accentua en la mesura que la situació esdevé més precària. Les circumstàncies actuals de la nostra lluita li imposen l'acceptació i també l'exigència de noves funcions. Avui hem d'estar disposats a acceptar-les totes per feixucoses que siguin, i, si ^{cal} ~~és~~ ^{precís}, a prendre-les. Perquè el P.C. i el F.C.W. en l'ambient general de vacil·lació i de derrota, de resignació i de complicitat davant la traïció, són les úniques forces que reaccionen en sentit positiu i que treballen incansablement, ~~///~~ ^{///} ferriadamment, per a organitzar el nou període de resistència.

El Partit ha d'estar en condicions de poder acceptar o exigir les noves responsabilitats i de respondre decididament a les esperances populars.

EL PARTIT

— En primer terme i, per damunt de tot, cal mantenir i enfortir

la nostra unitat. sempre ha estat preciosa, necessària La nostra unitat. Avui és el nuu del problema. Solament amb la unitat cada dia més sòlida i més assegurada (podrà) el nostre Partit coparticipar en la lluita a la zona Centre-est i dirigir amb la màxima eficàcia i amb completa llibertat d'acció la lluita de Catalunya contra els invasors.

Aquesta unitat, que ha d'ésser cuidada com la nineta dels nostres ulls, passarà moments de prova. La derrota no és bona consellera. Els dolors i micèries, que segueixen la derrota no procreen fruits de ponderació, de serenitat, de discussió cordial. Contra el nostre Partit es conjuraran les forces d'opressió. El blanc preferit, o millor, el blanc únic del feixisme internacional i del traïdor Franco, serà el nostre Partit. A qui més poden tòser, efectivament?. Quina serà, sinó, la força popular veritable que organitzi la lluita efectiva a Catalunya, i que arrossegara vers ella les ^{altres} ~~seves~~ formacions populars catalanes, avui en els llims de la protesta platònica?. Contra el nostre Partit, contra els nostros homes, seran mobilitzats tota mena d'injúries i d'agents provocadors. Trotsquistes i caballeristes, faistes i catòlics que han traït Catalunya, tots els que per ^{llurs} ~~les seves~~ febleses, per ^{llurs} ~~seus~~ errors i per ^{llurs} ~~les seves~~ traïcions tenen una greu responsabilitat en la perduda del nostre país, s'esforçaran a afeblir i, si els és possible, a dividir el nostre P.S.U. Enfront dels perills actuals i futurs, un sol i vehement mot d'ordre: defensar a ultrança la nostra unitat.

Unitat i emigració s'oposen. L'emigració descompon la unitat. En l'emigració les velles passions, les ambicions mesquines, les maníbrics terribles, les lluites personals, la permanent i agra disputa per les responsabilitats de la derrota, suren i es conjuren contra la unitat i la destrocen. Els exemples coprenedors de les emigracions italiana i alemanya són eloqüents i suficients. No hem d'ésser

nosaltres el tercer exemple. El P.S.U. no serà mai un Partit d'emigració. Serà essent un partit de lluitadors. A França o allí on sigui, ^{han} no més hi ~~hi~~ de viure els companys necessaris ^{per al} treball de direcció que calgui realitzar. Els quadres del Partit, l'actiu del Partit, en la mesura possible, hauran de tornar a Catalunya per reforçar l'exercit de companys, els catalans honorats que ja treballen contra els invasors i la resta haurà d'ésser distribuïda per Amèrica, en el si de les dinàmiques colònies catalanes i per a mobilitzar les masses, i per la zona Centre-Sud. El treball fecund, la mobilització permanent dels companys en la lluita per l'alliberament de Catalunya, no solament conservarà sa, fort i unit el P.S.U., sinó que ens portarà en un ^{termini} ~~període~~ relativament curt a la victòria.

Unitat en el si ^{de C.} del P.S.U. i unitat amb el P.C. d'Espanya. *ff/*

Aquesta unitat no és ni ha d'ésser formal, sinó cordial i efectiva.

Unitat que no s'afebleixi ni es trenqui. Hem d'afirmar que la pitjor desgràcia que ens podria aclaparar seria un refredament de les relacions amb el P.C. d'Espanya, proleg d'una possible ruptura de la unitat en el si de la nostra gloriosa I.C. La unitat amb el P.C. que ens porta el discutir i a establir conjuntament la mateixa línia política, no disminueix ni descibuixa la cada dia més vigorosa i lliure personalitat del P.S.U. en la política de Catalunya.

Després de la derrota soferta a Catalunya, no hi haurà al nostre país més força organitzada i amb voluntat de respondre heroicament a les esperances i a la confiança del poble esclavitzat, que la nostra. La nostra responsabilitat ^{augmenta,} ~~es~~ creix, per tant, enormement. Per a ésser ²⁻²² ~~signes,~~ ^{de C.} el P.S.U. ha de treballar de cara a Catalunya d'una manera justa, com a veritable partit dirigent de la reconquesta. A Catalunya, com a reacció històrica contra la tirania del feixisme, a les vexacions sistematitzades als sentiments nacionals

més arrelata al cor dels catalans, es produirà un profund moviment d'exaltació catalanista, de separatisme actiu en determinades circumstàncies. En el si de les masses obreres i pageses de Catalunya, les quals han viscut dos anys i mig d'emancipació econòmica, de dignitat i llibertat política, que han tingut en ^{seves} ~~les~~ mans i han sabut dirigir bé l'aparell de producció i que han retornat ara, en virtut de la victòria feixista, al règim més vil d'explotació econòmica, de vilipendi ~~estatutari~~ polític, madurara amb rapidesa un poderós procés de radicalització revolucionària. L'explotació econòmica no sera la normal en règim capitalista, una simple tornada al 19 de juliol, sinó la vella, la tradicional explotació semi-feudal del castellanisme agrari i parasitari en país colonitzat, agreujada per les cobejances del feixisme italià sobre l'economia catalana, antiga i molestosa competidora, i aquesta característica especial d'explotació econòmica catalanitzarà en alt grau la radicalització revolucionària dels obrers i pagesos de Catalunya. En ~~els~~ ^{els} amplis sectors de la petita burgesia, de tradició liberal, de provats sentiments catalanistes, de forta personalitat històrica, les mesures d'inevitable abús econòmic i financer, de greuge a tot el que sigui o vulgui continuar éssent català originarà reaccions de revolta o, almenys, de resistència. Reaccions que influenciaran certs sectors de mitjana ^{naïve} ~~gran~~ burgesia que aviat es sentiran incompatibles amb el castellanisme agrari i el colonialisme italià. En aquest ^{topada} ~~entorn~~ de passions, de rebel·lia, de voluntat vehement per retornar a un règim de llibertat, de dignitat, d'una Catalunya recobrada en conjunt i d'emancipació econòmica, no teòrica, sinó viscuda en un període relativament llarg per obrers i pagesos, ha de treballar el nostre Partit. La seva línia és forjada per la fesomia actual de Catalunya. El P.S.U. ha d'ésser el Partit únic de la classe ^{travalladora} ~~travalladora~~ i de la pagesia catalana, i també, el Partit de ~~els~~ ^{els} catalans ~~honestes~~ ^{partidaris}

que lluiten contra la tirania feixista, Partit ~~Unit~~ de les masses catalanes que estimen Catalunya i la volen "rica i plena", haurà l'esforçar-se, però, per fer reviure les forces tradicionals, cercar contacte amb elles i esdevenir, per consegüent, el Partit motor, dirigent d'una veritable Aliança Nacional Catalana, ^{Front Popular Català} contra els invasors. El P.S.U. ha estat el partit proletari autènticament català, el que ha incorporat la massa obrera catalana al moviment obrer internacional, el defensor més actiu i més sensible de les llibertats catalanes, i aquesta característica l'hem d'accentuar per a que pugui respondre sense vacil·lacions, sense contradiccions, a la seva missió històrica. L'hem d'accentuar éssent més fermament soldats de l'internacionalisme proletari, fidels ~~dirigents~~ ^{dirigents i} ~~executors~~ de la concepció revolucionària de la reconquesta de Catalunya, remei únic per a no caure en les febleses, inocentades i claudicacions del nacionalisme petit-burgès.

Es com el feixisme invasor,

Sobre la divisió dels pobles hispànics pretendrà consolidar el seu poder. ~~El feixisme invasor~~ S'esforçara, doncs, per desvetllar els vells odis, les velles rivalitats, i recolzant ~~en~~ en uns contra els altres, afeblir-los a tots i completar l'obra de destrucció i de colonització d'Espanya. Cal aixecar ben alta la bandera de la unitat dels pobles hispànics contra l'enemic comú. Només la unitat ens ha permès ^{de plantar} ~~la~~ cara a l'enemic durant dos anys i mig. Només per la unitat hem pogut demostrar al món com sap lluitar un poble que estima la seva llibertat. Ara, perduda momentàniament Catalunya, solament amb la unitat refermada, podrem reconquerir-la. Amb l'esforç de tots, cordialment asermanats, no hem pogut ~~vencer~~ ~~el~~ ~~feixisme~~ ~~invasor~~. ^{no} Yall podríem foragitar-lo si la unitat, quan ^{és} ~~és~~ més ^{necessària} ~~és~~ ~~més~~ ~~pre~~ ~~ca~~ ~~sa~~ ~~fos~~ ~~trencada~~. El feixisme accentuarà els seus mètodes terroristes sobre Catalunya, multiplicarà interminablement les ferides als

ntiments més pregons dels catalans, intentarà desplaçaments de
 blacions catalanes a zones de misèria i d'incomprensió, provocarà
 s agressions de nuclis d'espanyols mercenaris o equivocats a Cata-
 nya, per tal d'oposar el nostre poble als altres pobles hispànics,
 amb el pretext de combatre un separatisme fomentat ⁽³³⁾ ~~expressament~~,
 centuarà encara més la repressió, ^{i es dureris arborant la} ~~per a ésser el gloriós~~, ^{l'aglutinant} ~~estat~~
 ndera de la unitat espanyola, ^{dels castellans}. Catalunya no renun-
 a ni renunciarà mai, a la seva personalitat històrica, als seus
 ets nacionals, a la seva llibertat, Catalunya tornarà a ésser lliu-
a a l'hora i al moment que Espanya foragiti invasors i traïdors.

L'alliberament de Catalunya no serà l'obra d'un sol Partit ni
 uns quants catalans més clarividents o més ^{decidits} ~~resolts~~ a continuar la
 lluita. Serà l'obra de tots els partits i organitzacions antifeixis-
 es, de tots els catalans ^{patriotes} ~~marxats~~. El P.S.U. ^(de C.) s'ha d'esforçar per o-
 fer el Front Popular i ha de declarar que pel camí de la unitat
 brera, de la unitat antifeixista, de la unitat en la lluita dels
 obles hispànics, guanyarem la victòria. Catalunya no ha perdut la
 onfiança en els seus partits, i en les seves organitzacions síndi-
 als i confia en què sabran comprendre el seu immens dolor i que,
 er a posar-hi ràpidament terme, sabran eliminar mequineses. Cata-
 unya no sabrà oblidar ni perdonar mai els homes, partits o orga-
 itzacions que en aquesta hora suprema regategin el compliment de ^{seu} ~~el~~
~~seu~~ deure envers ella i tota la humanitat avançada i progressiva.

El símbol de la unitat catalana en la sort i en la dissort és
 el Govern de Catalunya. Perduda circumstancialment Catalunya, seria
 un error històric no mantenir el Govern de la Generalitat presidit
 per Companys. En la seva constitució actual o en una més restringi-
 da el Govern de Catalunya ha de continuar i ha d'ésser per a tots
 els catalans l'afirmació de la continuïtat de la lluita i de confian-
 ça en el demà.

734

En els camps de França, prop de 200.000 homes esperen ~~la seva~~ reincorporació a l'Exèrcit combatent de la zona Centre-Sud. No és pot admetre que l'Exèrcit internat a França pugui ésser tractat com un Exèrcit presoner en país bel.ligerant. Els nostres soldats tenen el dret d'opinar sobre ^{el·lur} ~~el·lurs~~ sort. Hem de propugnar per l'organització d'un plebiscit i per que el Govern francès col.labori amb el nostre en la tasca de traslladar a la zona Centre-Sud ~~en~~ tots els que lliurement ho desitgin i mentre ^{staut} el nostre Exèrcit s'ha de mantenir organitzat amb els seus caps, oficials i comissaris naturals.

La provocació treballa als camps de concentració. La matèria explotable, no és poca. El P.S.U. ^{de C.} ha d'organitzar la lluita contra la provocació en la qual excel.liran els trotsquistes, mantenint en els camps ^{el·lurs} ~~els seus~~ quadres, exceptuant únicament els que siguin sol.licitats per la direcció del Partit o pel Govern de la República.

El Partit s'ha de preparar, ha d'estar en condicions de portar a bon terme la tasca enorme que té davant seu, d'ésser digne de la seva responsabilitat històrica. No podria ésser-ne si no s'imposés una depuració severa. Hem passat hores terribles i els militants s'han presentat com són. Cal, doncs, apartar de la direcció als companys que, en el curs dels esdeveniments últims, no han correspost a la confiança que en ells es tenia, expulsar del Partit als membres de direcció o de base, però especialment de direcció, que hagin comès actes contraris a la disciplina i a la moral del Partit. Cal organitzar una direcció reduïda amb plens poders i composta pels companys que hagin donat més proves de combativitat i de confiança en la victòria. La nova direcció s'ha de traslladar a la zona Centre-Sud. Allí on queda un pan de terra i un soldat per a defensar-la, allí ha d'estar el P.S.U. ^{de C.} un compromís d'honor per a nosaltres estar amb els que defensen el que resta de territori lleial i, amb ell, Catalunya.

de C.

735

El P.S.U. manté la seva personalitat, la seva indiscutible unitat,
la seva disciplina bolxevic en el si de la I.C., cada dia més compresa
pels treballadors de Catalunya, cada dia més estimada per tots els
nostres militants.

Amers, 2 i 3 de març del 1939.

EXTRACTE DE L'INFORME

del company

Joan COMORERA

**Secretari General del Partit Socialista
Unificat de Catalunya**

*pronunciat en la primera sessió del Comitè Central
celebrat a Anvers, els dies 2 i 3 de Març del 1939
amb un preambul explicatiu, i*

MANIFEST DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT

Aquest és el text que finalment s'edita,
de l'informe presentat per Joan Comorera
al Comitè Central d'Anvers. Com es pot
comprovar, el títol torna a ser l'origi-
nal.

EXTRACTE DE L'INFORME DEL COMPANYY JOAN COMORERA
SECRETARI GENERAL DEL P. S. U.
PRONUNCIAT EN LA PRIMERA SESSIO DEL COMITE CENTRAL
CELEBRAT A ANVERS ELS DIES 2 I 3 DE MARÇ DE 1939

PREAMBUL

Uns dies més tard d'haver estat acabades les tasques del Comitè Central es produí la traïció de Casado-Besteiro-Miña, modificant completament les perspectives de resistència de la zona Centre Sur i orientat-se decididament vers la claudicació.

Però malgrat que l'informe del nostre secretari general fou pronunciat abans de produir-se el « pronunciament » casadista i per tant no podia referir-se a la nova situació, hem considerat necessari publicar-lo, no solament perquè a través d'ell es coneixen i comprenen les grans possibilitats de resistència de la zona central sino que, oi més, s'assenyalen vigorosament les mesures a prendre per tal de poder afirmar aquelles possibilitats i, entre elles, l'aportament fulminant dels vacilants, dels covards, dels claudicadors i dels agents de Londres i París, de llurs llocs de direcció.

El que millor prova la justesa de la línia del nostre partit expressada pel nostre estimat company Comorera, són els nateixos fets produïts.

Efectivament; en el mateix moment en que el govern Negrín, unat per totes les organitzacions sindicals i polítiques del país, i soltingut per la confiança total del poble en armes es disposa a organitzar intel·ligentment la resistència; en el mateix moment en que, per tal de depurar l'exèrcit de vacilants i claudicadors decreta substitucions en els carrers vitals, en aquest mateix moment els « anti-resistència », oheïnt ordres expreses de Chamberlain i Daladier, renouguen la fidelitat jurada i s'alcen subrepticament contra el govern de la República, amb la bandera enllotada de la « pau honrosa » i la lluita contra « la línia comunista ».

I a continuació, la traïció consumada, són els autèntics antifeixistes, socialistes, republicans, anarquistes i comunistes, els que permaneixent fidels al govern d'Unió Nacional i a la causa de la Independència, s'abraonen danunt els traïdors per a esclafar-los, demostrant d'una manera clara i vigorosa com hi havien possibilitats de resistència i un esperit de lluita, indestructible, en les masses de combatents i de ciutadans de la zona Centre-Sur. Aquests fets són la millor prova de la claretat de visió del nostre partit en l'anàlisi de les perspectives de cada situació nova que es produeix.

Per això i per a que resti com un trascendental document històric del P.S.U. hem considerat convenient publicar-lo i sotmetre-el a l'estudi dels nostres militants i de les masses en general.

Presencia de Catalunya en la guerra per la independència

Quina ha d'ésser la característica d'aquest C. C., companys? Escartir el passat, enfonsant-nos en ell, per a definir i repartir responsabilitats pel que s'ha esdevingut? O analitzar junts com és el present i veure junts el que hem de fer, per a crear, en íntima col·laboració amb el P. C., noves condicions de victòria? Els bolxevics tenim una norma d'actuació i en ella ens hem de refermar: mentre és lluita no és discuteix el passat. La lluita no ha acabat en terres espanyoles ni en la mateixa Catalunya envaïda pels italians. Que hem de fer, com hem de treballar, per a lluitar bé? Vet aci el que ha d'ésser la nostra preocupació essencial d'avui.

El P. S. U. no defuig, ni tenni la discussió del passat. Creu fermament que s'haurà de discutir a fons, no empés per un afany morbós d'espectacularitat o eixorcament bizantí, sinó per a extreure fortalesa dels propis errors i febleses, per a vigoritzar amb l'anàlisi de la nostra tràgica experiència el moviment obrer internacional. El C. C. del P. S. U. afirma que avui no té altra preocupació que la de realitzar una increbantable política de resistència que forgi noves condicions de victòria, i la d'establir les característiques fonamentals d'aquesta política de resistència. El C. C. del P. S. U. afirma, també, la seva voluntat vehement de discutir, arribada l'hora, conjuntament amb la direcció del P. C. i davant la nostra gloriosa I. C., la política seguida a Espanya i a Catalunya i les causes i factors que hagin pogut determinar la derrota de Catalunya.

Indiscutiblement el C. C. del P. S. U. pot envisaljar sense temença les conseqüències de la discussió del que s'ha fet a Catalunya fins el moment de passar la frontera. El P. S. U. ha tingut, no podem ocultar-ho, moltes febleses, degudes en part, a la heterogeneïtat originària de la seva constitució i a la seva joventesa i, en part, als

errors que hagin pogut tenir els seus dirigents en prendre acords i assenyalar directives, però sobretot, en el control d'execució dels mateixos. Però, podem arribar a la conclusió de que, en conjunt i en la perspectiva històrica, la política del P. S. U. ha estat encertada, les seves consignes han estat justes, les seves previsions han estat exactes i podem afirmar que no s'hauria perdut Catalunya i la sort de la República no estaria en tant greu perill com és troba ara, si la força de convicció i d'acció del P. S. U. hagués estat com nosaltres propugnàvem. No s'ha d'entendre, per això, que aquests acords i previsions exigien els plens poders per el P. S. U., sinó simplement un millor tracte i una més justa comprensió per part del Govern de la República i de certs Partits i organitzacions anti-feixistes espanyols.

En el curs de la nostra guerra el P. S. U., ha anat fixant la seva posició d'una manera clara, resolta i públicament. Els nostres informes i manifestos i les resolucions dels nostres plens, conferències i Comitès Centrals celebrats, en són una prova decisiva. Aquesta claredat i decisió caracteritzen les consignes generals que ens han agermanat i unit tant fervorosament al P. C. d'Espanya i aquelles altres específiques que ens corresponien en la nostra funció de partit guia, de partit únic del Proletariat de Catalunya.

Cal, però, prevenir-se des d'ara contra una maniobra sumament perillosa i que no ha d'ésser compresa en el capítol general de les causes de la derrota i de les responsabilitats de cadascú. La maniobra és tant més perillosa quant en ella han caigut determinats nuclis de camarades i la pròpia direcció de la J. S. U. catalana. Consisteix en afirmar que Catalunya i el P. S. U. són els majors culpables de la derrota, per no haver volgut lluitar els catalans, i perquè el P. S. U. no ha sapigut mobilitzar les masses i altres coses per l'estil. El propòsit de la maniobra és clar: enmetzinar les relacions de catalans i castellans, entre el P. S. U. i el P. C., portar aquest enmetzinament a la zona Centre-Sur on tants milers de catalans lluiten, i accelerar, per tant, la derrota completa de la República. La nostra reacció contra aquesta bruta maniobra ha d'ésser fulminant, com ho serà i ja ho és en el P. C.

Catalunya ha complert amb escriure el seu deure, ho ha donat tot

sense regateig, a la causa comú. Es poden establir dos períodes en la lluita de Catalunya. El primer va del 19 de juliol al « putsch » contrarrevolucionari de Maig i el segon, de Maig al moment de passar la frontera. El 19 de juliol, Catalunya, els seus obrers i pagesos, la seva menestralia, colze a colze amb la força pública comandada únicament per la Generalitat, va vencer amb rapidesa fulminant un Exèrcit que va sortir tot ell de les casernes, cas únic a Espanya. Que era Catalunya després del 19 de juliol? El carrer en poder d'incontrolats i trotsquistes i el Govern en mans de pactits republicans nacionalistes terroritzats, sense esma ni perspectiva, Catalunya sofrí una profunda crisi interior.

No obstant la lluita aferrisada contra els elements interiors de disgregació, de contrarrevolució i de derrota, Catalunya va portar el front ben endins de terra aragonesa, va organitzar l'expedició a Mallorca, va forjar les forces noves de construcció i de victòria. El P. S. U., la U. G. T. i la J. S. U., varen canalitzar i codificar les reivindicacions obreres i pageses i consolidar la legalitat d'amplis sectors petit-burgesos. I Catalunya, amb el seu sol esforç, gens compresa pel Govern Largo Caballero, sovint estorbada per ell, amb el P. S. U. a l'avantguarda, va superar la crisi interior i va vencer i arreconar incontrolats i trotsquistes, aliats en el « putsch » contrarrevolucionari de Maig — esforç i victòria que Largo Caballero va subestimar en prendre l'ordre públic a la Generalitat, iniciant amb aquesta mesura una política de recel i d'incomprensió que havia de tenir greus conseqüències —, entregant-se tota ella sense reserves ni maliances, a la República amb la seva veritable fesomia: severa i constructiva, sobria en l'expressió i infatigable en l'esforç i el sacrifici. En el segon període la lluita de Catalunya ha estat d'un heroisme i d'una continuïtat en el sacrifici sense parió. Desde Belchite a la pèdua del nostre territori, és Catalunya la que ha portat, excloïssivament, el pes de la guerra. En els altres fronts, després de les jornades heroïques de Madrid, de les tristes jornades malaguenyes, dels dies gloriosos de Guadalajara i Brunete — anteriors a Belchite —, la quietud ha estat la norma. En els fronts catalans, després de Belchite, perdut ja el Nord, va començar una batalla ininterrompuda. Conquesta i pèdua de Terol, Singra i Alfambra, Rupi-

tura i esfondrament del front de l'Est amb la perdua de Tortosa, Lleida i Isona. Trencament de la continuïtat territorial amb la resta de la República. Reconstrucció del front i de l'Exèrcit i, als dos mesos, ofensiva sobre Balaguer, ofensiva de l'Ebre, ofensiva del Segre i de Tremp, segona ofensiva del Segre i, finalment, l'ofensiva enemiga. Més d'un any d'heroisme al front i a la rereguarda, de movilitzacions i de pèrdues doloroses, de fam i de dol! Sense un aldarull, sense una protesta, amb proves fefaents, no de resignació, sinó d'estoïcisme davant la terrible duresa de la prova, de serenitat i de plena confiança en la victòria!... En els primers 25 dies de l'ofensiva enemiga, és repeteix en terres de Lleida l'epopeia de l'Ebre: un Exèrcit afeblit, desagnat, mal armat, resisteix estoïcament, a força d'heroisme individual i col·lectiu a un Exèrcit d'italians, de moros, d'alemanys, i de movilitzats enquadrats entre fanàtics del traïdor Franco, enormement superior en nombre, inmensament superior en armament. L'Exèrcit de Catalunya, abandonat a les seves pròpies forces, no podent aprofitar un armament que va arribar tard, no podent nodrir-se amb sang nova, corsecat pel sabotatge i per la traïció exercits en l'alta direcció tècnica i militar, víctima propiciatòria d'aquells que preparaven el pla d'abandonament i de pèrdua del nostre país, en jornades de duresa i d'angoixa indescriptibles, va acostar-se a la frontera i va entrar a França encara en perfecta formació i amb l'armament vell i el nou acabat de magatzemar als dipòsits de distribució! Catalunya ha complert amb escreix el seu deure. Les llars catalanes totes elles cadolades i moltes anihilades, les terres ermes, les fàbriques cremades, les ciutats destruïdes, Barcelona en llaga viva i, els centenars de milers de catalans que han preferit la misèria i la tristesa de l'emigració a una vida d'esclavatge en són testimonis dramàtics. Potser sí que Catalunya va tenir una feblesa: la feblesa de la confiança excessiva. Confiava en el Govern de la República, confiava en la direcció militar de l'Exèrcit, i d'aquesta confiança neixia la serena fermesa amb que va seguir el desenvolupament de l'ofensiva. La primera sorpresa per la derrota ha estat Catalunya i no la tenia, ni l'esperava i d'haver-hi hagut una política de més confiança en ella, l'esforç que hagués calgut per a im-

L'ACCIÓ DEL P. S. U. EN LA GUERRA

I arribats aci, val la pena que fem un balanç esquemàtic dels treballs del P.S.U., en la política general i en la peculiar de Catalunya. En la política general el P.S.U. s'ha caracteritzat pels fets i criteris següents i no són tots:

Organització de l'expedició a Mallorca, contra la voluntat del Comitè de Milícies i l'oposició del Govern de la República amb la intuïció genial del que havien d'esdevenir les Balcars en mans feixistes en la política internacional;

organització de les tres columnes: « Llibertat », « Graells », i « Engels », que varen participar heroicament en la defensa de Madrid;

organització de la Divisió « Carles-Marx » que ha tingut a Catalunya la mateixa figura històrica que la del Cinqué Regiment a Madrid;

mobilització dels obrers i pagesos de tot Catalunya pro Exèrcit Popular Regular que val culminar en la enorme manifestació de Barcelona un mes després de perduda Màlaga;

lluita implacable i victoriosa contra els incontrolats, els trotsquistes i tota altra mena d'agents del feixisme;

intervenció decisiva en la derrota del moviment contrarrevolucionari de maig;

centralització de les indústries de guerra;

mobilització de la indústria general de cara a la U.R.S.S. i a les necessitats de la guerra i del nostre Exèrcit;

constitució del primer Comitè d'enllaç U.G.T.-C.N.T.-P.S.U.-F.A.I. i celebració del primer miting monstre d'unitat obrera;

acció infatigable per la formació de reserves, de quadres militars, per l'enfortiment del Comissariat, per l'unificació en una sola Escala militar i supressió, per tant, de « professionals » i « milicians », qualificació i rivalitat que tant fatals han estat, per l'absorbeïó per l'Exèrcit de les unitats d'Assalt i Carrabiners que en el front foren elements de profunda disgregació i desmoralització, per la depuració sistemàtica dels quadres militars i tècnics, contra la funesta proporcionalitat en els comanaments i en el comissariat, per la simplificació de l'aparell militar com a remei contra el parasitisme

burocràtic i els centres d'emboscament, per una política de recompenes i ascensos, per a crear l'obsessió de les fortificacions, de veritables camps atrinxerats, per l'aprofitament dels tècnics professionals sense confiar-les-hi, però, salvades raríssimes excepcions, funcions de direcció;

denúncia infatigable dels emboscats de tot ordre i categoria, la eliminació dels quals era condició indispensable per a la constitució d'un Exèrcit fort, disciplinat i amb reserves suficients;

reivindicació d'un criteri humà en les movilitzacions, mitjançant l'utilització de les lleves velles en els serveis de reraguarda. Tots les homes joves al front i complementàriament acció resolta i sistematitzada per incorporar la dona al treball;

denúncia dura i constant del sabotatge i dels sabotejadors en els camps econòmic, tècnic i militar;

lluita franca contra l'impunitat i per l'imposició d'una justícia que castigues en proporció a la categoria del delinqüent;

incrementació extraordinària del moviment cooperatiu;

organització en vasta escala del consum col·lectiu;

consolidació, pel camí de la nacionalització, de les conquestes econòmiques dels treballadors;

reacció profunda i decisiva arran del desastre de l'Est, determinant la caiguda de Prieto i de la seva funesta política;

visió clara de les projeccions que devia tenir la darrera ofensiva, amb l'afirmació categòrica — als sis dies de començada — de que calia un fort revulsiu moral que exaltes a tots els catalans, els posés en peu de guerra, els advertís de la gravetat extrema del moment, per a poder delurar la catàstrofe que prevèiem imminent;

reiteració d'aquesta afirmació a Girona, completada amb una reiteració categòrica de la nostra profunda desconfiança envers l'Estat Major Central i els professionals militars que tenien a les seves mans la direcció superior i immediata de l'Exèrcit;

lluita contra l'optimisme injustificat dels primers dies d'ofensiva i petició reiterada de que és cobrissin sense vacil·lacions ni pèrdua de temps les línies successives de defensa, que és procedís immediatament a fortificar les defenses de Barcelona;

afirmació de que la defensa de Barcelona era un problema fonamental.

mentalment militar i no polític, de mobilització de les masses que estaven ja incorporades a l'Exèrcit, essent per tant contraris a establir i acceptar el paral·lisme amb el Madrid del 1936 i

petició de mobilització general, que el Govern de la República acabà per decretar, encara que tard, i que porjà a la pràctica burocràticament.

Cap Partit va comprendre tan justament com el P.S.U., la missió fonamental de Catalunya en la guerra i cap altre ha lluitat amb tanta fermesa i continuïtat per a fer de Catalunya el baluard de la resistència i de la victòria. La línia general del Partit ha estat:

instal·lat el Govern de la República a Catalunya, caigut el front de l'Est, trencades les comunicacions i la continuïtat territorial amb la resta de la República, vàrem afirmar que Catalunya era la força substantiva de la República, que la seva pèrdua empenyeria la diplomàcia internacional a donar per perduda la nostra guerra i que calia, per consegüent, conservar-la costés el que costés, sacrificant el que calgués sacrificar, administrant intel·ligentment les seves reserves humanes i materials, fent concordar la política de guerra econòmica, de convivència dels pobles hispànics i de relació dels poders constitucionals, amb el respecte i l'estima a les característiques especials de Catalunya, tradicionals o forjades arran de la sublevació militar. Aquesta posició va traçar la nostra línia política;

oposició a una política de recel contra Catalunya i contra els catalans que és caracteritzà per la minimització o extrems innecessaris i injustos de la Generalitat, per l'eliminació premeditada dels catalans de la direcció de la indústria de guerra i de la política general, per l'afebliment del propi P.S.U. davant d'amplis sectors de pagesia i de petita burgesia simpatitzants del nostre Partit en el primer període de la guerra, per l'anul·lació de fet dels òrgans naturals del país al camp per tal d'imposar una absurda política de preus, de requisos, d'una pseudo recuperació i, a les ciutats industrials, per una prevenció i animositats injustes, contra els òrgans representatius econòmics dels treballadors: Comitès d'Empreses i Comitès de Control;

afirmació de que instal·lat el Govern de la República a Catalunya havia d'aconseguir-se una coordinació cordial i constant, lleial i vi-

gilant contra els maneijs dels elements derrotistes enquistats en els aparells de l'Estat i de la Generalitat, que facilités i esperonés la mobilització a fons de tots els recursos del nostre país, el manteniment d'una inquebrantable moral de guerra i de victòria i el receiximent d'una convivència fecunda entre catalans i castellans, Estat i Generalitat, d'enorme transcendència històrica, experiència única en la vida de la nostra República que la guerra ens oferi i que no fou compresa pels que han acabat per convertir-la en experiència negativa;

denúncia enèrgica dels elements tèrbols del catalanisme intangissent que, apoliant-se en les dificultats de convivència esmentades, maniobraven contra la unitat i per la més facil victòria del feixisme;

neutralització reiterada de conxorxes polítiques, que en el pla general dels claudicadors de la República, realitzaven els partits nacionalistes petits burgesos;

petició pública d'una major participació dels partits catalans en el Govern de la República i dels catalans de més solvència antifeixista i de major prestigi popular en els alts càrrecs polítics i militars;

popularització fins al darrer moment del President Companys amb la finalitat múltiple de lligar-lo a Negrín, d'apartar-lo dels rengles dels claudicadors, d'inmunitzar-lo contra les maniobres i les intrigues constants dels elements més tèrbols d'Esquerra Republicana que ocupaven alts càrrecs polítics i governamentals;

esforços continuats, amb poca fortuna, però, per a vigoritzar el Front Popular de Catalunya i

annul·lació política dels grups més incontrolats i més sectaris de la F.A.I. que varen pretendre molt reiteradament convertir el Govern de la República.

Catalunya i el P.S.U., forts per un passat d'heroisme, d'abnegació, de sacrificis fecunds, poden esguardar el pervindre amb confiança. Catalunya no ha estat vençuda. Catalunya no serà mai vençuda, car mai serà feixista. Serrano Suñer, el cunyat del traïdor Franco, ja ho ha dit: « Barcelona, completament bolxevitzada, és una ciutat malalta i com tal l'haurem de tractar ». Catalunya ha estat anihilada per les forces invasores de Hitler i Mussolini i, abandonada a la seva tràgica sort, per la política de no intervenció pels muniquesos Cham-

bertain i Daladier, per la fam i l'aviació. No hem de sobreestimar els nostres propis errors o febleses i hem d'afirmar, ben categòricament i orgullosa, que a un traïdor Franco orfe i rebel ja fa temps que l'hauriem vençut encara que els errors comesos haguessin estat més nombrosos.

CONTINUACIO I ORGANISACIO DE LA RESISTENCIA

Catalunya lluita, encara. La guerra continua, encara, a la zona Centre-Sur de la República. Aquests són els fets essencials que han de mereixer l'atenció del C.C. Que hem de fer? Aquesta és la pregunta que ha de contestar el C.C. Sense altra preocupació, segurs de que el P.S.U. pel seu gloriós passat, per la seva força actual, ha de jugar un paper de primer ordre en la nova situació.

Existeixen possibilitats de resistència? Compliem amb recursos suficients per a alimentar aquesta resistència? Existeixen internacionalment factors positius capaços de desenvolupar-se i donar el seu fruit en el curs de la nostra resistència? Hem de mirar honradament la realitat, en formular la resposta. I jo honradament us he de dir que sí, que existeixen aquestes possibilitats, aquests recursos i aquests factors internacionals favorables de prou vigoria per a crear noves condicions de victòria, si sabem tenir una política justa de resistència. Com ha d'ésser aquesta política de resistència i com ha de treballar el Partit?

Tenim un territori amb vuit milions d'habitants, amb un Exèrcit de 360.000 homes. Tenim l'odi de les masses populars al feixisme invasor i indígena. Tenim l'experiència tràgica dels pobles que, en començar la guerra o després d'una acarnissada resistència han caigut sota la grapa de l'invasor i dels traïdors. Tenim mar oberta de cara a la gran Pàtria del Proletariat: la U.R.S.S. Tenim la simpatia activa de les masses democràtiques del món sencer i al front d'elles Roosevelt i el gran país que presideix, i l'ajut efectiu, constant, que mai ens ha mancat i mai ens mancarà, de la U.R.S.S. Tenim la voluntat inquebrantable de lluita per la llibertat i per l'indipència d'un poble que encara no ha estat vençut. Ens tenim a nosaltres mateixos, P. C. d'Espanya i P.S.U. de Catalunya, amb la U.

G.T. i la J.S.U., que hem estat els capdavanters de la resistència mitjançant l'organització del país i per la caracterització justa de la nostra lluita, i que hem esdevingut ara, després de la tràgica pèrdua de Catalunya, la columna vertebral de la República.

Les possibilitats de resistència suposen un mínim de recursos i els tenim. Una zona agrària que pot alimentar Exèrcit i ceraguarda. Una producció especialitzada per a alimentar amb divises el tresor de la República. Una marina de guerra per a impossibilitar el bloqueig de les nostres costes o la seva pèrdua, i una marina mercant suficient en nombre per a portar al nostre país allò que ell necessita en queviures, en matèries primes i en manufactura de guerra. Una indústria de guerra que pot desenvolupar-se considerablement apoiant-se en Puertollano i Sagunto i que pot arribar, no a compensar la irremediabile pèrdua de la indústria catalana, però sí a assegurar el proveïment del nostre Exèrcit en determinats tipus de producció. Un tresor en efectiu de quantia no menyspreable, no obstant les pèrdues que hem sofert darrerament, com a conseqüència del pànic indescriptible i imperdonable que sofriren gairebé tots els elements oficials. Uns quadres militars i polítics de provada experiència, de coratge inexhaurible, capaços d'acceptar totes les responsabilitats per feixugues que siguin i també de prendre-les, si és precís. Una massa ardent que comprén el caràcter de vida o mort que té la nostra lluita i que és capaç de tots els sacrificis i de tots els heroïsmes i que no demana altra cosa que la d'ésser dirigida sense contemplacions i timideses, sense por i maliances, cremades les naus darrera l'espatlla de dirigents i dirigits. Una desesperació i una angoixa profunda de les dones, dels vells i dels infants del nostre país que poden transformar-se en acció invencible davant les hosts de mercenaris i traidors. I un P.C. d'Espanya, un P.S.U. de Catalunya, una U.G.T. i una J.S.U. que sabran respondre a les exigències extremes de l'hora present.

En el camp internacional, la inestabilitat és la llei. És inestable la relació de país a país. És inestable la situació en la vida interior de cada país. Les contradiccions insolubles del món capitalista se sumen a les contradiccions interiors també insolubles dels països que ens envolten. El procés iniciat de violència entre països i en ca-

da país, està obert i en marxa accelerada. Els mateixos factors que aparentment consoliden el poder dels gangsters internacionals, acceleren, en veritat, la maduresa d'aquest procés.

A mesura que el pla de l'eix Berlin-Roma-Toquio avança, s'accentuen les contradiccions del capitalisme internacional, augmenten les causes determinatives d'un inevitable i immens conflicte. La identitat de propòsits, de fins i d'actuació dels països democràtics i totalitaris d'Europa, Amèrica i Àsia és tant realitzable com la quadratura del cercle. L'aglutinant dels països totalitaris és la mateixa fam de nous territoris i de nous mercats. L'aglutinant dels països democràtic-burgesos és la voluntat vehement de conservar en llurs mans els enormes territoris i mercats i reserves de matèries primeres, que constitueixen llurs imperis o la reserva d'un futur imperi econòmic a crear damunt els països de l'Amèrica llatina. Els esforços de l'eix Berlin-Roma-Toquio, per a cobrir les seves cobejances i concentrar atenció i ambicions sobre la U.R.S.S., com si aquesta estigués predestinada a ésser l'immens tresor a repartir, la nova i meravellosa Polònia del segle XXe. Aquest és el significat veritable de l'anticomunisme de Hitler i Mussolini, la causa autèntica del pacte anti-Komintern. No reeixiran, car la U.R.S.S. és un poder efectiu en mans fermes, un extraordinari país en progressió inigualable, contra el qual s'han d'estavellar els seus més acarnissats enemics, car els països de democràcia burgesa ho saben i no tenen fam de noves terres i senten més aviat el desig, per tal d'allunyar o impossibilitar el conflicte, de cercar i obtenir la seva amistat i el seu apoi. Tard o d'hora, els països « insatisfets » — totalitaris — i els « satisfets » — democràtics —, passaran els límits del brut joc diplomàtic actual, i és trobaran de cara al conflicte sense misericòrdia.

Les masses populars democràtiques de França i d'Anglaterra no se senten interpretades i, per tant, representades pels Governos Chamberlain i Daladier, els herois de Munich, els carnissers de Txecoslovàquia, els filo-feixistes de la no-intervenció, els que han ofegat la nostra República, els que han assistit indiferents a l'assassinat de la nostra Catalunya. L'oposició de sentiment i d'interessos augmenta. La impossible convivència dels regims democràtics i feixistes s'accentua. I no està llunyà el dia de la reivindicació popular. Serà

més o menys llunya, segons sigui la nostra capacitat de resistència... Car són dos processos que es desenvolupen paral·lelament i que és complementen. Nosaltres necessitem l'ajut de les masses populars internacionals i aquestes necessiten el nostre. Si per renunciar a una possible política de resistència, entreguessim la República al traïdor Franco, la marxa ascendent i de fort ritme que avui porten les masses populars internacionals s'aturaria. Si som capaços de realitzar una increbantable política de resistència, aquesta marxa serà accelerada i precipitarà l'ofegament dels Governos de claudicació que, lluitant aparentment contra la guerra la preparen en les pitjors condicions per a llurs països. Noves condicions internacionals seran creades, favorables a la nostra causa i amb elles canviaran també, i a fons, les perspectives immediates de la nostra lluita. El reconeixement del traïdor Franco pels Governos de claudicació i derrota, ens perjudica, però no canvia amb la mateixa intensitat el fons i la substància d'un procés que s'apoya en nosaltres mateixos: en la nostra voluntat, en la nostra capacitat de resistència.

L'estat d'opinió i de correlació de forces en els països capitalistes democràtics, determina reaccions paral·leles en els països totalitaris. Hitler i Mussolini són gegants amb peus de fang. La seva força és el terror i la seva política la del prestigi espectacular, forjat sobre victòries diplomàtiques consentides. No poden deturar-se. No poden ensopegar. A la primera ensopegada, a la primera deturada, haurà començat per a ells el principi del fi. Un canvi favorable en la correlació de forces en els països democràtics capitalistes, serà la seva derrota a curt termini. Orfes de recursos propis per a continuar una política de rearmament a ultrança, d'aparells coercitius en creixença sense frè, privats de tota esperança d'ajut exterior, de cara a uns governos decidits a defensar els drets, els interessos, la llibertat i la democràcia de llurs pobles, Hitler i Mussolini veuran arribar la seva fi a mans d'uns pobles que han deshonrat, oprimits, empoberts, torturats amb una crueltat inimaginable. La nostra resistència és la primera detenció, la primera ensopegada d'Hitler i Mussolini. Re-forcem la nostra resistència, mantenim-la fins als extrems últims de la nostra capacitat d'abnegació i sacrifici, i la conclusió raonada serà un fet inevitable, gloriós i joïós.

Els febles, els vacil·lants gemeguen que ja fa més de dos anys i mig que és paria del caràcter internacional de la nostra lluita, de l'ajut de les masses populars democràtiques d'arreu del món i que els resultats han estat ben minços. Compte, companys, amb aquesta desviació! La situació internacional no és la mateixa que hi havia en començar la nostra guerra. Ha canviat profundament i en sentit favorable. A part els raonaments generals ja fets, ho palesa, si més no, l'incrementació de l'ajut, de la simpatia activa que s'ha produït a tots els països europeus en resposta a la nostra desgracia i al cinisme progressiu de Mussolini i Hitler, i a Nortamèrica i Repúbliques de l'Amèrica llatina on s'ha consolidat el règim democràtic. La pèrdua de Catalunya, el reconeixement de Franco, han exaltat les masses populars. Prova eloqüent i corprendora, del profund canvi que s'ha operat en la política internacional, car, a la fi, són les masses populars les que diran la darrera paraula!

En el curs de la nostra resistència és produiran, doncs, situacions especials, noves, que transformaran la nostra zona lleial, el nostre Exèrcit, per petita que fós aquella, per fudigat que estés aquest; en factors decisius per a uns i altres, però especialment per a les potències democràtiques. Aquestes no podrien defugir la necessitat històrica de liquidar el feixisme espanyol i les forces estrangeres que els sostenen i dirigeixen, d'assegurar amb mà forta els camins mediterranis, la ràpida i garantitzada comunicació de França amb el seu imperi africà i d'Anglaterra amb el seu imperi asiàtic. La nostra guerra, mantinguda fins al límit últim de la nostra capacitat de lluita i de resistència, adquireix, per consegüent, categoria de tipus universal.

La resistència, però, cal organitzar-la. Ha d'haver-hi una veritable política de resistència. Amb quines característiques? Pel Comitè Central del P.S.U., la voluntat de lluita del qual mai no ha minvat, aquesta és la qüestió fonamental i ha d'estudiar-la a fons.

Una justa política de resistència exigeix una rectificació completa de la política fins ara seguida, que faci impossible la repetició dels errors comesos, que retorni a la nostra lluita, el tremp, l'entusiasme, l'escalf popular, el dinamisme del començament. Sense aquesta rectificació no és podria assegurar el mínim de factors que en les con-

dicions actuals de la guerra es precisa per a poder-la continuar. La situació ha arribat a tal grau de crisi i de perill que únicament amb una política de màxima decisió, energia i rapidesa, que possibiliti la autèntica mobilització de tots els recursos humans i materials i de totes les reserves morals i espirituals del nostre poble, podrem superar-la.

Aquesta política justa de resistència ens imposa, en primer terme, una direcció que la compregui i la realitzi. Cal un Govern fort, depurat d'elements febles, vacil·lants o traidors. Un Govern de màxim Front Popular, si és possible, o dels Partits o organitzacions, o de les persones de partits i organitzacions que, junt amb nosaltres, vulguin restament continuar la lluita. Un Govern que confii els llocs d'acció decisius a homes segurs que no tinguin altra preocupació que la de lluitar i vencer. Un Govern capaç de dominar les característiques vacil·lacions, febleses i misèries de les organitzacions i partits que s'han caracteritzat d'aquesta manera en els períodes anteriors. Un Govern que no s'aturi davant les conseqüències complexes que provocarà la dimissió, la traïció, d'Azaña, i el suport a Azaña de velles figures republicanes que tenen ja damunt la seva consciència la responsabilitat de la sublevació militar, de certs socialistes i anarquistes, i davant el difícil estat jurídic que ens serà imposat pel fet de que tots els països, exceptuant Estats Units, Mèxic, la U.R.S.S., i alguns altres de l'Amèrica llatina, reconeixeran el traïdor Franco. Un Govern que tingui un programa de resistència i l'executi sense contemplacions ni pauses ni burocratisme. Un Govern que per la seva constitució i els seus actes exalti la moral del país, li retorni la confiança en la victòria. Un Govern dirigit per una mà de ferro: la de Negrín o la d'un altre.

Liquidació de l'impunisme que ens fa portar a la política corrosiva de premiar i confiar nous càrrecs de responsabilitat a coneguts i comprovats delinqüents.

Liquidació del sabotatge tècnic que s'ha anat realitzant en vastes proporcions en la direcció política, tècnica, econòmica i militar del nostre país.

Depuració implacable de tots els organismes de l'Estat.

Organització d'un aparell d'ordre públic que asseguri al Govern

l'extermini de la cinquena columna, dels trosquistes, de tots els elements de perturbació i de confusió que possessin en perill la nostra capacitat de resistència.

Revisió integral de la política militar. Les consignes que s'han anat formulant des del començament de la guerra i que s'han anat realitzant de manera molt parcial, a batzegades, i gairebé sempre a destemps, cal aplicar-les sense més dubtes ni vacil·lacions, considerant-les normes de salut pública. Unificació efectiva de l'Exèrcit per la supressió de « professionals » i « milicians » i formació d'una sola Escala, per la supressió de l'autonomia administrativa, tècnica i política, dels coneixements tècnics dels professionals sota el control rigorós de Comissaris especials i a les ordres de militars insubornables i sorgits de les entranyes populars i forjats en les trinxeres. Reforçament efectiu del Comissariat i depuració dels elements infiltrats, enzufistes, arrivistes i senyorets, a conseqüència de la proporcionalitat. Poders efectius i responsabilitat plena a caps i comissaris. Simplificació tècnica de l'aparell militar amb d'objectiu d'obtenir un Exèrcit àgil, tot ell de combatents, tot elle de xov. Creació de l'Exèrcit de fortificadors nodrit per les lleves velles i els combatents afeblits per la llarga permanència en les trinxeres. Audaç política de fortificacions. Transformació dels fronts i les costes en veritables camps atrinxerats. Assegurar zones atrinxerades de replegaments possibles, imposats per la major força enemiga, concebudes amb un criteri inflexible de defensa de les més mínimes parcel·les del territori lleial. La construcció des camps atrinxerats, el comandament de l'Exèrcit de fortificadors no pot ésser confiat als anquilosats, burocràtics i sabotejadors cossos tècnics de l'Exèrcit antic, sinó a homes resolts a fer-ho, lluitadors, sense altra preocupació que la lluita i la victòria, a homes que no regateigin esforç ni sacrifici per a respondre a aquesta exigència imperiosa de la nostra guerra, la no realització de la qual implicaria la reincidència en els passats errors i traicions. Reorganització implacable de la marina de guerra. Els quadres tècnics i polítics de la màrina de guerra actuals no poden mereixer la confiança de la República. La seva indecisió, la seva indisciplina, la seva tendència manifesta a la deserció o a la traïció, han produït a la República danys irreparables. No han estat sufi-

cients per a impedir-los o minimitzar-los, l'esforç i l'abnegació de les tripulacions i d'aquells quadres tècnics i polítics minoritaris que hagin pogut complir amb el seu deure. La rectificació ha d'ésser fulminant i radical, car la marina de guerra, important sempre, esdevé avui, en les noves condicions, un dels factors decisius en la nostra lluita. És ella la que ha d'assegurar la lliure comunicació de la República amb el món. És ella la que ha de conservar per a la República, el litoral que ens resta, la nova i única frontera.

Hem de crear una nova psicologia del comandament tècnic i polític. La que exigeix la gravetat de la crisi: la psicologia de la responsabilitat plena, efectiva, dels propis actes positius o negatius. En les hores supremes de la Revolució francesa, de la revolució russa, els militars pagaven amb llur cap la derrota, la pèrdua de territori. A Espanya hem arribat a la nostra hora suprema. Hem començat un nou període: el de la severitat implacable i ràpida. Però, per a crear aquesta nova psicologia, per a fer-la acceptar sense resistència inútil, amb voluntat i entusiasme, cal que les responsabilitats de la pèrdua de Catalunya és facin efectives. Han incorregut en greu responsabilitat, els militars que varen premeditar la tàctica d'abandonament i entrega de Barcelona i del nord de Catalunya, que no varen saber o no varen voler organitzar la resistència abans d'iniciar-se l'ofensiva, que enganyaren l'Exèrcit i el país amb retirades sistemàtiques sobre línies inexistents, que precipitaren la descomposició última en l'Exèrcit amb plans contradictoris i simultanis, que feren inevitable la derrota ordenant — quan encara era possible l'establiment i consolidació d'un front — la retirada a la frontera. Aquests delictes han d'ésser sancionats. La terrible tragèdia de Catalunya no pot restar impune. La no exigència de responsabilitats per la pèrdua de Castella, de Màlaga, del Nord, d'Aragó i bona part de València ha preparat la pèrdua de Catalunya, impossibilitant la formació d'una nova direcció militar audaç i corajosa, depurada de vacil·lants, de sabotejadors i de traidors, d'uns quadres de comandament, d'un comissariat, d'una base de combatents resolta a perdre-ho tot abans que cedir un pam més del nostre territori.

Reorganització de la indústria de guerra. La seva nacionalització decretada, ha d'aplicar-se sense més tràmits, posant punt final a les

característiques, preeminències i ingerències de tipus sindical. L'Estat ha d'ésser l'únic dirigent de la indústria de guerra. La direcció de cada unitat industrial ha d'ésser unipersonal, amb plens poders i plena responsabilitat.

Reorganització dels correus per tal d'obtenir de cada pam de terra els articles fonamentals per la subsistència de la reraguarda i dels combatents.

Reorganització de la marina mercant, completant-la amb petites unitats útils per a serveis especials, i militaritzant-la efectivament.

Unió ferma, sense reserves, de tots els Partits i organitzacions entorn del Govern. Adhesió, no literària, sinó plena i efectiva.

Posar fora de la llei els partits, les organitzacions, les persones sigui quina sigui la seva categoria, que nos responguin degudament a la crida suprema de la República.

Revigorització del Front Popular, instrument de lluita en mans del Govern, eina de treball a disposició i a les ordres úniques del Govern. No « petit parlament », amb les seves misèries parlamentàries de consuetud sense la contrapartida de les seves positives virtuts legislatives, sinó òrgan operatiu en el si de la massa popular. El Front Popular no ha de tenir altra preocupació ni desig que contribuir al sosteniment de la moral pública, que crear el clima per a l'acceptació entusiasta — no passiva o resignada — per tothom, de les mesures governamentals per dures que elles siguin. No un Front Popular de direccions acadèmiques que, sovint, no responen a la voluntat, als sentiments, a les idees de la massa militant, sinó un Front Popular efectiu, viu, en la base combatent. Obtingut aquest, l'altre, el de dalt, existirà també.

RITME; EL PROBLEMA DELS PROBLEMES

Aquestes característiques substantives d'una justa política de resistència, no passaràn d'ésser inoperants afirmacions si no és resolt d'una vegada el problema dels problemes, una veritable qüestió prèvia: el ritme. A força de treball, de perseverança, de pressió popular, els Governos han aplicat algunes consignes de Partit. Però, *sempre tard*, quan els esdeveniments exigien l'aplicació d'altres ordres

o quan les seves virtuts no podien operar sobre uns leics massa avançats. Malhauradament els exemples sobren. Citem els durrera. En el mes d'agost, en el curs de l'ofensiva de l'Ebre varem demanar la mobilització general. No es va decretar. En començar l'ofensiva italiana, varem insistir. Aquesta vegada el Govern va escoltar la veu del Partit, va decretar-la, però en forma tan burocràtica, tan freda, tant contrària a la ràpida marxa dels aconteixements, que la primera lleva de fortificadors — i les fortificacions havien de resoldre-ho gairebé tot — devia incorporar-se el 26 de gener, el mateix dia que va caure Barcelona en poder dels invasors! Aquesta qüestió prèvia ha d'ésser resolta si és que veritablement és vol impedir la derrota completa i fulminant de la República.

No és la primera vegada que el Partit planteja aquests problemes. Gairebé tot el que caracteritza avui una justa política militar. Els companys poden sentir la raonable inquietud de la sort que correrà ara. Que fer per impedir una repetició de la vella història? No podem caure en la desviació de imposar un Govern comunista, una més o menys dissimulada dictadura del Proletariat, car per aquest camí la ruina seria inevitable i a plaç molt breu. Aquesta política justa de resistència ha de portar-la a cap un Govern de Front Popular ampli o restringit, un Govern Constitucional. Com obligar-lo? Mitjançant una pressió incontenible de les masses populars. Davant les masses hem de plantejar la necessitat urgent d'una política justa de resistència, caracteritzant-la sense vacil·lacions ni enfemismes. Davant les masses populars hem de parlar alt i oportunament contra els febles, els vacil·lants, els derrotistes, que cobrint-se o no amb la bandera de partits i organitzacions antifeixistes, l'estorbessin o sabotegessin. El remei està a les nostres mans. I els seus efectes seràn bons, mitjants o dolents, ràpids o lents o inoperants, segons sigui la nostra capacitat d'acció i de convicció.

Car, en tot moment, el Partit decideix. Molt més ha de decidir arribada l'hora suprema de la República.

La responsabilitat històrica del nostre Partit s'accentua en la mesura que la situació esdevé més precària. Les circumstàncies actuals de la nostra lluita li imposen l'acceptació i també l'exigència de noves funcions. Avui hem d'estar disposats a acceptar-les totes per

feixugues que siguin, i si és precís, a prendre-les. Perquè el P.C. i el P.S.U., en l'ambient general de vacil·lació i de derrota, de resignació i de complicitat davant la traïció, són les úniques forces que reaccionen en sentit positiu i que treballen incansablement, aferrissadament, per a organitzar el nou període de resistència.

El Partit ha d'estar en condicions de poder acceptar o exigir les noves responsabilitats i de respondre degudament a les esperances populars.

EL PARTIT

En primer terme i per damunt de tot, cal mantenir i enfortir la nostra unitat. Sempre ha estat preciosa, necessària, la nostra unitat. Avui és el nus del problema. Solament amb la unitat cada dia més sòlida i més assegurada podrà el nostre partit coparticipar en la lluita a la zona Centre-Sur i dirigir amb la màxima eficàcia i amb completa llibertat d'acció la lluita de Catalunya contra els invasors.

Aquesta unitat, que ha d'ésser cuidada com la nitela dels nostres ulls, passarà moments de prova. La derrota no és bona consellera. Els dolors i misèries que segueixen la derrota no proceuen fruits de ponderació, de serenitat, de discussió cordial. Contra el nostre Partit es conjugaran les forces d'opressió. El blanc preferit, o millor, el blanc únic del feixisme internacional i del traïdor Franco, serà el nostre Partit. A qui més poden temer, efectivament? Quina serà, sinó, la força popular veritable que organitzi la lluita efectiva a Catalunya, i que arràssegari vers ella les demés formacions populars catalanes, avui en els llums de la protesta platònica? Contra el nostre Partit, contra els nostres homes, seran movilitzats tota mena d'injúries i d'agents provocadors. Trotsquistes i caballeristes, faistes i catalanistes que han trait Catalunya, tots els que per les seves febleses, pels seus errors i per les seves traïcions tenen una greu responsabilitat en la pèrdua del nostre país, s'esforçaran en afeblir i si els és possible en dividir el nostre P.S.U. Enfront dels perills actuals i futurs, un sol i vehement mot d'ordre: defensar a ultrança la nostra unitat.

Unitat i emigració s'oposen. L'emigració descompon la unitat.

En l'emigració les mates passions, les ambicions mesquines, les nombroses lèrboles, les lluites personals, la permanent i agra disputa unitat i la destrocen. Els exemples comprensors de les emigracions per les responsabilitats de la derrota, suren, i es conjuren contra la italiana i alemanya són eloqüents i suficients. No hem d'ésser nosaltres el tercer exemple. El P.S.U. no serà mai un Partit d'emigració. Seguirà éssent un Partit de lluitadors. A França o allí on siguin, no més hi han de viure els companys necessaris pel treball de direcció que calgui realitzar. Els quadres del Partit, l'actiu del Partit, en la mesura possible, hauran de tornar a Catalunya per a reforçar l'exèrcit de camarades, els catalans honrats que ja treballen contra els invasors i la resta haurà d'ésser distribuïda per Amèrica, en el sí de les dinàmiques colònies catalanes i per a mobilitzar les masses i per la zona Centre-Sur. El treball fecond, la mobilització permanent dels companys en la lluita per l'alliberament de Catalunya, no solament conservarà sà, fort i unit el P.S.U., sinó que ens portarà en un plaç relativament curt a la victòria.

Unitat en el sí del P.S.U. i unitat amb el P. C. d'Espanya. Aquesta unitat no és ni ha d'ésser formal, sinó cordial i efectiva. Unitat que no s'afebleixi ni és trenqui. Hem d'afirmar que la pitjor desgràcia que ens podria aclaparar seria un refredament de les relacions amb el P.C. d'Espanya, pròleg d'una possible ruptura de l'unitat en el sí de la nostra gloriosa I.C. La unitat amb el P.C. que ens porta discutir i a establir conjuntament la mateixa línia política, no disminueix ni desdibuixa la cada dia més vigorosa i lliure personalitat del P.S.U. en la política de Catalunya.

Després de la derrota soferta a Catalunya, no hi haurà al nostre país més força organitzada i amb voluntat de respondre honestament a les esperances i a la confiança del poble esclavitzat, que la nostra. La nostra responsabilitat s'acrecix, per tant, enormement. Per a ésser dignes d'ella, el P.S.U. ha de treballar de cara a Catalunya d'una manera justa, com a veritable partit dirigent de la reconquesta. A Catalunya, com a reacció històrica contra la tirania del feixisme, a les vexacions sistematitzades als sentiments nacionals més arrelats al cor dels catalans, és produirà un profund moviment d'exaltació catalanista, de separatisme actiu en determina-

des circumstàncies. En el si de les masses obreres i pageses de Catalunya, les quals han viscut dos anys i mig d'emancipació econòmica, de dignitat i llibertat política, que han tingut en les seves mans i han sabut dirigir bé l'aparell de producció i que han retornat ara, en virtut de la victòria feixista, al règim més vil d'explo-tació econòmica, de vilipendi polític, maduraran amb rapidesa un poderós procés de radicalització revolucionària. L'explo-tació econòmica no serà la normal en règim capitalista, una simple tornada al 18 de juliol, sinó la vella, la tradicional explotació semi-feudal del castellanisme agrari i parasitari en país colonitzat, agreujada per les cobejances del feixisme italià sobre l'economia catalana, antiga i molesta competidora, i aquesta característica especial d'explo-tació econòmica catalanitzarà en alt grau la radicalització revolucionària dels obrers i pagesos de Catalunya. En els més amplis sectors de la petita burgesia, de tradició liberal, de provats sentiments catalanistes, de forta personalitat històrica, les mesures d'inevitable abús econòmic i financer, de greuge a tot el que sigui o vulgui continuar éssent català originaran reaccions de revolta o, almenys, de resistència. Reaccions que influenciaran certs sectors de mitjana i gran burgesia que aviat és sentiran incompatibles amb el castellanisme agrari i el colonialisme italià. En aquest entremetiment de passions, de rebel·lia, de voluntat vehement, de retornar a un règim de llibertat, de dignitat, d'una Catalunya recobrada en conjunt, i d'emancipació econòmica, no teòrica, sinó viscuda en un període relativament llarg per obrers i pagesos, ha de treballar el nostre Partit. La seva línia és forjada per la fesomia actual de Catalunya. El P.S.U. ha d'ésser el Partit únic de la classe treballadora i de la pagesia catalana i, també, el Partit de tots els catalans hourats que lluiten contra la tirania feixista. Partit únic de les masses catalanes que estimen Catalunya i la volen « rica i plena », haurà d'esforça-se, però, per fer reviure les forces tradicionals, cercar contacte amb elles i esdevenir, per consegüent, el Partit motor, dirigent d'una veritable Aliança Nacional Catalana contra els invasors. El P. S. U., ha estat el partit proletari autènticament català, el que ha incorporat la massa obrera catalana al moviment obrer internacional, el defensor més actiu i més sensible de les llibertats catalanes,

i aquesta característica l'hem d'accentuar per a que pugui respondre sense vacil·lacions, sense contradiccions, a la seva missió històrica. L'hem d'accentuar éssent més fermament soldats de l'internacionalisme proletari, fidels dirigents i executors de la concepció revolucionària de la reconquesta de Catalunya, remei únic per a no caure en les febleses, innocentades i claudicacions del nacionalisme petit burgès.

Sobre la divisió dels pobles hispànics pretindrà consolidar el seu poder el feixisme invasor. S'esforçarà, doncs, per desvetllar els velleodis, les velles rivalitats, i apoiant-se en uns contra els altres afeblir-los a tots i completar l'obra de destrucció i de colonització d'Espanya. Cal aixecar ben alta la bandera de la unitat dels pobles hispànics contra l'enemic comú. Només la unitat ens ha permès fer cara a l'enemic durant dos anys i mig. Només per la unitat hem pogut demostrar al món com sap lluitar un poble que estima la seva llibertat. Ara, perduda momentàniament Catalunya, solament amb la unitat refermada, podrem reconquerir-la. Amb l'esforç de tots, cordialment agermanats, no hem pogut vencer el feixisme invasor. Mai podríem foragitar-lo si la unitat quan és més precisa fós trencada. El feixisme accentuarà els seus mètodes terroristes sobre Catalunya, multiplicarà intencionadament les ferides als sentiments més pregonos dels catalans, intentarà desplaçaments de poblacions catalanes a zones de misèria i d'incomprensió, provocarà agressions de nuclis d'espanyols mercenaris o equivocats a Catalunya, per tal d'oposar el nostre poble als altres pobles hispànics, i amb el pretext de combatre un separatisme fomentat expresament, accentuarà encara més la repressió, per a ésser l'aglutinant, sota la bandera de la unitat espanyola, dels catalans. Catalunya no renunciarà mai, a la seva personalitat històrica, als seus drets nacionals, a la seva llibertat. Catalunya tornarà a ésser lliure a l'hora i al moment que Espanya foragiti invasors i traidors.

L'alliberament de Catalunya no serà l'obra d'un sol Partit ni d'uns quants catalans més clarividents o més resolts a continuar la lluita. Serà l'obra de tots els partits i organitzacions antifeixistes, de tots els catalans honorats. El P.S.U. s'ha d'esforçar per a refer el

Front Popular i ha de declarar que pel camí de la unitat obrera, de la unitat antifeixista, de la unitat en la lluita dels pobles hispànics, guanyarem la victòria. Catalunya no ha perdut la confiança en els seus Partits i en les seves Organitzacions sindicals i confia en que sabran comprendre el seu immens dolor i que, per a posar-li ràpidament terme, sabran eliminar mesquineses. Catalunya no sabrà oblidar ni perdonar mai els homes, partits o organitzacions que en aquesta hora suprema regalegin el compliment del seu deure envers ella i tota la humanitat avançada i progressiva.

El símbol de la unitat catalana en la sort i en la dissort és el Govern de Catalunya. Perduda circumstancialment Catalunya, seria un error històric no mantenir el Govern de la Generalitat presidit per Companys. En la seva constitució actual o en una més restringida el Govern de Catalunya ha de continuar i ha d'ésser per a tots els catalans l'afirmació de la continuïtat de la lluita i de confiança en el demà.

En els camps de França prop de 200.000 homes esperen la seva reincorporació a l'Exèrcit combatent de la zona Centre-Sur. No és pot admetre que l'Exèrcit internat a França pugui ésser tractat com un Exèrcit presoner en país bel·ligerant. Els nostres soldats tenen el dret d'opinar sobre la seva sort. Hem de propugnar per l'organització d'un plebiscit i per a que el Govern francès col·labori amb el nostre en la tasca de traslladar a la zona Centre-Sur a tots els que lliurement ho desitjin i mentrestant el nostre Exèrcit s'ha de mantenir organitzat amb els seus Caps, oficials i comissaris naturals. La provocació treballa als camps de concentració. La matèria explotable, no és poca.

El P. S. U. ha d'organitzar la lluita contra la provocació en la qual excel·liran els trotsquistes, mantenint en els camps els seus quadres exceptuant únicament els que siguin sol·licitats per la direcció del Partit o pel Govern de la República.

El Partit s'ha de preparar, ha d'estar en condicions de portar a bon terme la tasca enorme que té davant seu, d'ésser digne de la seva responsabilitat històrica. No podria ésser-ne si no s'imposés una depuració severa. Hem passat hores terribles i els militants s'han presentat con son. Cal, doncs, apartar de la direcció als companys